

Ruth Ward Heflin

KIRKKAUS

**Taivaan ilmapiirin
kokeminen maan päällä**

KIRKKAUS

Copyright © 1998 – Ruth Heflin
Kaikki oikeudet pidätetään

Englanninkielinen alkuperäisteos:

GLORY

Copyright 1990, 1996 © – Ruth Heflin

Suomennos: Arto Juusela ja Johanna Kuningas-Autio

Kaikki Raamatun viitteet on otettu vuoden
1938 käännöksestä, koska se vastaa paremmin
alkuperäisteoksessa käytettyä
King James Version – käännöstä

McDougal Publishing on McDougal-säätiön osasto.
Se on Marylandin osavaltiossa toimiva ei-kaupallinen
yhtiö, joka on omistautunut Herran Jeesuksen Kristuksen
evankeliumin levitykseen mahdollisimman monille ihmisille
niin pian kuin mahdollista.

Julkaisija:

McDougal Publishing
P.O. Box 3595
Hagerstown, MD 21742-3595

**Painettu USA:ssa
Maailmanlaajuiseen levitykseen**

Useimmat kirjat on kirjoitettu. Tämä on enimmäkseen puhuttu. Se on kokoomateos, johon on otettu Jerusalemissa pidettyjen seminaarien opetuspuheita, Virginian Ashlandissa järjestettyjen leirikokousten saarnoja ja otteita Englannissa, Australiassa ja muualla annetuista sanomista.

Olen kiitollisuudenvelassa pastori Harold McDougalille, joka on huolellisesti kuunnellut kasettinauhat ja editoinut ne. Se oli suuri rakkauten teko. Jokainen, joka saa siunauksen tämän tekstin kautta, saa kiittää erityisesti häntä.

Kiitoksen ansaitsevat myös Glenn Bunch (Baltimore, Md.), Arlo Allen (Washington, D.C.), Dorothy Buss (Jasper, Ark.), Thom Gardner (Chambersburg, Pa.) ja Edgar Ceballos (Long Island, N.Y.) musiikin sovituksesta.

Ruth Heflin

Tämä mustavalkoinen jäljennös on vesiväri-maalauksesta *Elävät olennot*, jonka on tehnyt Susan Woodaman Addis Abebassa, Etiopiassa keväällä 1967.

*Ja ensimmäinen olento oli leijonan näköinen,
ja toinen olento oli nuoren härän näköinen,
ja kolmannella olennolla oli ikäänkuin ihmisen
kasvot,
ja neljäs olento oli lentävän kotkan näköinen.
Ja niillä neljällä olennolla oli kullakin kuusi siipeä,
ja ne olivat yltympäri ja sisältä silmiä täynnä.
Ja ne sanoivat lakkaamatta yötä päivää:
"Pyhä, pyhä, pyhä
on Herra Jumala, Kaikkivaltias,
joka oli ja joka on ja joka tuleva on."*

(Johanneksen ilmestys 4:7-8)

*Sitten minä näin, ja katso:
taivaanvahvuuden yläpuolella, joka oli kerubien
pään päällä,
oli ikäänkuin safirikivi, näöltään valtaistuimen
kaltainen;
se näkyi heidän yläpuolellansa.*

(Hesekiel 10:1)

Kesäkuun 20 päivän iltana 1971 luonani vierailivat nuo elävät olennot, ja muutamassa hetkessä elämäni kääntyi ylösalaisin. Tiesin, että tulisin asumaan Jerusalemissa ja olemaan osa Jumalan suunnitelmaa kaupunkia ja sen kansaa varten. Vuosien mittaan olen nähnyt yhä uudelleen eri puolia näistä olennoista. Nämä ovat ne, jotka kannattavat Jumalan valtaistuinta.

Nämä elävät olennot kirkastavat Jumalan valtaistuinta, valtaistuimen ympärillä olevaa KIRKKAUTTA ja valtaistuimen liikkumista arvovallassa yli koko maan.

Samoin kuin muita taivaallisia olentoja on maailman yksittäisten kansojen ja alueiden yllä, uskon henkilökohtaisesti, että nämä elävät olennot ovat niitä, jotka vartioivat Israelia ja Jumalan päämäärin toteutumista siellä.

Hurskaalle isälleni, past. Wallace H. Heflin
vanhemmalle.

Pyhälle äidilleni, past. Edith Heflinille.

Kaniikki Francis Collinsille (Petworth, West Sussex, Englanti)

Uskollisille ystäväilleni Susan Woodaman, Irene
Bredlow, Alice Ford, Janet Saunders Wheeler,
Nancy Bergen ja Carolyn Gard, joiden kanssa
olen seissyt kirkkauden pilvessä.

Lukemattomille ystäville ja pyhiinvaeltajille eri
kansoista, jotka ovat ylistäneet ja palvoneet
kirkkaudessa kanssamme Jerusalemissa.

Kaikille nälkäisille, jotka kaipaavat kuten minä
Häntä ja Hänen kirkkautensa ilmestymistä
maan päälle.

Sisällysluettelo

Johdanto	ix
Ylistys	1
Ylistys sadonkorjuun välineenä	3
Ylistys juhlintana	33
Ylistys sodankäyntinä	45
Ylistys kiipeämisenä	71
Palvonta	79
Palvonta-Ylistyksen Luonnollinen Jatko	81
Palvokaa Kuningasta-Majesteettia	97
Rakastetun palvonta-Läheisyydessä	111
Kirkkaus	133
Kirkkauden Valtakunta	135
Kirkkaus tuo helppouden	151
Kirkkaus tuo ilmestyksen	159
Kirkkaus tuo tiedon	187
Kirkkaus tuo näkökulman	199

Laulujen luettelo

Praise Waiteth For Thee	4
What Glorious Days	34
Come and Let Us Sing	46
You're So Wonderful, Jesus	72
Awaken My Heart.....	82
I Long To See the Face of My Savior	98
I Look Upon Your Face	112
He Is So Beautiful	136
Standing In the Glory	152
Let the Glory	160
Hosanna	188
No Limitations	200
Jerusalem, A House of Prayer	208
I Ask For the Nations	210
He Gave Me.....	214
And So We Wait	216
So Many Miracles	219
The Flutter of Their Wings	220
Why Don't You Let Go	222
I Want to Consider You	223
Wheel Within A Wheel	224
The Glory Realm	225

Johdanto

Synnyin kirkkauden keskellä eräänä sunnuntaina iltakokouksen jälkeen. Vanhempani olivat helluntaiherätyksen uranuurtajia. Syntymäni aikoihin he asuivat parissa pyhäkoulun huoneessa kirkossa, jonka he olivat perustaneet Virginian Richmondiin. Synnyin yhdessä noista huoneista Jumalan kirkkauden keskellä, joka ilmestyi heidän jumalanpalveluksessaan.

Nuorena tyttönä menin keskiviikkoisin iltapäivällä suoraan koulusta kirkkoon. Seurakunnan uskolliset rukoilivat siellä yhdessä kello yhdestä neljään. Osallistuin useimpiin noista rukouskokouksista.

Kahden ensimmäisen tunnin aikana he anoivat ja esirukoilivat. Viimeisen tunnin aikana he vain paistattelivat Jumalan läsnäolossa. Se oli paras hetki. Kaikki esirukoukset, joita heille tuli mieleen, oli rukoiltu. Nyt Pyhä Henki astui johtoon. Kirkkauden soinnut, jotka vuodatettiin henkeeni näissä hetkissä, ovat kantaneet minua kulkiessani kaikkialla maailmassa julistustyössä.

Olen ollut tuhansissa kokouksissa ja kuullut tuhansia saarnoja, mutta suurimman vaikutuksen elämäni ovat tehneet nuo kirkkauden soinnut, jotka tulivat kuuluviin noiden rukoukokousten viimeisen tunnin aikana, kun Jumalan ihmiset koskettivat ikuisuuden maailmaa.

Samoin kuin ilma muodostaa maan ilmakehän, kirkkaus on taivaan ilmakehä. Se kohottaa meidät maallisten yläpuolelle, itse Jumalan läsnäoloon.

Myöhemmin, kun muutin Jerusalemiin asumaan ja palvomaan Siionin vuorella, Herra alkoi opettaa, miten edetä YLISTYKSESTÄ PALVONTAAN ja KIRKKAUTEEN ja näiden kolmen osan suhdetta toisiinsa. Olen löytänyt itseni jakamasta näitä yksinkertaisia totuuksia Jumalan ihmisten kanssa kaikkialla maailmassa. Ylistäkää ... kunnes palvonnan henki tulee. Palvokaa ... kunnes kirkkaus tulee. Sitten ... pysykää kirkkaudessa.

Jos voit omaksua nämä ylistyksen, palvonnan ja kirkkauden peruseräkkeet, jotka ovat niin yksinkertaiset, että ne usein jäävät meiltä löytämättä, sinä voit saada kaiken, mitä tahdot Jumalalta. Ei haittaa, vaikka olisit yksin eikä sinulla olisi ketään samanmielistä ystävää, jonka kanssa rukoilla. Myöskään hengellisen kypsyytesi aste ei merkitse mitään.

Siirry kirkkauden valtakuntaan, ja kaikki on mahdollista!

Herran on maa ja kaikki, mitä siinä on,
maanpiiri ja ne, jotka siinä asuvat.
Sillä hän on sen perustanut merten päälle,
vahvistanut sen virtojen päälle.
Kuka saa astua Herran vuorelle,
kuka seisoa hänen pyhässä paikassansa?
Se, jolla on viattomat kädet ja puhdas sydän,
joka ei halaja turhuutta eikä vanno väärin.
Hän saa siunauksen Herralta ja vanhurskauden
pelastuksensa Jumalalta.
Tämä on se suku, joka häntä kysyy,
joka etsii sinun kasvojasi, - tämä on Jaakob. Sela.
Nostakaa päänne, te portit,
nostakaa päänne, te ikuiset ovet,
kunnian kuninkaan käydä sisälle!
Kuka on se kunnian kuningas?
Hän on Herra, väkevä ja voimallinen,
Herra, voimallinen sodassa.
Nostakaa päänne, te portit,
nostakaa päänne, te ikuiset ovet,
kunnian kuninkaan käydä sisälle!
Kuka on se kunnian kuningas?
Hän on Herra Sebaot, hän on kunnian kuningas.
Sela.

(Psalmi 24:1-10)

Ylistä ... kunnes
palvonnän Henki Tulee.

Palvo ... kunnes kirkkaus
tulee

Sitten ... pysy kirkkaudessa

Ylistys

Ylistä ... kunnes palvonnan Henki Tulee.

Ylistys sadonkorjuun välineenä

Sinä päivänä minä kuulen, sanoo Herra, minä kuulen taivasta, ja se kuulee maata, ja maa kuulee jyviä, viiniä ja öljyä, ja nämä kuulevat Jisreeliä.

Ja minä kylvän hänet itselleni tähän maahan, minä armahdan Loo-Ruhamaa ja sanon Loo-Ammille: 'Sinä olet minun kansani'; ja hän vastaa: 'Minun Jumalani'.

Hoosea

Ylistys on voimallinen sadonkorjuun väline!

Herran ylistäminen, jos mikään, on sellainen asia, jonka me helluntailaiset kuvittelemme osaavamme. Me saatamme kyllä tiedostaa muita puutteitamme, mutta ylistyksessä kuvittelemme olevamme jo hyvinkin tohtorin arvoisia.

Kun Herra johdatti meidät muuttamaan Jerusalemiin keväällä 1972, Hän puhui meille juutalaisten keskuudessa tehtävästä työstä: "Te ette tiedä mitään. Mutta älkää olko huolissanne siitä, ettette tiedä mitään. Minä aion opettaa teitä Henkeni kautta."

Minä en pahastu Herran moitteista. Kun ihmiset moittivat meitä, he saavat meidät pahalle mielelle. Mutta kun Herra moittii meitä, Hänellä on myös ratkaisu meidän puutteisiimme. Kertoessaan meille, missä on vika, Hän sanoo samalla: "Minä osoitan teille tien."

Olimme olleet Jerusalemissa muutamia viikkoja.

Yhdessä 25 nuoren kanssa, jotka tulivat mukanaamme lähetysleiriltämme Ashlandista, Virginiasta, ylistimme ja palvoimme Herraamme Siionin vuorella neljänä iltana viikossa 'St. Peter en Gallicantu'-nimisessä kirkossa (Se on kaunis katolinen kirkko, joka on rakennettu paikalle, jossa perimätiedon mukaan oli Kristuksen aikana ylimmäisen papin Kaifaan talo). Päivisin kävimme hepreaksi tunteilla - viisi tuntia päivässä.

Eräänä iltana vieraileva amerikkalainen pastori, joka oli työskennellyt Nigeriassa, puhui meille. Katsoessaan meidän tarmokkaiden nuortemme ryhmää hänen mieleensä tuli, että heidän pitäisi mennä ulos jakelemaan traktaatteja. Aikaisemman kokemuksen perusteella hän arveli, että me voisimme saavuttaa koko kaupungin lyhyessä ajassa ja laskeskelin, kuinka monta tuhatta traktaattia voitaisiin jakaa. "Teidän pitää olla ulkona kylvämässä siementä", hän sanoi.

Kaikki, mitä tämä veli sanoi, oli Raamatun mukaista ja totta. Me uskoimme Sanan kylvämiseen ja olimme muissa maissa vieneetkin läpi suuria Raamatun ja Evankeliumin levitysohjelmia. Nepalissa olimme jopa vuokranneet helikoptereita päästäksemme syrjäisillekin seuduille, ja kuninkaallisen perheen myötävaikutuksella onnistuimme ylittämään vaikeitakin esteitä evankeliumin levitystyössä. Mutta Jerusalemissa oli tiettyjä rajoituksia. Jos aioimme asua siellä, meidän oli noudatettava heidän lakiaan.

Vaikka se, mitä veli sanoi, oli raamatullista, se ei ollut Jumalan vastaus Jerusalemin tarpeisiin juuri siihen aikaan. Jumalalla on suunnitelma jokaisessa maassa. Ei ole yhtä vastausta, joka toimisi kaikkialla, tai yhtä käytännön ratkaisua, joka sopisi joka tilanteeseen.

Kun hän puhui, tunsin kuitenkin, että nuoret ottivat haasteen vastaan. Saatoin jo kuvitella 25 nuoren ihmisen jonottavan aamulla kysyen: "Missä ovat traktaatit? Olemme valmiit jakamaan niitä."

Sinä iltana rukoilin: "Herra, anna minulle Sinun vastauksesi heitä varten."

Keskiyöllä Herra puhui minulle ja sanoi: "Te kylvätte taivaisiin, ja minä kylvän maan päälle." Tällä tavalla syntyi meidän ylistyslähetyksemme Siionin vuorella.

Minulla ei ollut mitään täsmällistä Raamatun kohta, jonka perusteella olisin voinut tarkistaa, mitä Jumala pyrki sanomaan minulle. Enkä ymmärtänyt vielä täysin, mitä Hän tarkoitti sanoessaan: "Te kylvätte taivaaseen päin, ja minä kylvän maahan päin." Mutta olin päättänyt saada sen selville.

Ilta illan jälkeen kokoonnuimme ylistämään Herraa. Hän puhui meille ja sanoi: "Te olette vasta alussa. Minä tulen opettamaan teille Henkeni kautta, kuinka teidän tulee ylistää Minua." Opettelen yhä edelleen.

Kun me olimme ylistäneet Häntä jonkin aikaa, saimme profetian, jossa Herra sanoi: "Teidän

ylistyksenne ilahduttaa Minua. Se sykehdyttää Minun sydäntäni. Se miellyttää Minua. Mutta tahdon teidän ylistävän Minua vielä enemmän.” Me olimme tästä, että ylistys ilahduttaa Herraa niin, että Hän haluaa sitä aina vain enemmän.

Monissa paikoissa on levitetty opetusta, että “ylistys on epäkypsiä varten, mutta esirukous on niitä varten, jotka ovat hengellisiä.” Mikään ei voisi olla enää kauempana totuudesta. Ilmestyskirjassa, yhdessä Raamatun suurista ylistyskirjoista (itse asiassa *taivaan* ylistys- ja palvontakirjoista), me luemme:

Ja valtaistuimelta lähti ääni, joka sanoi:

“Ylistäkää meidän Jumalaamme, kaikki hänen palvelijansa, te, jotka häntä pelkäätte, sekä pienet että suuret”.

Ja minä kuulin ikäänkuin kansan paljouden äänen ja ikäänkuin paljojen vetten pauhinan ja ikäänkuin suuren ukkosenjylinän sanovan:
“Halleluja!

Sillä Herra, meidän Jumalamme, Kaikkivoaltias, on ottanut hallituksen...”

Johanneksen ilmestys 19:5-6

Keitä ovat nuo “*palvelijat*”, joita kutsutaan ylistämään niinkin myöhään Jumalan kalenterissa kuin Ilmestyskirjan 19. luvussa? Ne ovat “*kaikki*” Hänen palvelijansa. Jos ylistys olisi epäkypsää, me kasvaisimme siitä varmasti ulos ennen ikuisuutta.

Ihmisiä, joita Hän kutsuu ylistämään tässä kapaleessa, kuvataan edelleen sanoilla *“ne, jotka pelkäävät häntä”*, ja lopuksi vielä *“sekä pienet että suuret”*. Kaikkien meidän on ylistettävä Herraa. Tämä on yksi alue, jolla me kaikki olemme yhdenveroisia. Hän kutsuu sekä *“pienet”* että *“suuret”* ylistämään. Ylistyksen valtakunnassa me olemme kaikki yhtä.

Vastauksena Jumalan kutsuun Johannes (Johanneksen ilmestys 19:1) kuvaa kuulevansa *“suuren kansanjoukon äänen”*. Suurin ylistyksen instrumentti, jonka Jumala on antanut meille, on ääni. Oppikaamme kohottamaan se Jumalan korkeuksiin.

Me havaitsimme, että sen lisäksi, että ylistyksemme ilahdutti Jumalaa ja hän halusi sitä yhä enemmän, Hän halusi sen olevan myös äänekkäämpää. Hän ei ainoastaan kehota *“Ylistäkää Herraa”*. Hän käskee meitä myös ylistämään *“kiitoksen äänellä”* (Psalmi 26:7), *“riemuhuudolla”* (Psalmi 47:1), *“ylistysvirren sävelillä”* (Psalmi 98:5) ja *“riemun ja pelastuksen huudoilla”* (Psalmi 118:15).

Ääni, jonka Johannes kuuli, oli kuin *“kansan paljouden ääni”*, *“paljojen vetten pauhina”* ja *“suuri ukkosen jylinä”*. Meidän ylistyksemme voimistuu, kunnes se jylisee kuin Niagara tai Livingstonen putoukset. Niin suuret ovat ylistykseen yhtyneiden äänien ryöppyävät soinnut. Ne vahvistuvat, kunnes ne ovat *“... kuin suuri ukkosen jylinä”*.

Johannes kuuli äänten sanovan: *“Halleluja! Herra, meidän Jumalamme, Kaikkivaltias, on ottanut*

kuninkuuden.” Ylistyksen ääni on aina voiton ääni. Tämän vuoksi vihollinen taistelee ylistystä vastaan. Et voi ylistää kovin kauan pääsemättä voittoon. Joskus voit rukoilla asioiden puolesta, ja mitä enemmän selvität ongelmaa ja rukoilet sen puolesta, sitä enemmän uskosi alkaa horjua. Aluksi näet ongelman sellaisena kuin se on. Sitten se vähitellen kasvaa todellista suuremmaksi. Ja lopulta se tulee ylivoimaiseksi. Mutta kun ylistät, päädyt aina voittoon. Ylistys on ”sisään käymistä”. ”Tulkaa hänen portteihinsa kiittäen, hänen esipihoillensa ylistystä laulaen ...” (Psalmi 100:4).

Ylistys ei ole loppu. Se on alku. Se on ”sisään astumista”. Monet ihmiset helluntailaisissa piireissä ovat oppineet ”astumaan sisään” ylistyksen kautta, mutta he eivät ole tienneet miten jatkaa eteenpäin palvontaan ja edelleen kirkkauteen. Ylistys on sisään astumista Hänen läsnäoloonsa. Me käymme sisään ylistyksen porttien läpi.

Uudenvuoden aattoon mennessä olimme olleet ylistyksessä noin kuusi viikkoa, ja koko ajan Herra oli kannustanut meitä ylistämään enemmän ja syvemmin. Me emme ylistäneet Häntä ainoastaan huulillamme, vaan myös taputtaen, kohottaen kätemme ja tanssien, jotka kaikki ovat suurenmoisia ja Raamatun mukaisia ylistyksen muotoja.

Uudenvuoden aattona Herra puhui meille ja sanoi: ”Juuri nyt, kun te ylistätte Minua, Minä vuodatan Henkeäni toisaalla tässä kaupungissa.”

Me innostuimme suuresti. Maltoimme tuskin odottaa seuraavaan päivään nähdäksemme, mitä Jumala oli tehnyt toisessa kaupungin osassa.

Seuraavana päivänä saimme tietää, että 25 hengen ryhmä arabibaptisteja oli viettänyt iltaa yhdessä, kun yhtäkkiä Pyhä Henki laskeutui heidän päälleen ja he alkoivat puhua uusilla kielillä. Kaksikymmentäviisi sen ajan Jerusalemissa vastasi kahtatuhatta-viittäsatua USA:ssa.

Kuinka haltioissamme me olimmekaan! Me olimme oppimassa, kuten profeetta Miika sanoo, tuntemaan Jumalan teitä.

*Monet pakanakansat lähtevät liikkeelle sanoen:
"Tulkaa, nouskaamme Herran vuorelle, Jaakobin
Jumalan temppeliin, että hän opettaisi meille
teitensä ja me vaeltaisimme hänen polkujansa;
sillä Siionista lähtee laki, Jerusalemista Herran
sana."*

Miika 4:2

Jumala lupasi opettaa meitä, ja Hän teki sitä nyt. Seurakunta oli liian kauan yrittänyt tehdä Jumalan työtä Madison Avenuen menetelmillä. Me olimme yrittäneet tehdä Jumalan työtä inhimillisin keinoin. Olimme yrittäneet tehdä Jumalan työtä omalla ymmärryksellämme. Kun teemme Jumalan työtä Jumalan keinoin, saamme Jumalan tuloksia.

Meillä oli niin paljon opittavaa. Me emme olleet silloin läheskään niin rohkeita ja vapautuneita kuin

nyt. Jumala oli tehnyt työtä meissä vasta vähän aikaa. Mutta kun havaitset, että jokin toimii, haluat yrittää sitä uudelleen. Mekin aloimme tulla tilaisuuksiin suuremmin odotuksin ja ylistäen Herraa suuremmalla hartaudella. Useita viikkoja myöhemmin Herra puhui eräänä iltana ja sanoi: "Kun te ylistätte Minua, Minä vuodatan Henkeäni Gazassa." Aloimme kuulla raportteja Pyhän Hengen vuodatuksesta Gazassa.

Kului joitakin viikkoja. Jumala puhui meille Henkensä vuodatuksesta Galileassa. Jälkeenpäin kuulimme Hengen vuodatuksesta Galileassa. Taas meni vähän aikaa, ja Herra puhui meille sanoen: "Minä tulen kansani, juutalaisten, luokse ja ilmaisen itseni heille siellä, missä he ovat, kibbutseilla, pelloilla, tehtaissa." Juutalaisia alkoi tulla meidän ylistyspaikkaamme kertoen, että he olivat saaneet kokea Jeesuksen henkilökohtaisen ilmestymisen.

Me opimme, että kun ylistimme Herraa Jerusalemissa kylväen taivaisiin, Jumala otti vastaan ylistyksemme ja kylvi sen takaisin maan päälle - Jerusalemiin, Gazaan, Galileaan - kaikkialle Israeliin. Myöhemmin tämä laajeni niin, että näimme ylistyksemme samalla tavalla korjaavan satoa maailman ääriissä. Ylistys on yksi voimallisimmista työvälineistä sadon korjaamisessa Jumalan valtakuntaan.

Useita vuosia sitten kaikkialle ilmestyi tarroja, joissa oli iskulause: "Ylistä Herraa joka tapaukses-

sa.” Tarkoitus oli sanoa: ”Ylistä Jumalaa, tuntuipa se sitten mieluisalta tai ei. Jos raahustat työstä kotiin ja sinulla on ollut surkea päivä, sen kun vain kokoat itsesi ja alat ylistää Jumalaa.” Tämä opetus häiritsi minua.

Kysyin Herralta, miksi tämä opetus vaivasi minua niin paljon. Hän näytti minulle Vanhasta testamentista, että jokaisen uhrin, joka annettiin Jumalalle, oli oltava täydellinen, virheetön. Tämä opetus sisälsi ajatuksen, että voisimme antaa mitä tahansa kulunutta ylistystä Jumalalle, ja se tulisi hyväksytyksi.

”Mutta Herra, on kuitenkin totta, että joskus on aikoja, jolloin tulemme Jumalan huoneeseen, emmekä ole oikein hyvällä päällä. Meitä ei aina huvita ylistää. Tässä opetuksessa on vähän perääkin. Mitä tähän sanot?”

Muistamme kaikki jakeen, joka koskee ylistyksen uhraamista:

Uhratkaamme siis hänen kauttansa Jumalalle joka aika kiitosuhria, se on: niiden huulten hedelmää, jotka hänen nimeänsä ylistävät.

Hebrealaiskirje 13:15

Jakeessa puhutaan kieltämättä ”kiitoksen uhraamisesta”. Monet kuitenkin tulkitsevat sanan ”uhrata” toisin kuin se ymmärrettiin Vanhan Testamentin ajatusmaailmassa. Juutalaisilla oli monia puutteita,

mutta he eivät koskaan valittaneet siitä, että heidän oli uhrattava Jumalalle. "Uhrata" on meillä alkanut merkitä jotakin vaikeata, sellaista, mistä on maksettava kallis hinta. Niinpä kun sanomme: "Antakaamme kiitosuhri" sisällytämme siihen ajatuksen: "miellyttipä se tai ei".

Eräänä päivänä luin Jesajaa :

Minä luon huulten hedelmän ... Jesaja 57:19

Minulle valkeni äkkiä, että jos meidän on annettava "*uhri*", ja uhri on "*huultemme hedelmä*", ja jos Jumala luo sen, sen ei pitäisi vaatia suurta ponnistusta meidän osaltamme. Kun tulemme Herran huoneeseen, voimme sanoa: "Herra, luo ylistys minun sisälleni." Alamme tuntea pientä kuplintaa sisimmäsämme, ja huomaamme sellaisten ilmaisujen kuin "halleluja", "amen", "ylistys Herralle" pulppuavan suustamme. Ylistämme tavoilla, joilla emme koskaan ennen ylistäneet.

Näin kerran yhden rouvan seisovan Herran edessä pitäen pientä paperinpalaa kädessään. Hän katsoi siihen silloin tällöin palvoessaan. "Mitä sinulla on siinä?", kysyin häneltä. "Tämä on minun ylistyssanastoni", hän vastasi. En ymmärtänyt sellaista. Tiesin, että hän oli hyvin vilpitön. Hän halusi tarjota Herralle kaunista ylistystä. Mutta lakkaa huolehtimasta "ylistyssanastosta". Ylistys, joka tulee syvältä sisimmästä, vaikka se olisi vain "amen",

on suurempi kuin upea ylistys, joka tulee vain huulilta. Kerran huomasin itsekin ylistäessäni toistavani vain "Amen! Amen! Amen! Amen!" Pyhä Henki opetti minulle, että Hän on Amen minun elämässäni, Viimeinen Sana, Näin Tapahtukoon, Hän joka saa tapahtumaan, Hän joka kutsuu olemaan. En luke-
nut tätä ajatusta kirjasta, vaan Pyhä Henki synnytti sen minussa.

Vaikka et koskaan sanoisi enempää kuin "halleluja", mutta tämä "halleluja" on aito "halleluja", se riittää. Kerron aina ihmisille, että "halleluja", jonka juuri sanoin, ei ole se sama "halleluja", jonka opin pikkutyttönä. Eikä se ole sama "halleluja", jonka sanoin Jumalalle viime viikolla Jerusalemissa. Tämä "halleluja" on upouusi. Se on juuri yhtä yli-
luonnollinen kuin se, että avaan suuni ja alan puhua kielillä. Se on spontaani, siinä hetkessä syntynyt.

Jokaisella noista "halleluja"-sanoista on oma merkityksensä. Kun sinä sanot puolisollesi: "Minä rakastan sinua", ilmaiset enemmän kuin noiden sanojen perusmerkityksen. Yhdellä kertaa sanot ne yhdessä, toisella kertaa toisessa yhteydessä. Sanat eivät ole staattisia. Ne elävät. Juuri sanoissa oleva elämä vie eteenpäin.

Juuri näin tapahtuu ylistäessämme. Tämä "halleluja" ei ole staattinen. Se on "halleluja", josta virtaa elämää, kun se nousee ylistyksessä elävän Herran eteen.

Olen puhunut kielillä yhdeksänvuotiaasta alka-

en. En ymmärrä asiaa, jonka sanon kielillä, en ainnuttakaan lausetta. Joskus Jumala on antanut minulle ihmisten tai paikkojen nimiä kielillä puhuessani. Muistan ne, mutta mitään muuta en muista. Kielillä puhuminen ei kulje mieleni kautta. Se kulkee henkeni kautta. Samoin on myös spontaanin ylistyksen laita.

En ajattele: "Tahdon ylistää Herraa." Tulen Hänen läsnäoloonsa, avaan henkeni Hänelle, ja kun Jumalan Henki alkaa liikkua minun kauttani, suuni alkaa automaattisesti julistaa Hänen ylistystään. Ylistän Jumalaa, ja ylistyspalvelun avulla opin tuntemaan Hänet aivan uudella tavalla.

Tätä tarkoittaa "ylistysuhrin" antaminen. Ylistys ei ole tuskallinen uhri, vaan miellyttävä ja otollinen Jumalalle ja myös minulle. Herran läsnäolossa en ole sanaton, vaan puhe tulvii ylitsevuotavana, hillitsemättömänä: "Sinä olet niin ihmeellinen, Jeesus. Kuinka kaunis sinä oletkaan. Kuinka ihastuttava Sinä olet. Sinä olet kaunis, Rakkaani, niin kaunis."

Kehotan lukemaan Psalmien kirjan ja omaksu-
maan sen sanaston ja luonteen. Samoin lukekaamme
Laulujen Laulu ja antakaamme Jumalan muuttaa
kielemme, kuten Raamattu sanoo, "kerkeän kirjurin
kynäksi" (Psalmi 45:1), kynäksi, joka alkaa kirjoit-
taa ja julistaa Jumalan ylistystä. Jumala tahtoo meillä
olevan Hänen Henkensä sisimmässämme, jolloin me
emme pysy puhumattomina.

Kuinka usein me haluammekaan kuulla Hänen

äänensä. Mutta Laulujen Laulussa sulhanen sanoo morsiamelle: "Minä tahdon nähdä SINUN kasvosi. Minä tahdon kuulla SINUN äänesi." Jumala on antanut meille äänen korotettavaksi Hänen ylistykseensä. Vaikka meillä ei olisi mitään muuta annettavaa, on meillä tuo suurenmoinen ääni.

Olin kerran auto-onnettomuudessa. Minulla on pieni kuoppa leuassa muistuttamassa siitä. Leukaperäni vioittuivat niin, ettei puheesta tullut mitään moneen päivään. Olin kuullut sanottavan: "Se on samantekevää. Voit ylistää Häntä sisälläsi." Havaitsin, ettei se ole ihan sama. Siihen mennessä en ollut voinut kumota väitettä ja sanoa, oliko se yhdentekevää vai ei. Mutta koettuani, millaista oli, kun en kyennyt ylistämään Häntä ääneen, tiesin äkkiä, että ei ollut.

Me vapaudumme, kun puemme ylistyksemme kuultaviksi sanoiksi. Jumalan virta vapautuu kumpuamaan sinusta, kun avaat suusi ja alat julistaa Jumalan hyvyttä elävien maassa, Herran ihmeitä, Herran parantavaa voimaa, Herran voittoa, Herran tuoreutta, Herran siunauksia, käyttäen ääntäsi pasuunana.

Mitä enemmän julistat Herran siunauksia, sitä enemmän sinun täytyy niitä julistaa. Mitä enemmän puhut Hänen hyvydestään, sitä enemmän sinun täytyy niistä puhua.

*Minä laulan Herran armoteoista lakkaamatta,
julistan suullani sinun uskollisuuttasi polvesta
polveen.*

Psalmi 89:2

Minä aion tehdä sen tietäväksi. Minä aion käyttää ääntäni Jumalan valtakunnan hyväksi. Minä aion käyttää sitä Jumalan kunniaksi ylistämällä Häntä.

Autuaat ne, jotka sinun huoneessasi asuvat!

He kiittävät sinua alati. Sela. Psalmi 84:5

Me emme väsy ylistämään Häntä. Tulemme *”kiittämään Häntä alati”*. Haluan olla yksi niistä, jotka *”kiittävät alati”* Herraa. Haluan lukeutua ylistajiin, en arvostelijoihin ja valittajiin.

Jotkut meistä kävivät Egyptissä, heidän joukossaan eräs Susan, joka toi tullessaan suurenmoisen näyn: *”Ruth, tajusin, että valittamisen henki on Egyptin henki.”* Tämä henki vaikuttaa tänä päivänäkin. Jumala ei tahdo, että meidän yllämme olisi vähääkään Egyptin henkeä. Hän haluaa meidän olevan kuin taivaallinen sotajoukko. Se kiittää Häntä; meillä on suurempi syy kiitokseen. Meidät on lunastettu Karitsan kalliilla verellä. Kuitenkin se on jatkuvasti Hänen läsnäolossaan eikä koskaan lakkaa kiittämästä, ei päivällä eikä yöllä.

Monilla on hengellisesti nuorina vaikeuksia jakeen kanssa, joka puhuu lakkaamatta rukoilemisesta. On aikoja, jolloin kiitämme ja palvomme tietoisesti. Mutta kun alat elää ylistyksessä ja palvonnassa, jopa työskennellessäsi, tiedostamaton ylistyksen virta nousee Jumalan luo. Jopa nukkuessasi voit ylistää. Joku voi kuulla sinun kääntävän kylkeä ja puhuvan

kielillä. Ei se tarkoita, että olet niin hengellinen. Tähän ylistykseen ei liity mitään ponnistusta.

Samoin kuin hengitys, myös Jumalan *“alati kiittäminen”* toimii tahdosta riippumatta. Sinä näet Pyhän Hengen uskollisuuden siinä, että Hän ottaa vallan ja kiittää - myös niinä hetkinä, jolloin sinä olet levoton. Yhdellä tasolla kannat huolta uudesta tilanteesta. Sitten havahtuessasi huomaat, että sillä aikaa kun olet ollut tällä tasolla, mietteissäsi ja huolestunut, pohtien vastausta ongelmaasi, toisella tasolla Pyhä Henki on laulanut laulua sinun kauttasi. Sinä olet laulanut koko ajan, vaikket tiennyt sitä.

Kun huomaat laulavasi, tajuat, että Pyhä Henki ylisti koko ajan, Pyhä Henki oli varma, Pyhä Henki ei ollut huolissaan. Pyhä Henki sinussa oli levollinen. Tämä ylistämisen ulottuvuus Jumalassa oli täydellisesti kontrollissa. Sinun täytyy vain antaa tuon luonnollisen puolen mennä ja sallia Hengen saada ylivallan.

Sinun muureillesi, Jerusalem, minä asetan vartijat; älkööt he milloinkaan vaietko, ei päivällä eikä yöllä. Te, jotka ylistätte Herraa, älkää itsellenne lepoa suoko.

Jesaja 62:6

Pidän tästä jakeesta. Näetkö sen ristiriitaisuuden? Toisaalta se kehottaa intensiivisyyteen: *“älkää itsellenne lepoa suoko”*. Pitäkää kiinni siitä. Tehkää sitä kaiken aikaa. Toisaalta se taas kuvastaa helppoutta: *“Te, jotka ylistätte Herraa”*.

Olemme kuulleet sanottavan: "Meidän pitää pommittaa taivasta." Raamattu sanoo: "*Te, jotka ylistätte Herraa, älkää itsellenne lepoa suoko*". Kehotuksessa on lempeä sävy. Taivaan pommittaminen on laulua Herralle, Herran ylistystä, ei kovaa työtä rukouksessa.

Me teemme rukouksen niin raskaaksi. Yritämme olla hengellisiä "Ramboja" tai "Supermiehiä". Se ei ole välttämätöntä. Ylistä vain Herraa. Sano: "Jeesus, Sinä olet niin ihmeellinen. Siunattu olkoon Herran nimi." Jatka laulamista. Jatka ylistystä.

Voit herätä keskellä yötä ja sen sijaan, että olisit ahdistunut ja levoton, voit laulaa.

Älkää antako hänelle lepoa, ennenkuin hän on asettanut ennallensa Jerusalemin, tehnyt sen ylistykseksi maassa.

Jesaja 62:7

Jumala on valinnut Jerusalemin, eikä Hän toivo mitään niin paljon kuin sitä, että Pyhä Kaupunki tulee ylistykseksi ja että se tulee ylistykseksi kaikessa maailmassa. Tätä Jumala haluaa sinusta ja minusta. Meillä on usein monenlaisia omia toiveita. Mutta jos yksinkertaisesti ryhdymme olemaan ylistyksen pilareina, ylistyksen torneina, ylistyksenä maan päällä, ylistyksenä ihmisten keskuudessa, Jumala kohottaa meidän päämme.

Jonkin aikaa sen jälkeen, kun olimme alkaneet ylistää - "kylvää taivaaseen" - Jerusalemissa, joku osoitti meille erään totuuden Hoosean kirjassa:

Sinä päivänä minä kuulen, sanoo Herra, minä kuulen taivasta, ja se kuulee maata, ja maa kuulee jyviä, viiniä ja öljyä, ja nämä kuulevat Jisreeliä.

Ja minä kylvän hänet itselleni tähän maahan, minä armahdan Loo-Ruhamaa ja sanon Loo-Ammille: 'Sinä olet minun kansani'; ja hän vastaa: 'Minun Jumalani'. Hoosea 2:21-23

Sana "Jisreel" tarkoittaa "Jumala kylvää". Herra, joka istuu taivaassa, kuulee, mitä me kylvämme taivaaseen. Hän sanoo: *"Minä kuulen taivaita ja taivaat kuulevat maata"*. Vastauksenaan Jumala kylvää maan päälle. Hän ei ole ainoastaan leikkaaja. Hän on myös kylväjä. Meillä ei ole koskaan ollut vaikeuksia tuntea Jumalaa leikkaajana. Hän on Ylin Leikkaaja elopellollaan. Sen me ymmärrämme, mutta unohdamme, että Hän on myös Ylin Kylväjä. Olemme luulleet tekemämme kaiken kylvön. Ei! Hän on Ylin Kylväjä. Kun seison ja ylistän Häntä, kylvän taivaaseen. Vastineeksi maa saa vastaanottaa *"jyviä, viiniä ja öljyä"*, herätyksen symboleja.

Joidenkin on vaikea uskoa, että he voivat olla kotonaan kiittämässä Jumalaa ja tällä tavalla edesauttaa herätyksen syntymistä yhteisössään. Et vaikuta ainoastaan omaan yhteisöösi kylvämällä kiitosta. Voit seistä yhdessä paikassa palvelemassa Herraa ja vaikuttaa herätykseen maailman äärissä. Kylvä taivaisiin.

Ellemme ole varovaisia, saatamme "uudelleen oppia" joitakin asioita, jotka opimme nuorina uskovina. Luulemme oppivamme nuo asiat "paremmin". Me korvaamme jo oppimamme "syvemmillä" totuudella. Sitten Jumalan täytyy muistuttaa meille siitä, että Hän edelleen haluaa sitä yksinkertaisuutta, jonka alussa opimme.

Useita vuosia sitten olin matkalla Australiaan. Otin erikoishintaisen Cathay Pacific lennon Lontoosta Hongkongin kautta. Cathay Pacific oli jo vuosia lentänyt Sydneyhin ja Melbourneen. Matkalla Lontooseen näin istuimen taskussa Cathay Pacific'in lentoaikataulun ja hämmästyin huomattessani, että heillä oli nyt Hongkongista myös suora lento Perthiin. Suora lento säästäisi minulta neljä- tai viisisataa dollaria. Mutta suostuisivatko he kirjoittamaan lentolippuni uudelleen?

Tavallisesti lentoyhtiöt ovat vastahakoisia kirjoittamaan uudelleen alennushintaisia lippuja.

Sisar Alice Ford oli minua vastassa Hongkongin kentällä. "Paljonko aikaa sinulla on?" hän kysyi.

"Jos lennän Sydneyhin, aikaa on neljä tai viisi tuntia. Mutta jos lennän Perthiin, voin olla yön yli. Odota hetki niin otan selvää, onnistuisiko se."

Kun tarkistin asian virkailijan kanssa, hän sanoi: "Kyllä me muutamme ilomielin lipun niin, että voitte lentää Perthiin."

Kukaan Perthissä ei tiennyt tulostani, mutta kun saavuin sinne, pastori Don Rogers oli hyvin mielis-

sään ja kysyi minulta: "Voisitko sinä opettaa meille ylistämisestä, palvomisesta ja kirkkaudesta kolmena iltana?" Suostuin pyyntöön ilomielin.

Opetin Perthissä paljolti samaa kuin tässä, kerraten kokemuksia, joita meillä oli ollut Jerusalemissa. Päivän tai parin kuluttua pastori sanoi minulle: "Sisar Ruth, se mitä olemme oppineet, on tämä: se tapa, jolla toimimme kolme vuotta sitten, kun perustimme tämän seurakunnan, oli oikea tapa. Teimme sitä tällä tavalla, koska Pyhä Henki johti meitä. Sittenmin, kahtena viime vuotena, olemme oppineet 'paremmin'. Jumala lähetti sinut tänne ilmoittaakseen meille, että se yksinkertaisuus, jolla me aloitimme, oli Hengen tapa toimia. Kaikki mitä tarvitsimme päästäksemme takaisin Hengen virtaan, oli palata alkuun."

Sinä et KOSKAAN edisty hengellisesti niin pitkälle, että voit hylätä ylistyksen. ET IKINÄ! Jos kuulet jonkun sanovan:" Ylistys on pinnallista," tiedä, että hän tarvitsee syvemmän ilmoituksen ylistyksestä.

Herra johtaa meidät suurempiin näkyihin, suurempiin mahdollisuuksiin, suurempiin kykyihin, suurempiin taitoihin. Hän opettaa meille, miten voimme vielä tehostaa jäseniämme. Hän opettaa, miten saamme enemmän uskoa ylistykseen, miten saamme uskomme toimimaan ylistyksessä. (Juuri niin kuin uskomme toimii rukoillessamme sairaan puolesta tai palvellessamme jonkun tarpeissa, samoin

astumme uusille alueille Jumalan ylistyksessä.) Mutta me tulemme jatkamaan Hänen ylistystään läpi ikuisuuden loputtomien aikojen. Emme ikinä kasva ulos ylistyksestä. Ylistys on ikuista niin kuin Jumala ja mekin olemme.

Me voimme ylistää Häntä ”ymmärryksessä”, englannin kielellä tai ranskaksi tai espanjaksi. Ulkoilmakokouksissa, joita pidämme Virginiassa, on joskus lähes 30 eri kieltä edustettuina. Jerusalemissa meillä on ihmisiä noin sadasta kansallisuudesta, jotka tulevat vuosittain ylistämään ja palvomaan kanssamme. Kuinka suurenmoista onkaan, kun saamme kaikki ylistää Jumalaa omalla kielellämme. Sen lisäksi ylistämme Häntä kaikilla kauniilla kieleillä, jotka Henki antaa.

Daniel näki edeltä, että eri kielet tulevat palvelemaan Jumalaa (Daniel 7:14). Kielet palvelevat Häntä kuten me lausuessamme ylistyksen, palvonnan ja jumaloinnin sanoja.

Joidenkin mielestä on vaikeaa ylistää Jumalaa tanssien. Minä ymmärrän heitä. Olin yksi heistä. Uskoin, että tanssiminen on raamatullista, mutta olin kovin mielissäni, jos joku teki sen minun puolestani. Noihin aikoihin vain harvat ihmiset tanssivat seurakunnassamme - äitini ja pari kolme muuta. Tanssi ei ollut niin yleistä eikä hyväksyttyä kuin nykyään. Järjestin aina itselleni muuta tekemistä, kun karkeloinnin henki oli keskellämme.

Yksi huono asia, jonka voi seurakunnassa oppia,

on juuttua kiinni ”pyhiin toimintoihin”, ”pyhään kiireellisyyteen”. Minä olin pianon tai urkujen ääressä. En ollut koskaan käytettävissä tanssimiseen. Sitten, eräänä päivänä Herra puhui minulle siitä, kuinka Daavid aikonaan palasi Jerusalemiin tanssien. Kun hän palasi kaupunkiin tuoden Jumalan arkkia, hän tanssi koko matkan.

Kun kuningas Daavidille kerrottiin, että Herra oli Jumalan arkin tähden siunannut Obed-Edomin taloa ja kaikkea, mitä hänellä oli, niin Daavid meni ja toi riemuiten Jumalan arkin Obed-Edomin talosta Daavidin kaupunkiin.

Kun Herran arkin kantajat olivat astuneet kuusi askelta, uhrasi hän härän ja juottovasikan.

Ja Daavid hyppi kaikin voimin Herran edessä, ja Daavid oli puettu pellavakasukkaan.

Niin Daavid ja koko Israelin heimo toivat Herran arkin riemun raikuessa ja pasunain pauhatessa.

Kun Herran arkki tuli Daavidin kaupunkiin, katseli Miikal, Saulin tytär, ikkunasta; ja nähdessään kuningas Daavidin karkeloivan ja hyppivän Herran edessä halveksi hän häntä sydämessään.

2 Samuelin kirja 6: 12-16

Herra osoitti minulle, että jos haluan tuoda Jumalan arkkia, minunkin täytyy tanssia.

Kun Daavid oli onnistunut palauttamaan arkin omalle paikalleen, hän palkitsi kaikki miehet ja nai-

set, jotka olivat auttaneet häntä, lihapalalla, leipäviipaleella ja viinipullolla [Suomenkielisessä käännöksessä: rypälekakulla] (2 Samuelin kirja 6:19). Näin hänestä tuli ainoa, jonka Raamattu sanoo ruokkineen kansan.

Jeesus ruokki neljä tuhatta eräässä tilanteessa ja viisi tuhatta toisessa. Raamatussa kerrotaan muistakin vastaavista ihmeistä. Mutta kukaan muu ei koskaan ruokkinut kansaa Daavidin tavoin. Kukaan muu kuin Daavid ei ruokkinut kolmoisannoksella.

Herra sanoi minulle: "Jos haluat ruokkia kansaa, ja jos haluat antaa kolmoisannoksen, sinun täytyy tanssia." Hän ei sanonut, että minun piti tanssia pelastuakseni. Hän ei sanonut, että minun piti tanssia päästäkseni taivaaseen. Hän ei sanonut, että minun piti tanssia ollakseni osallinen siitä, mitä oli tapahtumassa paikallisessa seurakunnassa. Hän ilmoitti minulle, että tanssiminen tuo voitelun, joka tuo kansoille Pyhän Hengen vuodatuksen. Jos halusin "syöttää" kansoille kolmoisannoksen, minun täytyi ruveta tanssimaan.

Olin jo ollut lähetystyössä kansojen keskuudessa. Palvelin Herraa Hongkongissa neljä vuotta ja saarnasin Japanissa, Taiwanilla ja Intiassa. Intiassa puhuin valtaville kansanjoukoille. Jumala siunasi minua. Sain nähdä herätyksen syntymisen kaikkialla. Nyt Jumala puhui minulle uudesta palvelemisen ulottuvuudesta, suuremmasta paikasta, jolla voisin seistä.

Rakastan Jumalan haasteita! Meidän pitää elää Pyhän Hengen haasteissa. Jokin meidän inhimillisessä luonnossamme saa meidät kapinoimaan, kun joku toinen ihminen tekee hyvän ehdotuksen. Mutta kun Herra puhuu, meidän on parasta kuunnella. Meidän pitää oppia olemaan yhtä vastaanottavaisia Herran palvelijoiden äänelle kuin Jumalan äänelle. Monissa tapauksissa Jumalan palvelija on Jumalan äänitorvi.

Tanssiminen oli vaikea läksy minulle. Itse asiassa jouduin kamppailemaan sen kanssa kovemmin kuin silloin, kun Herra kutsui minut Kiinaan ollessani 15-vuotias. Kotini ja perheeni jättäminen lähtiessäni Hongkongiin 18-vuotiaana oli helppoa verrattuna siihen, mitä Jumala nyt pyysi minua tekemään.

Herra piti tätä hengellistä porkkanaa nenäni edessä: "Jos haluat ruokkia kansoja, sinun täytyy tanssia." Hän puhui minulle siitä ulkoilmakokousten alla sinä vuonna. Valmistauduin mielessäni siihen, että tanssisin joka päivä noiden kokousten aikana. Silloin ulkoilmakokoukset kestivät noin kuukauden. Nykyään ne jatkuvat kymmenen ja puoli viikkoa. Ensimmäisenä päivänä olin vaivautunut, varma siitä, että jokainen tarkkaili minua, että jokainen näki minut. Herätyskokouksissamme kaikki ovat niin Hengen valtaamia, että he tuskin tietävät, mitä muut ovat tekemässä. Kun Jumalan voima tulee, kun voitelu tulee, voit ajatella, että kaikki silmät ovat luotuina sinuun. Tosiasiassa voit helposti hukkuu

väkijoukkoon silloinkin, kun mitään väkijoukkoa ei ole. On enkelien joukko ja on voitelu. Ja monia asioita tapahtuu ympärilläsi.

Tuona ensimmäisenä päivänä en varmaankaan tehnyt juuri enempää kuin pyörittelin varpaitani kenkieni sisällä. Ymmärrän hyvin, että toisilla on ongelmia tällä alueella. Sanon usein opettaessani ihmisiä: "Vaikka ette tekisi enempää kuin siirtäisitte painoanne jalalta toiselle, se on jo hyvä alku." Mutta joka päivä asetuin käytettäväksi tanssiin Herran edessä. Joka päivä tulin yhä vapaammaksi. Kuukauden lopulla Herra puhui minulle profeetallisesti äitini kautta. Äitini ei tiennyt, mitä Herra oli puhunut minulle. Kukaan ei ollut edes huomannut, että olin yrittänyt vähän tanssia. Herra sanoi minulle: "Aion muuttaa palvelustehtävääsi. Aion lähettää sinut kuninkaiden, kuningattarien, vallanpitäjien, korkea-arvoisten virkamiesten luokse, ja sinä tulet puhumaan heille Minusta."

Uskon, että tanssiminen tuo voitелun kansoille. En anna yhdenkään päivän mennä tanssimatta. Olen tanssinut 707:n 747:n ja DC10:n vessoissa. Miten teen sen? Suoraan ylös ja alas.

Tarvitset voitелua joka päivä. Tanssiminen tuo tämän voitелun. Jos olet suorittamassa palvelusta sellaisessa paikassa, jossa sinulla ei ole tätä vapautta, mene kammioosi ja tanssi vähän Herran edessä. Jos sinulla on tanssi jaloissasi, sinulla on voitелu syötää leipää, lihaa ja viiniä kansoille.

Tuon saman profetian aikana äitini näki näyssä

sanan "Katmandu". Vähän aikaa tämän jälkeen Herra lähetti minut Katmanduun, Nepaliin, puhumaan kuninkaalliselle perheelle Jeesuksesta. (Tästä tapauksesta ja muista vastaavista voisi kirjoittaa kokonaisen kirjan.) Herra sanoi, että Hän tulisi lähettämään meidät ruokkimaan kansoja, ja Hän on ollut uskollinen lupauksessaan. Tämä on tapahtunut tanssimisen tuoman voitellun kautta. Ylistäminen tanssimalla on voimallista!

Tietyt meille vieraat itämaiset käsitteet auttavat meitä ymmärtämään Jumalaa. Miten Salome pystyi saamaan Johannes Kastajan pään? Hänen tanssinsa miellytti kuningasta niin, että tämä oli valmis antamaan mitä tahansa. Äitinsä yllytyksestä hän pyysi Johanneksen päätä. Tässä tapauksessa tanssia käytettiin kielteisessä tarkoituksessa.

Tanssia voi käyttää myös myönteisessä tarkoituksessa. Kun meidän tanssimme ja ylistyksemme miellyttää Kuningasta, me voimme saada mitä ikinä haluamme. Ylistys luo ilmapiirin, jossa tapahtuu ihmeitä.

Kun tanssin, tunnen aina voitellun jaloissani, ja muistan lupauksen, että mihin ikinä jalallamme astumme, maa on meidän.

Mihin paikkaan te jalkanne astutte, se on oleva teidän...

5 Mooseksen kirja 11:24

Voin olla Amerikassa ja kuitenkin, kun voitelu

tulee ylleni, tanssia Hengessä Jerusalemin muurien ympäri. Tanssin tässä Damaskoksen portin editse ja edelleen alas Herodeksen portille, Pyhän Stefanuksen portille, Kauniin portin edestä, Dung portille, Siionin portille, ylös Jaffan portille, Uudelle portille ja takaisin Damaskoksen portille. Tanssin Jerusalemin muurien ympäri voidelluin jaloin, koko ajan seisten Jumalan edessä uskoen kaupungin puolesta. Samalla tavalla olen tanssinut monen eri kansan kohdalla. Olen havainnut, että jos tanssin kansojen puolesta Hengen maailmassa, Jumala antaa minulle tilaisuuden tanssia myös fyysisesti näissä maissa.

Olen Nutbournen katolisen raamattukoulun suojelija. Se on Chichesterissä, Länsi-Sussexissa Englannissa. Joan ja Michael Le Morvan ovat sen perustajia ja johtajia. Joan sanoi: "Ruth, muistan, kun ensi kerran kuulin sinun sanovan, että olit monta kertaa tanssinut Englannin kartan päällä jo ennen kuin olit koskaan julistanut täällä. Meidän mielestämme se oli fanaattisin väite, jonka koskaan olimme kuulleet."

No, fanaattista tai ei, minä tein sen. En kirjaimellisesti asettanut karttaa maahan ja tanssinut sen päällä, mutta tiesin, minkä muotoinen Englanti oli. Tanssin usein Pohjanmeren rantaa Skotlannista alas Portsmouthiin, ristiin rastiin Brittein saaria, Irlantiin ja sieltä Walesiin. Tein tämän Herran antaman johdatuksen ja näyn mukaan.

Onko tämä voimallista? Se on voimallista. Voit

olla kotikaupungissasi ja omistaa kansakuntia. Tanssiminen on yksi tehokkaimmista keinoista tehdä se. Jumala antaa sinulle jokaisen maan, jolle astut Hänen nimessään. Jalkamme on voideltu valloittamaan. Monissa kirkoissa pidetään Jerikon marsseja, joissa tanssitaan kirkon ympäri reunakäytävää pitkin, uskoen Jumalaan kirkon, kaupungin, valtion ja kansan puolesta. Juuri tästä on kysymys, mutta Hengessä, kun kaupunki ei ole nähtävissä.

Ajoittain Jumala on vallannut minut Hengessä ja olen tanssinut Valkoisen Talon ympäri, yhtä katua ylös ja toista alas edestakaisin. Sinäkin voit tehdä sen: näet Hengessä Valkoisen Talon ja alat tanssia sen ympäri. Mene alas Pennsylvania Avenueta ja Kuudettatoista katua ja takaisin Mallia myöten. Tällä tavoin niität siunauksia ja voittoja kansallesi.

Samalla tavalla olen tanssinut Lontoossa Buckinghamin palatsin, Downing Street 10:n ja Parlamenttitalon ympäri. Olen tanssinut Punaisella torilla, Kremlin ympäri (Venäjän herätyksen puolesta, jne.) ja kummankin Saksan ympäri (niiden yhdistymisen puolesta). Näin tehdessäni muistin näyn, jonka rakas ystäväni Debbie Kendrick oli saanut kahdeksan tai yhdeksän vuotta aikaisemmin koskien Saksan yhdistymistä, ja profetian sanoja, jotka hän oli saanut samasta asiasta. Se, mikä näytti mahdottomalta, on toteutunut. Olen tanssinut eri maiden valtiopäivätalojen ja hallitusrakennusten ym-

päri. Harvoin menee päivää ilman, että tanssin kaikilla päämantereilla.

Tanssimisessa on voimaa. Siinä on voitelu kansoille. Tulet huomaamaan, että sinulla on voitelu ruokkia kansakuntia, kun alat tanssia enemmän Herran edessä. Älä anna yhdenkään päivän mennä tanssimatta. Ylistä Herraa tanssien. Anna voitелun mennä lävitsesi kiireestä kantapäähän. Ylistä Herraa tanssien!

Ylistys on voimallinen sadonkorjuun väline!

Ylistys juhlintana

*Niin Herran vapahdetut palajavat ja tulevat
Siioniin riemuiten, päänsä päällä iankaikkinen
ilo. Riemu ja ilo saavuttavat heidät, mutta
murhe ja huokaus pakenevat.*

Jesaja

Herran täytyi muuttaa paljon minun ajattelutapaani. Me kaikki luulemme, että juuri meillä on oikea ajattelutapa. Mutta Jumala tekee työtään meissä jokaisessa muuttaen ajatteluamme. Meillä on monia harhakäsityksiä, jotka Jumala haluaa poistaa.

Aloitin tanssimisen Virginiassa. Itse asiassa muuttimme vasta 1972 Jerusalemiin. Muistan erään tytön sanoneen minulle tanssimisesta: "Joskus, kun tanssimme kirkossamme, otamme toisiamme kädestä ja tanssimme yhdessä."

Ajattelin: "Voi, mitä harhaoppia! Kuvittele, tarttua kädestä ja ..."

Tanssimme Herran edessä yksittäin. Herra oli vapauttanut meitä jonkin verran, mutta en silti olisi voinut ottaa ketään kädestä ja tanssia yhdessä hänen kanssaan Herran edessä. Se olisi näyttänyt minusta liian "maailmalliselta".

Sen jälkeen, kun olin profetoinut keisari Haile Selassielle, lensin Etiopiasta muutamaksi viikoksi Jerusalemiin ollessani matkalla Bhutaniin kuninkaan vieraaksi. Huomasin mainoksen *ulpan'*ista, heprean kielen kurssista, joka pidettäisiin juutalaisten suurten juhlapäivien aikana: *Rosh Hashana*, Uusi Vuosi, *Jom Kippur*, Sovituspäivä, *Sukkot*, Lehtimajanjuhla, ja *Simhat Torah*, Laista iloitsemisen päivä. Susan ja minä kirjoittauduimme kumpikin Ulpan Akivaan Nataniassa, jossa Shulamit Katznelson on johtajana.

En oppinut paljon hepreaa 20 päivässä. Mutta se oli kuin johdanto Israeliin. Perjantai-iltaisain meillä oli yhteinen päivällinen. Sitä kutsuttiin nimellä *Oneg Sabbath*, joka tarkoittaa "sapatin ilo". Juutalaiset ottavat sapatin vastaan ikäänkuin vastaanottaisivat vierasta tai toivottaisivat kuningattaren tervetulleeksi. Sapatin vastaanottamiseen liittyi myös tanssiminen, laulaminen ja ilonpito.

Kun olimme syöneet keiton, lauloimme heprealaisia lauluja pöydän ympärillä. Ihmiset lauloivat niin elämäniloisesti. Kyselin koko ajan: "Mitä tämä tarkoittaa? Mitä he oikein sanovat?" Kuvittelin sen olevan jokin suosittu laulu, viimeisimpiä hittejä. Sain selville, että he lauloivat tähän tapaan: "*Siksi me ammennamme vettä pelastuksen lähteestä,*" "*Israel, turvaudu Jumalaasi,*" "*Riemuitkaa Jerusalemistä kaikki, jotka rakastatte sitä. Iloitkaa siitä*" ja "*Minä olen asettanut vartijat sinun muureillesi, Jerusalem, jotka eivät lepää*

päivällä eivätkä yöllä.” Jokaisen ruokalajin välillä laulettiin lisää lauluja.

Yhdessä vaiheessa jokainen kiersi kätensä vierustoverinsa ympärille ja lauloi: *“Katso, kuinka hyvää ja suloista se on, kun veljekset sovussa asuvat.”* Kaikki huojuivat yhdessä edestakaisin.

Aterian lopussa, kun olimme syöneet jälkiruoan ja juoneet kahvin (eurooppalainen tyyli), kaikki nousivat tanssimaan. Taas kuvittelin, että he tanssivat jonkin suosikkikappaleen säestyksellä. Mutta he lauloivatkin Raamatun tekstejä ja tanssivat niiden mukaan. He pitivät myös toisiaan kädestä tanssiesaan.

Olin niin mielissäni siitä, että olin vapautunut tanssimaan ennen kuin tulin Israeliin. Nyt minun ei tarvinnut tehdä muuta kuin ylittää se kynnyksen, että pidin toisia kädestä tanssiessani Herran edessä. Tämä tanssiminen oli myös paljon spontaanimpaa kuin mihin olin tottunut. Voitin pidäkkeeni, ojensin käteni, otin toisia kädestä ja menin mukaan ilonpitoon.

Seuraavana vuonna menimme Jerusalemiin asumaan nuorten ryhmän kanssa pitääksemme jumalanpalveluksia Siionin vuorella neljänä iltana viikossa. Me tanssimme vapaasti näiden jumalanpalvelusten ja rukoukokousten aikana. Meillä ei ollut koskaan israelilaista tanssin ohjaajaa, joka olisi tullut opettamaan meille juutalaisia tansseja. Pyhä Henki opetti meitä.

Olimme eräänä päivänä rukouskokouksessa. Puhuin Kiinasta. Kiina oli edelleen täysin suljettu. Jumala antoi meille profetian ja sanoi, että Hän tulee avaamaan oven Kiinaan. Olimme niin innoissamme tästä profetiasta, että aloimme tanssia. Yksi nuoristamme, ilman mitään kehoitusta ja ennenkuin edes kunnolla tajusimme, mitä tapahtui, kohotti kätensä kuten lapset leikkiessään Lontoon Siltoja. Joku toinen pani kätensä toiselle puolelle muodostaen oven. Jumala oli sanonut, että Hän avaisi oven Kiinaan. Ja ennenkuin huomasimmekaan, tanssimme kaikki jonossa avoimen oven läpi.

Lauloimme jotakin yksinkertaista kertosaettä "Ovi Kiinaan on Avautumassa" tai ehkä se oli "Avatkaa Ovet, Avatkaa Ovet" ylistäessämme Herraa yhdessä ja tanssiessamme oven läpi. Miten iloisia me olimmekaan!

Ja jos yhden oven avautuminen on ihme, kahden oven avautuminen on vielä suurempi ihme. Jotkut toiset tekivät toisen oven. Äkkiä meillä oli monta ovea, joiden läpi voimme tanssia.

Muutaman viikon kuluttua oli Itsenäisyyspäivä, eräs lempijuhlistani Israelissa. Se on toukokuussa. Monet pääkadut on suljettu ja kaikki tanssivat kaduilla. Melkein joka korttelissa on esiintymislava, jolla pieni orkesteri soittaa hyvin äänekästä musiikkia. Kaikki musiikki on Raamatusta. Kadut ovat täynnä juhlijoita.

Olimme juhlimassa juutalaisten (sekä israelilais-

ten että ulkomailta tulleiden) sekä turistien kanssa Israelin ihmettä. Tanssimme *huraa* (piiritanssia), kun eräs nuoristamme huusi: "Sisar Ruth, katso tuonne. Katso noita sotilaita. He tanssivat meidän 'ovi'-tanssiamme."

Katsoin, ja todellakin he tanssivat juuri samaa tanssia. Me sanoimme sitä "ovitanssiksi" sen mukaan, millä tavalla Jumala antoi sen meille. Mutta se osoittautui perinteiseksi juutalaiseksi tanssiksi. Me emme olleet koskaan nähneet heidän tanssivan sitä. Pyhä Henki oli opettanut sen meille.

Eräänä toisena aamuna rukoukokouksessa Herra sanoi jotakin iloitsemisesta. Yksi nuoristamme ojensi kätensä ikäänkuin ympyrän keskipisteeksi. Nopeasti muut panivat kätensä hänen kätensäpäälle muodostaen pyörän puolat. Koska kaikilla ei ollut tilaa panna käsiään sisään puolaksi, jotkut kietoivat vapaan kätensä lähimmän toverinsa ympärille. Me tanssimme ja iloitsimme jonkin aikaa yhdessä tässä suurenmoisessa "pyörässä", kuin pyörä pyörän sisässä, kuten Hesekielin näyssä.

Noin viikkoa myöhemmin yksi veljistämme, joka asui Askelonissa, tuli takaisin hyvin kiihdyksissään. "Sisar Ruth," hän sanoi, "kun tulin takaisin Askeloniin, menin Jemeniittien Synagoogaan. Ja arvaapa mitä? He tanssivat meidän pyörätanssiamme. Menin heidän luokseen ja kysyin: 'Onko tällä tanssilla jokin merkitys?' "

"He sanoivat: 'On, tämä on morsiustanssi.' Se symboloi myös voittoa."

Pyhä Henki opetti meille tuon tanssin. Ja me tanssimme sitä edelleen.

Ei ole väärin tarttua toista kädestä ja tanssia hänen kanssaan, samoin kuin ei ole väärin tanssia yksin. Olennaista on se, että me ylistämme Herraa tanssissa. Herran edessä tanssimisessa on suuri voitelu.

Olen tanssinut Herran edessä Moskovan kaduilla, samoin Kiinan muurilla. Olen tanssinut Herran edessä kaduilla kaikkialla maailmassa. On olemassa voitelu kansoja varten, kolmoisannoksen voitelu.

Kun Daavid hyppi ja tanssi Herran edessä, hänen vaimonsa halveksi häntä. Saattaa olla, että joku halveksii sinuakin. Kun menimme ensi kertaa Jerusalemiin, olimme ainoat tanssivat kristityt kaupungissa. Jotkut tekivät pilaa meistä. He nimittivät meitä "Siionin vuoren tanssiviksi neitsyiksi". Emme väittäneet siitä. Kun he arvostelivat, me tulimme siunatuiksi.

Juutalaiset eivät arvostelleet kertaakaan. Tanssi ei ole heille ongelma. He kaikki tanssivat. Jerusalemin pormestari Teddy Kollek tanssii julkisesti Herran edessä Lehtimajanjuhlan aikana. Kahdeksas ja viimeinen päivä on Juhlakokouksen Päivä, "Simhat Torah", joka tarkoittaa "laista iloittamisen päivää". Me menemme Vapauden Kellon puistoon. Siellä arvohenkilöille, Päärabbeille ja kaupungin johtaville miehille, annetaan kunnia tanssia kolme kierrosta, kantaen Toora-kääröä (Kirjoitusten kääröä) yhdellä

kierroksella. Kun nämä arvomiehet tanssivat laval-la, me muut tanssimme ja pidämme hauskaa puistossa.

Olen nähnyt isien nostavan pienet poikansa olkapäilleen tällaisina iltoina ja tanssivan tuntikau-sia. Se on kaunista katseltavaa. Olen iloinen siitä, ettei tanssi tuota minulle mitään vaikeuksia.

Koska pysyimme uskollisina tässä vapaudessamme emmekä antaneet periksi, kun saimme arvostelua, niin lähes kaikki tanssivat nykyään. Ne, jotka ker-ran arvostelivat meitä, nousevat maailman suurille lavoille ja tanssivat Herran edessä. Me odotimme arvostelun loppumista ja katsoimme, miten Herra kääntäisi asiat toisinpäin. Nykyään kaikki tanssivat Herran edessä ja ylistävät Hänen nimeään.

Miksi tämä on tärkeätä? Koska Jumala on juhлива Jumala, ja meidän tulee olla juhlivia ihmisiä. Sana ”juhlinta” on tullut osaksi sanastoamme karismaat-tisissa piireissä vasta viime vuosina. Olen iloinen siitä. Jumala, jota me palvelemme, on juhлива Juma-la.

Kun tulet Jerusalemiin, vakuutut tästä. Jumala rakastaa juhliä. Siksi Hän on antanut juutalaisille niitä niin paljon. Aina parin kuukauden välein on uusi syy juhliä Herran edessä. Hän on sunnitellut kaikki juhlat omassa kalenterissään, ja kaikki, mitä Hän on suunnitellut, on kaunista.

Kristityille Jerusalem on kulkueiden kaupunki. Tärkeinä kristillisinä juhlapäivinä (varsinkin joulu-

na, palmusunnuntaina ja pääsiäisenä) tuhannet uskovaiset täyttävät kadut kulkueilla laulaen, iloiten ja kantaen lippuja, juhlien Herraa.

*Sinä muutit minun murheeni ilokarkeloksi, sinä riisuit minun surupukuni ja vyötit minut riemulla,
että minun sieluni veisaisi sinulle kiitosta eikä vaikenisi.
Herra, minun Jumalani, sinua minä ylistän iankaikkisesti.*

Psalmi 30:12-13

Ensimmäinen kerta, jolloin näin koulutettujen tanssijoiden palvovan Herraa, oli pastori Charlotte Bakerin kirkossa, Kuninkaan Temppelessä Seattlessa, Washingtonin osavaltiossa. Yksinkertaisesti pukeutuneet tytöt tanssivat pitkin käytäviä taidokkaasti, mutta ei tunkeilevasti, kun seurakunta ylisti ja palvoi ääneen Herraa. En koskaan kuullessani kertosäkeen *“All Hail, King Jesus”* voi olla muistamatta tuon aamun kirkkautta.

Ystäväni Mary Jones, herttainen episkopaalikristitty Sydneystä Australiasta, on Kansainvälisen Tanssiyhdistyksen johtaja.

Ehkä yksi hienoimmista esimerkeistä tämän tyyppisestä Herralle pyhitetystä tanssista voidaan nähdä vuosittain Lehtimajanjuhlan aikaan kristillisessä juhlassa, jota sponsoroi Jerusalemin Kristillinen Lähetystö. Palvonnan koreografian laatijat ja johtajat ovat Valerie Henry ja Randall Banes.

Samoin kuin on seurakunnallista laulua ja kuoromusiikkia, on myös seurakunnallista tanssia ja koulutettuja tanssijoita. Kumpikin on Jumalan kunniaksi.

Yhä enemmän heprealaisia tansseja ja lauluja on tulossa seurakuntaan, Kristuksen ruumiiseen, tuoden mukanaan lisää voittoa.

Jos sinulla on ennakkoluuloja tanssin suhteen, raivaa ne pois. Salli Jumalan antaa sinulle voittoa tanssimiseen. Ja te, jotka olette tanssineet, mutta ette ehkä ole antaneet sille sitä painoa, joka sille kuuluu, antakaa Jumalan avartaa itsenne. Päättä tanssia Herran edessä kaikin voimin, täysin palkein joka päivä. Ylistä Herraa tanssimalla.

Juhli Herran läsnäolossa!

Ylistys sodankäyntinä

Ja neuvoteltuaan kansan kanssa hän asetti veisaajat veisaamaan Herralle ylistysvirsiä pyhässä kaunistuksessa ja kulkemaan aseväen edellä sanoen: "Kiittäkää Herraa, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti".

Ja juuri kun he aloittivat riemuhuudon ja ylistysvirren, antoi Herra väijyjä tulla ammonilaisten, mooabilaisten ja Seirin vuoristolaisten selkään, jotka olivat hyökänneet Juudan kimppuun; ja heidät voitettiin.

Sillä ammonilaiset ja mooabilaiset asettuivat Seirin vuoristolaisia vastaan tuhoamaan ja hävittämään heitä; ja kun he olivat lopettaneet Seirin asukkaat, auttoivat he toisiaan toistensa tuhoamisessa.

Kun Juudan miehet tulivat paikalle, josta voi tähystää erämaahan, ja kääntyivät joukkoon päin, niin katso, ruumiita makasi maassa, ei kukaan ollut pelastunut.

Aikakirja

Käsien kohottaminen on yksi väkevimpiä ylistyspalvelun muotoja joita meillä on. Se on yhtä voimallista kuin tanssiminen. Jumala sanoi:

Minä tahdon siis, että miehet rukoilevat, joka paikassa kohottaen pyhät kädet ilman vihaa ja epäilystä.

1 kirje Timoteukselle 2:8

Kun seison Herran edessä Jerusalemissa, en pidä käsiäni "puolitangossa". Nostan ne ylös, koska haluan voiman, joka tulee ylhäältä. Joskus meidän ei tarvitse julistaa mitään. Meidän tarvitsee vain seis-

tä kädet kohotettuina. Seisominen Jumalan läsnäolossa kädet kohotettuina on jo sellaisenaan väkevä julistus.

Mooseksen pitäessä käsiään ylhäällä Israel oli taistelussa voitolla. Mutta kun Mooseksen kädet alkoivat vajota, Israel alkoi jäädä tappiolle. Aaron ja Hur huomasivat sen ja riensivät Mooseksen vierele pitämään hänen käsiään ylhäällä, kunnes Israel taas pääsi voitolle.

Ja niin kauan kuin Mooses piti kätensä ylhäällä, oli Israel voitolla; mutta kun hän antoi kätensä vaipua, olivat amalekilaiset voitolla.

Mutta kun Mooseksen kädet väsyivät, ottivat he kiven ja asettivat sen hänen allensa, ja hän istui sille, ja Aaron ja Huur kannattivat hänen käsiänsä kumpikin puoleltansa. Näin hänen kätensä kestivät vahvoina auringon laskuun asti.

2 Mooseksen kirja 17:11-12

Olin rukoilemassa Jerusalemissa, kun näin näyssä Mooseksen kädet kohotettuina. Näin voittoisan voiman ilmestyvän. Sitten Herra vei minut nopeasti seuraavaan sukupolveen. Näin Joosuan johtamassa israelilaisia amorilaisia vastaan. Israelilla oli kaikki, mitä tarvittiin taistelun voittamiseen, paitsi AIKAA. Silloin Joosuan hengessä syttyi usko tehdä jotakin, mitä ei koskaan aikaisemmin ollut tehty, niin että voittoon tarvittava aika löytyisi. Hän käski sekä auringon että kuun pysyä paikoillaan.

Silloin puhui Joosua Herralle, sinä päivänä, jona Herra antoi amorilaiset israelilaisten valtaan, ja sanoi Israelin silmien edessä:

“Aurinko, seiso alallasi Gibeonissa, ja kuu Aijalonin laaksossa”.

Niin aurinko seiso alallansa, ja kuu pysyi paikallansa, kunnes kansa oli kostanut vihollisilleen.

Niinhän on kirjoitettuna “Oikeamielisen kirjassa”. Niin aurinko pysyi paikallansa keskitäivaalla päiväkauden, kiirehtimättä laskemaan.

Eikä ole ollut sen päivän vertaista, ei ennen eikä jälkeen, jona Herra näin kuuli ihmisen ääntä; sillä Herra soti Israelin puolesta. Joosua 10:12-14

Herra puhui minulle, että Hän tahtoi minun menevän Manilaan, Filippiineille, seistäkseni esirukouksessa kädet kohotettuina presidentti Corazon Aquinon puolesta, ja että Hän tahtoi minun kärkevän aikaa hänen hyväkseen. Seuraavalla viikolla Manilaan saapumiseni jälkeen *Time*-aika-kauslehdessä oli hänen kuvansa otsikolla **“Rukoilemassa aikaa.”** Jumala oli lähettänyt hänelle apua. Viikkoa myöhemmin hänen viehättävän anoppinsa Dona Aurora Aquinon suosiollisella myötävaikutuksella istuin presidentin edessä hänen toimistossaan Malacanang-palatsissa, pidin häntä kädestä ja profetoin hänelle. Jumala myönsi armollisesti hänelle aikaa. Ja Filippiinit on kokemassa ihanaa Pyhän Hengen vuodatusta.

Aivan liian usein olemme kuulleet opetettavan ylistyksestä rukousvastausten saamisen apuvälineenä. Mutta ylistyksessä on paljon suurempi voima.

Tiedän, että ylistys toimii tässäkin ulottuvuudessa. Lapsena meille ei koskaan kerrottu kotimme tai seurakuntamme tarpeista. Tiesimme, että jotakin oli meneillään, kun äiti sanoi: "En vastaa tänään puhelimeen. En avaa tänään ovea. Jos joku haluaa tavata minut, en ole tavattavissa. (Yleensä hän oli aina tavattavissa.) Aion ylistää Herraa koko päivän." Koko päivän hän kulki talossa kädet kohotettuina, ylistäen Herraa. Myöhemmin, kun voitto tuli, kun vastaus tuli, kuulumme hänen sanovan: "Jumala on antanut ihmeellisen voiton."

Kun hän vietti päivän ylistyksessä, tiesimme, että on jokin suuri tarve. Hän turvautui tähän vain äärimmäisissä tilanteissa. Mutta äärimmäisissä tilanteissa se toimi aina. Muulloinkin kuin ääritapauksissa ylistys on voimallista Jumalan valtakunnan etenemiselle.

Ylistyksesi muuttaa ilmapiiriä. Ylistyksesi voi muuttaa ilmapiirin kodissasi. Emme me kaikki asu kodissa, jossa on vain Hengen täyttämiä ihmisiä, ja joskus sinun on kamppailtava ilmapiirissä, joka ei ole oikea. Jos haluat ilmapiirin muuttuvan, ylistä vain Herraa. Sinun ylistyksesi levittää huoneeseen Jumalan sulotuoksun ja muuttaa ilmapiirin kodissasi.

Samalla tavalla ylistyksesi voi muuttaa ilmapiirin työpaikallasi.

Tahdotko muuttaa ilmapiiriin seurakunnassasi. Lakkaa arvostelemasta ja valittamasta ja moittimasta. Mene kirkkoon aikaisin ja ylistä vähän. Jää vähäksi aikaa kokouksen jälkeen ja ylistä taas hiukan. Usein vastuuhenkilöt ovat aivan yhtä huolissaan tilanteesta kuin sinäkin, mutta he eivät tiedä, kuinka sitä voi muuttaa. Ylistys muuttaa ilmapiiriin. Mene kirkkoosi ja muuta ilmapiiri täyttämällä kirkko Jumalan ylistyksellä.

Useita vuosia sitten olin juuri palannut kotiin Jerusalemiin saarnamatkalta Australiasta. Päivittäisessä rukoukokouksessamme Maria Deans, sisar Poonasta, Intiasta, näki näyn. Hän näki viivan, joka kulki Jerusalemista Luoteis-Afrikan keskiosaan, jatkui siitä Etelä-Amerikan itärannikon keskivaiheille, ja eteni sitten ylös USA:n itärannikolle Virginiaan.

Kun hän kertoi näkynsä ääneen, aloin seurata sitä hengen silmin. Näin Sierra Leonen Länsi-Afrikassa, Sokeritoppavuoren, jossa kaunis Kristuksen patsas katsoo Rio de Janeiron yli, ja Virginian, jossa leirikokoukset pian alkaisivat.

Vaikka en ollut aikonut lähteä Jerusalemista niin pian, tiesin, että Jumala oli juuri suunnitellut minulle matkareitin. Olin tottunut tällaiseen – Susan ja minä olimme matkustaneet näkyjen ja ilmestysten mukaan kaikkialla maailmassa jo vuosia ennen kuin asetuimme Jerusalemiin, ja muutkin ryhmämme ihmiset tekivät samoin.

Soitin pastori ja rouva Ade Jonesille, Beetel-kirkon pastoreille Freetownissa, Sierra Leonessa, kysyäkseni heiltä, voisivatko he käyttää minua siellä viikon verran. He olivat olleet monta kertaa luonamme Jerusalemissa. He pyysivät minua tulemaan. Saavuin Freetowniin keskellä yötä ja eteeni levitettiin - kirjaimellisesti - punainen matto. Kohteliaisuuksia esitettiin. Arvohenkilöt olivat läsnä toivottamassa minut tervetulleeksi. Ja seurakunta lauloi tervetuliaislauluja. Se oli mieltä ylentävää.

Soittaessani heille en ollut esittänyt mitään vaatimuksia. Toivoin vain olevani siunaukseksi ja halusin palvella siinä laajuudessa ja siten kuin he toivoivat. Olin hämmästynyt kullessani, että he olivat vuokranneet Kaupungintalon. Ilta illan jälkeen se oli täynnä. Pormestari ja hänen vaimonsa osallistuivat, samoin presidentin vaimo ja perhe. Ihmisillä oli jano Herraa kohtaan. Ymmärtääkseni se oli ensimmäinen kerta, jolloin Jumalan voima kosketti Freetownia sillä tavoin.

Lensin Freetownista Nigerian Lagosiin ja sieltä edelleen Rio de Janeiroon Brasiliaan. Kirjoittauduin Copacabanan edustalla olevan lahden rannalla sijaitsevaan hotelliin ja menin nukkumaan. Seuraavana päivänä nousin vuoren huipulle, jossa ylistin, palvoin ja profetoin kädet ojennettuina Rioon ja koko Brasiliaan päin, tietoisena siitä, että Jumala oli muuttamassa ilmapiirin kaupungissa ja koko kansakunnassa. Palasin lentokentälle, jossa nousin koneeseen lentääkseni Miamiin ja edelleen Richmondiin, Virginiaan.

Torstaina soitin ystävälleni pastori John Lucasille Kanadan Calgaryyn. Kerroin hänelle, mitä olin tehnyt. Hän sanoi tietävänsä, miksi olin tehnyt tämän. Pastori Cerullo oli pitämässä suurta evankeliointikampanjaa Brasiliassa. Se mainittiin Amerikan neljänneksi suurimmaksi media-tapahtumaksi sinä vuonna. Hänellä oli satelliittiyhteislähetys kymmenellä stadionilla Brasiliassa ja 60 tai 70 auditoriossa Yhdysvalloissa ja Kanadassa.

Hän olisi halunnut johtaa kokouksen Sao Paulossa, koska siinä kaupungissa on parempi hengellinen ilmapiiri kuin Riassa. Teknisistä syistä hänen oli kuitenkin pidettävä se Riassa. Nyt oli torstai. Olin ollut vuoren huipulla tiistaina ja kokouksen piti alkaa lauantaina. Jumala oli pitänyt huolen hengellisestä ilmapiiristä Rion yllä.

Sain eräältä pastorin vaimolta Detroitin seudulta viestin, että Jumalan voima oli kokoussarjassa niin ilmeinen, että kun hän katsoi kampanjaa televisios-
ta, hän kaatui lattialle Pyhän Hengen voimasta. Me olemme *“Hänen työtovereitaan”* (2 Korinttolaiskirje 6:1).

Sinun äänesi on voimallinen sodankäynnin väline. Voit tuoda kirkkauden minne tahansa maailmassa äänelläsi. Ala ylistää, ja hetken kuluttua ääneesi tulee kirkkauden sointu, joka täyttää huoneen.

Olemme kaikki olleet kokouksissa, jotka olivat tavanomaisia, kunnes joku toi profetian tai puhui

muuten voitellussa. Kirkkaus tuli huoneeseen äänen kautta ja muutti ihmisten elämän. Siitä hetkestä alkaen kaikki oli erilaista.

*Minä kiitän Herraa joka aika,
hänen ylistyksensä on alati minun suussani.
Herra on minun sieluni kerskaus,
nöyrät sen kuulevat ja iloitsevat.
Ylistäkää minun kanssani Herraa,
kiittäkäämme yhdessä hänen nimeänsä.*

Psalmi 34:2-4

Toinen ylistyksen muoto, joka on hyvin voimallinen ja jota pitäisi käyttää yhä enemmän, on laulaminen. Joitakin vuosia sitten Jumala alkoi tehdä uutta tässä suhteessa meidän keskuudessamme Jerusalemissa. Hän antoi meille "uuden laulun". Nyt vastaavaa tapahtuu kaikkialla maailmassa. Kuulen jatkuvasti viestejä uuden laulun laulamisesta Herralle.

Herra puhui meille ja kehoitti meitä laulamaan "uuden laulun" Hänelle. Emme oikein tienneet, mitä Hän tarkoitti. Kun emme ymmärrä, mitä Jumala yrittää sanoa, Hän sanoo sen yhä uudelleen, kunnes me ymmärrämme. Tai Hän lähettää jonkun muun puhumaan samasta asiasta, kunnes se menee läpi ihmisten keskuudessa.

Jumala on hyvin itsepintainen. Hän voi puhua samasta asiasta hyvin kauan. Jos me kuulemme aina vain saman sanoman, se saattaa johtua siitä, ettem-

me ole vielä toimineet sen mukaan. Herra voi edetä uuteen asiaan vain, jos me vastaanotamme nopeasti sen, mitä Hän sanoo.

Hän kehoitti meitä laulamaan "uuden laulun". Emme olleet varmoja, tarkoittiko Hän, että meidän pitäisi laulaa uudella rytmillä, erilaisella sävelellä vai eri tyyllillä. Emme tienneet, mitä Hän tarkoitti. Kukaan meistä ei ollut erityisen lahjakas musikaalisesti. Eräänä päivänä ollessamme ylistämässä aloimme kuitenkin laulaa pientä laulunpätkää, jota emme olleet koskaan kuulleet emmekä opetelleet, kukaan ei ollut opettanut sitä meille. Me vain lauloimme hengestämme spontaanisti. Meissä on enemmän sellaista, mitä voimme käyttää siunaukseksi, kuin koskaan pystymme ottamaan käyttöön - ellemmme vapauta sitä käyttöön Jumalassa. Pyydämme kuitenkin aina Jumalaa vuodattamaan uutta: "Vuodata se meihin, vuodata se meihin."

Hän sanoo: "Vuodata se ulos suustasi. Vuodata se ulos suustasi."

"Herra, minä vuodatan sen ulos, jos minulla on jotakin," me sanomme.

Sinulla on jo se, mutta koska uskosi ei toimi tällä alueella, sinä et voi käyttää sitä siunaukseksi.

Kun Jumala on johtamassa meitä johonkin uuteen, olemme epävarmoja itsestämme ja etenemme hitaasti. Panemme varpaamme veteen, vedämme sen takaisin, ja jälleen veteen. Jumala siunasi meitä, kun me lauloimme spontaanisti. Aluksi teimme sitä vain rukouskokouksissamme Betlehemissä. Kun olimme

Siionin vuoren kirkossa, johdimme palvelusta totuttuun tapaan lauluilla ja kuoroilla, jotka jo tunsimme.

Herra sanoi meille: "Ettekö te luota minuun? Jos te osaatte laulaa spontaanisti rukoukokouksessa, miksi ette osaisi laulaa spontaanisti myös Siionin vuorella?"

"Mutta, Herra," sanoin, "ihmiset tulevat kymmentuhatta mailia osallistuakseen yhteen ainoaan kokoukseen. Emme halua tehdä erehdyksiä heidän edessään. Entä jos se ei toimi?" Henkilökohtaisesti pidän satunnaisesta änkytyksestä ja takeltelusta kokouksessa. Kun kaikki on hyvin viimeistelyjä, se saattaa johtua siitä, että olemme tehneet samalla tavalla jo monta kertaa. Teemme osuutemme rutiinilla. Siitä puuttuu tuoreus. Änkytys ilmaisee, että ihmiset ovat liikkumassa uudelle alueelle, yltämässä ilmestykseen Hengen kautta.

Herra seurasi kannoillamme, kunnes aloimme laulaa spontaanisti myös säännöllisissä jumalanpalveluksissa. Siitä alkaen emme ole katsoneet taaksemme. Laulamme spontaanisti säännöllisissä kokouksissamme. Tällä tavalla Pyhä Henki opettaa meitä.

Miten Daavid pystyi tekemään lukuisat psalminsa? Hän lauloi ne. Hän kuuli ne ensi kerran silloin, kun ne tulivat ulos hänen huuliltaan. Samoin me kuulemme uuden laulun ensimmäisen kerran, kun lausumme sen profeetallisessa voitelussa. Se on Herran profeetallinen laulu, joka tulee julki. Daavid

ei istunut miettimään läpi kutakin psalmia, säveltämään musiikkia ja sitten yhdistämään sanoja ja musiikkia. Hänen kielestään tuli *“kerkeän kirjurin kynä”*, kun hän alkoi ylistää Herraansa.

Ja koska Daavid oli kokenut monenlaista Jumalassa, hänen lauluistaan välittyy oikea kokemusten kirjo. Koska elämä toi hänelle monenlaisia koettelemuksia, hän saattoi laulaa vihollisistaan. Hän saattoi laulaa iloistaan. Hän saattoi laulaa riemuvoitoistaan.

Betlehemin Kreikkalaisessa kappelissa, jossa rukoilimme perjantai ja sunnuntaiaamuisin useita vuosia, oli ulkoseinällä iso teksti: **HELLUNTAISEURAKUNNAN RUKOUSKOKOUS KLO 8 - 12**. Jonkin ajan kuluttua tuo teksti alkoi kiusata minua. Ajattelin: *“Emmehän me oikeastaan ollenkaan rukoile.”* Meidät kohotettiin ponnistelun ja esirukouksen yläpuolelle. Nyt vietimme suurimman osan ajasta laulaen, tanssien ja iloiten. Vasta vuosia myöhemmin opin ymmärtämään, että monet Raamatun kohdat, jotka puhuvat rukouksesta, puhuvat itse asiassa laulamisesta. On olemassa laulurukousta.

...puhuen keskenänne psalmeilla ja kiitosvirsillä ja hengellisillä lauluilla, veisaten ja laulaen sydämässänne Herralle. Efesolaiskirje 5:19

On monia tapoja laulaa Herralle. On rakkauden lauluja, on ilon ja kiitoksen lauluja, anomisen lauluja, ja monia muita.

Olin hämmentynyt, koska emme varsinaisesti rukoilleet. Tuona aikana Herra antoi minulle kuitenkin laulun *"I ask for the Nations"* Hän antoi sen minulle spontaanisti rukouskokouksessa ja me käytimme koko aamun anomiseen eri kansojen puolesta. Mutta emme tehneet sitä tavanomaisella tavalla.

Kun Jumala puhui meille jostakin tietystä kansakunnasta ja osoitti ratkaisun sen ongelmaan, julistimme voittoa, profetoimme sen tulemistä ja iloitsimme siitä, että näemme sen kaiken tapahtuvan. Me emme kamppailleet, itkeneet tai anoneet kuten aikaisemmin, emmekä oikein tienneet, mitä ajatella tästä.

Vähän myöhemmin pastori Edward Miller, jonka nimi liitetään Argentiinan herätykseen, kutsui minut puhumaan seurakunnassa, jota hän piti "suurimpana ylistyksen ja palvonnan seurakuntana Amerikassa" ja järjesti pienen puhekiertueenkin. Kun kuljet Amerikan ristiin rastiin, saat selville, mitä ihmiset ajattelevat. Jokaisessa kirkossa ihmiset kysyivät samoja kysymyksiä. Noin kymmenen päivän jälkeen tiesin, mikä oli se yksi asia, joka oli kaikkien mielessä: "Entä esirukous ja synnytystuska?"

Vastaukseni heille oli: "Olin mielestäni asiantuntija tässä asiassa. Jos olisitte kysyneet joitakin viikkoja sitten, olisin voinut antaa teille kaikki vastaukset. Mutta Jumala on tekemässä jotakin uutta ja erilaista, enkä tiedä varmasti, mitä se on."

Syyllystymme usein tekemään asiat samoin kuin olemme aina tehneet, kun taas Jumala kulkee uusia teitä. Vaellamme edelleen tavallista maantietä, kun Hän on jo avannut meille moottoritien. Se on suurempi, leveämpi, nopeampi. Mutta me olemme aina vaeltaneet maantietä. Maantiekkin vie sinut jonnekin, mutta moottoritiellä ei ole paikallisliikennettä eikä rajoituksia, jotka hidastavat sinua kylätiellä. Silti me haluamme edelleen pysähtyä kaikissa punaisissa valoissa. Niinpä Jumala antaa meidän toimia omalla tavallamme. Hän on kuitenkin jo taivaassa avannut muita teitä.

“En tiedä, mitä Jumala on tekemässä,” sanoin näille ihmisille. “Me vain huomaamme laulavamme niin paljon rukoukskokouksissamme. Kaikesta huolimatta tunnemme suunnatonta vapautta Hengessä ja tiedämme, että Jumala on kuullut meitä koskien kansoja ja ihmisten tarpeita.”

Menin kotiin Virginiaan leirikokousta varten. Äiti pyysi minua pitämään sunnuntain jumalanpalveluksen. Se oli yhteyssunnuntai. Jumala sanoi: “Avaava Jesaja 53.”

*Mutta Herra näki hyväksi runnella häntä,
lyödä hänet sairaudella. Jos sinä panet hänen sielunsa vikauhriksi, saa hän nähdä jälkeläisiä ja elää kauan, ja Herran tahto toteutuu hänen kauttansa. Sielunsa vaivojen tähden hän saa nähdä sen ja tulee ravituksi.*

Jesaja 53:10-11

Kun siinä hetkessä luin tätä jaetta, ymmärsin, ettei sovitukseseen sisälly ainoastaan pelastus ja paraneminen, vaan myös synnytystuska. Ja koska synnytystuskat on jo kärsitty, meidän ei enää tarvitse kärsiä niitä. Hän on tehnyt sen. Jos voin omaksua tämän totuuden, minun ei tarvitse kärsiä synnytystuskia.

Se oli niin vapauttavaa! Jesajan kohta jatkuu:

Sentähden minä jaan hänelle osan suurten joukossa, ja väkevien kanssa hän saalista jakaa; sillä hän antoi sielunsa alttiiksi kuolemaan, ja hänet luettiin pahantekijäin joukkoon, hän kantoi monien synnit, ja hän rukoili pahantekijäin puolesta. Jesaja 53:12

Isä Jumala jakoi Jeesukselle osan suurten joukossa. Ja Jeesus vuorostaan jakaa saalista "väkevien" kanssa. Keitä ovat nuo "väkevät"? Ylistäjiä.

Kun Jeesus puhui kiitoksen valmistamisesta itselleen lasten ja imeväisten suusta, Hän viittasi Psalmiin 8:

Lasten ja imeväisten suusta sinä perustit voiman vastustajaisi tähden, että kukistaisit vihollisen ja kostonhimoisen. Psalmi 8:3

Jeesus ilmaisi asian kuitenkin toisella tavalla:

Mutta kun ylipapit ja kirjanoppineet näkivät ne

ihmeet, joita hän teki, ja lapset, jotka huusivat pyhäkössä ja sanoivat: "Hoosianna Daavidin pojalle", niin he närkästyivät ja sanoivat hänelle: "Kuuletko, mitä nämä sanovat?" Niin Jeesus sanoi heille: "Kuulen; ettekö ole koskaan lukeneet: 'Lasten ja imeväisten suusta sinä olet valmistanut itsellesi kiitoksen'?" Matteus 21:15-16

"Perustit voiman" on muuttunut muotoon "valmistit kiitoksen". Kärsimisensä jälkeen Jeesus jakaa voittosaalista väkevien kanssa. Ylistyksemme saa meidät astumaan sisään ja omistamaan perintömme. Me vastaanotamme sen kiitoksen kautta.

"Niin, Herra", sanoin, "ymmärrän nyt, ettei minun tarvitse kärsiä tuskia. Mutta miten voisin todella sisäistää sen?"

Hän sanoi: "Jatka lukemista."

Raamattuun on lisätty kappalejako helpottamaan meitä paikan löytämisessä. Meillä on katujen nimet ja numerot, jotka auttavat meitä löytämään toisemme. Nämä numerot on kuitenkin tarkoitettu vain auttamaan löytämistä. Kirja kirjoitettiin alunperin ilman jakoa ja teksti jatkui siis suoraan luvusta 53 lukuun 54. "Mitä minä teen, Herra?" kysyin Häneltä.

Hän sanoi: "Laula."

"Laula? Voinko minä sisäistää tämän laulamalla?"

"Laula," Hän sanoi.

Laula, sinä hedelmätön, joka et ole synnyttänyt, puhkea lauluun ja huuda ääneen sinä, joka et ole synnytyksivuissa ollut. Sillä hyljätyllä on lapsia enemmän kuin aviovaimolla, sanoo Herra.

Jesaja 54:1

(englantilaisen käännöksen mukaan)

Huomaa *“laula(minen)”* ja *“puhkea(minen) laulamaan”*. Ne ovat kaksi eri asiaa. Useimmat meistä laulavat. Jotkut meistä alkavat oppia *“puhkeamaan lauluun”*. Laulamminen on äänen käyttöä. Lauluun puhkeaminen tarkoittaa sitä, että Jumala panee laulun meidän henkeemme. Sinä menet nukkumaan sen kanssa illalla. Sinä heräät sen kanssa yön tunteina. Sinulla on se vielä aamullakin.

Kuinka usein olet kokenut seuraavaa? Olet hämmentävässä tilanteessa. Olet lannistunut. Et tiedä, mitä tehdä, ja mielesi työskentelee kuumeisesti yrittäen ymmärtää tilannetta. Äkkiä tulet stop-merkin kohdalle. Auto tärisee. Tärinä palauttaa sinut todellisuuteen ja havaitset laulavasi. Olet laulanut koko ajan, kun aivosi ovat tehneet työtä.

Pyhä Henki on laulanut vastausta hengessäsi samalla kun sinä olet etsinyt vastausta mielessäsi. *“Eikö tämä olekin Pyhän Hengen uskollisuutta,”* sanot. *“Olen yrittänyt saada aikaan ratkaisua mielessäni, ja koko ajan Pyhä Henki on ollut antamassa minulle vastausta. Kiitos Jumalalle pysähtymismerkistä, joka pakotti minut kuulemaan Hengen laulun.”*

Me emme jää istumaan ja profetoimaan itsellemme. Profetoimispalvelu on toisia varten. Laulu tuo julki Hengen äänen sinun sisälläsi omalla kielelläsi ja rakentaa sinua, samoin kuin ylistys Hengessä. Ihmiset, jotka profetoivat itselleen, joutuvat usein pahasti harhaan. Minun ei tarvitse jäädä tähän. Voin laulaa. Voin antaa Herran laulun purkautua sisimmästäni. Suurimmat ilmestykset, jotka olen kuullut jaettavan, on saatu, kun olemme olleet laulamassa ja kukin vuorollaan on tuonut pienen säkeen lauluun.

Jos olisimme kysyneet: "Onko joku saanut ilmestyksen tänä aamuna?" jokainen olisi vastannut kielteisesti. Sana "ilmestys" on niin mahtipontinen. Katolisissa karismaattisissa piireissä käytetäänkin sanaa "kuva" sanan "näky" sijasta. "Onko kukaan nähnyt 'kuvaa' tänä aamuna?" "En ole nähnyt 'näkyä', mutta 'kuvan' minä kyllä näin. Ei minulla ollut 'ilmestystä'. Minulla on 'laulu'."

Usein, kun annamme pienen laulun purkautua esiin, siihen sisältyy ilmestys. Jumala valmistaa kiitoksen lasten ja imeväisten suusta. Se on kaunista, ihmeellistä. Pidän Jerusalemissa ollessani kirjaa. Kun istun pianon äärellä, saamme spontaaneja lauseita, kauniita näkyjä ja ilmestyksiä. "*Laula!*"

Tahtoisin sinun laulavan tästä päivästä alkaen enemmän kuin olet laulanut koskaan ennen. Älä laula vain tavallisia kertosaiteita, jotka jo tunnet. Anna pienen laulun tulla omasta hengestäsi. Pidä se yksinkertaisena, vain pieni säe kerrallaan.

Uuden laulun laulaminen vaikuttaa sinussa kaksi asiaa. Se opettaa sinut keskittymään Jumalaan ja se opettaa sinulle yksinkertaisuutta. On mahdollista laulaa kertosaettä, jonka tunnet hyvin, ja samanaikaisesti suunnitella ruokalistaa. Tätä et voi tehdä laulaessasi uutta laulua. Menetät sen. Sinun on keskityttävä Herraan voidaksesi laulaa uuden laulun. Yksinkertaisuus on tärkeää, jotta voisimme toistaa sen taas seuraavalla kerralla.

Riemuitse, sinä hedelmätön, joka et ole synnyttänyt, huuda ilosta ja riemahda sinä, joka et ole synnytyskivuissa ollut. Sillä hyljätyllä on lapsia enemmän kuin aviovaimolla, sanoo Herra.

Tee avaraksi telttasi sija, levennettäköön sinun majojesi seinien kangas. Älä säästele! Pidennä telttaköytesi ja vahvista vaarnasi.

Sillä sinä olet leviävä oikealle ja vasemmalle, sinun jälkeläisesi ottavat omiksansa kansat ja tekevät autiot kaupungit asutuiksi.

Jesaja 54:1-3

Jumalaa haluaa avartaa meitä, ja Hän haluaa avartaa meitä nimenomaan laulun kautta. Laula ja ole valmis avartumaan. Laula, puhkea lauluun ja valmistaudu avartumaan oikealle ja vasemmalle.

Sen jälkeen, kun Herra näytti minulle, ettei minun tarvinnut enää kärsiä tuskaa, eräs henkilö, jota suuresti kunnioitan, tuli käymään luonamme Jeru-

salemassa ja jakoi vanhaa opetusta kärsimyksestä. Opetus ei ollut väärää. Jumala on kuitenkin osoittamassa meille helpompaa tietä. Haluan ostaa kirjoituskoneen, koska kuulun kirjoituskone-sukupolveen. Mutta kuka tahansa, joka osaa käyttää tietokonetta, on sitä mieltä, että kirjoituskoneet ovat vanhentuneita. "Mihin sinä tarvitset kirjoituskonetta," he kysyvät.

Kirjoituskoneet ovat edelleen käyttökelpoisia. Mutta jos talossa on tietokone, miksi ostaa kirjoituskone? Ymmärrätkö, mitä haluan sanoa? Jos sinulla on jotakin, jolla voit tehdä enemmän, miksi kurkottaa takaisin tavanomaiseen? Jumala menee eteenpäin. En ostanut kirjoituskonetta.

Sama pätee sairaiden puolesta rukoilemiseen. Jumalan Sanassa esitetään useita eri toimintatapoja sairaiden palvelemiseen, ja ne kaikki toimivat. Itse en esimerkiksi voitele koskaan ketään öljyllä. Tunnen, että Jumala on antanut minulle parantamisen lahjan, enkä kuulu samaan kategoriaan vanhimpien kanssa, jotka voitelevat öljyllä. Usein ihmiset ojentavat minulle öljypullon. Minä vältän sen käyttämistä niin hienotunteisesti kuin voin. "Veli, voitele sinä hänet, ja minä rukoilen kanssasi," sanon. Minä etenen erilaisen voitelun virrassa. Jumala on antanut minulle näyn, ja minä haluan totella sitä näkyä.

Tarkoittaako tämä sitä, että Jumala ei paranna öljyllä voitelun kautta? Ei, ei tarkoita. Jumala toimii monin eri tavoin.

Kun kuulin edellä mainitsemani henkilön puhu-

van tuskasta perinteiseen tapaan: "... me painamme päämme ja rukoilemme, kunnes tunnemme hengessämme synnytyspoltot, tunnemme taakan ihmisten puolesta, niinkuin nainen synnyttäessään, ja synnytämme yksilöitä pelastukseen, synnytämme jopa kansoja ...", sanoin Herralle: "Tahdon todella tietää, ymmärsinkö oikein. Anna minulle vielä lisäosoitus tästä uudesta asiasta."

Eräs nuori vaimo odotti lasta. Hän ei tiennyt, mitä olin pyytänyt Herralta. Hän kertoi minulle myöhemmin: "Sitä seuraavana päivänä Herra herätti minut tällä säkeellä: *'Ennenkuin Siion tunsi kipua, hän synnytti.'*"

"Mitä tämä merkitsee, Herra" hän kysyi.

Samana päivänä hän ja hänen miehensä olivat työn touhussa kun hän tunsi äkkiä epämukavan vihlaisun. Hän mainitsi siitä miehelleen, joka ehdotti lähtemistä synnytyslaitokselle, joka oli lähellä.

"Tiedän, ettei vauva ole vielä tulossa" vaimo vastusti. "Nämä eivät ole supistuksia."

"Ei se ole haitaksi, jos poikkeamme," mies intti, "olemme ihan vieressä."

Niin he menivät. Lääkäri oli sisällä. Hän pani vaimon tutkimuspöydälle ja alkoi tarkastaa häntä.

"Lapsi on tulossa," hän sanoi ihmeissään.

"Ei voi olla," vaimo sanoi. "En ole saanut polttoja." (Hän ja hänen miehensä olivat olleet synnytysvalmennuksessa).

"En voi mitään," lääkäri sanoi, "vauva on tässä."

Kun hän kertoi minulle tämän, sanoin: "Kiitos, Jeesus! Kiitos, Jeesus!"

Kuullessani, miten ihmisiä neuvotaan rukoilemaan, säälin heitä. Minulla on eräs ystävä, joka nousee viideltä aamulla ja käy läpi yhden kaavan ja toisen kaavan ja vielä yhden kaavan. Jos kävisin läpi kaikki nuo kaavat, olisin rättiväsynyt.

Teen parhaani opettaakseni yksinkertaisuutta Hänen läsnäoloonsa tulemisessa. Mutta vaikka me teemme kaiken väärin, Hän kääntää kaiken oikeaksi.

Leirikokouksissamme meillä on joskus vierailevia puhujia, jotka antavat 21 askelta uskoon, 7 askelta paranemiseen, jne. Rakas hurskas äitini astuu usein mikrofonin ääreen ja sanoo kaikkein hengellisimmän asian, mitä koko iltana on sanottu. Esim.: "Ei siinä tarvita kovin paljon uskoa, että yltää Jumalaan." Se on totta. "Ennenkuin Siion tunsituskaa, hän synnytti." Olin innoissani tästä.

Olin taas matkalla, tällä kertaa Australiassa. Lensin Hongkongista Quantas Airways'n koneella Sydneyhin. Lento oli loppuvaiheessa, ja kun pitkä lentomatka lähenee loppuaan, olet niin tylsistynyt, että luet mitä tahansa. Avasin aikakauslehden. Se oli *Australialaisen naisen viikkolehti*. Siinä on reseptejä, viimeisintä muotia ja romansseja. Kaiken tämän seassa oli otsikko: "**Laula tiesi kivuttomaan lapsensynnytykseen.**" Artikkelin oli kirjoittanut tunnettu ranskalainen synnytyslääkäri. Hän sanoi, ettei hän tässä viittaa yksinkertaisesti lauluun, joka tulee suusta, vaan lauluun, jossa koko nainen on muka-

na. Kun hän on irtautunut todellisuudesta laulussa, hän voi synnyttää lapsen ilman kipua.

Jerusalemossa meidän odottavat äitimme käyttävät pientä synnytyssairaala. Aviomies menee seisomaan vaimonsa vierelle ja minä menen toiselle puolelle. Me alamme laulaa hengessä. Muslimilääkäri tietää, että me aiomme olla siellä laulaen kielillä. Me kohoamme laulun maailmoin Hengessä, ja muutaman hetken kuluttua vauva tulee. Tämän Jumala haluaa meidän tietävän.

Jos me laulamme, meidän ei tarvitse tulla tuohon tuskan olotilaan. Miksei? Koska ilo Herrassa vapauttaa uskon ja usko tekee työn. Tällaisena hetkenä voimme vapauttaa enemmän uskoa Israelin puolesta ja saada enemmän vastauksia kuin viidellä koko yön rukouksella, jotka olemme rukoilleet ymmärryksessämme.

Me luomme ilmapiiriä, jossa voi tapahtua ihmeitä. Sokea Bartimeus ei tehnyt muuta kuin huusi: *“Daavidin poika, armahda minua,”* ja parani. Kun Jeesus oli läsnä, asiat tapahtuivat helposti. Jumala tahtoo tehdä ne helpoksi myös meille.

Älä jätä omaa laulamistasi kenenkään toisen tehtäväksi. Jos sinun on laulettava autossa, niin ala laulaa autossa. Useimmat löytävät riittävästi aikaa laulamiseen ajaessaan. Ajaessasi et voi häiritä ketään. Laula vain. Minulla on eräs ystävä, korealainen liikemies, joka soittaa minulle kaukaa Koreasta, kun hänellä on liikehuolia. Tervehdittyämme toisiamme

laulamme yhdessä Hengessä. Joskus laulamme 10 tai 15 minuuttia.

Kun me kohoamme ylös laulussa, Jumala alkaa antaa vastauksia. Aluksi Hän nostaa meidät huolten, ongelmien ja tarpeiden yläpuolelle. Voimme löytää huolettomuuden olotilan Jumalassa. Me teemme hengelliset asiat vaikeiksi. Hän haluaa tehdä ne helpoiksi. Hän tahtoo tulla sisään Kirkkauden Kuninkaana ja taistella taistelut meidän puolestamme.

Suurimman osan ajasta me olemme niin kiinni omassa kamppailussamme, ettemme salli Herran kamppailla puolestamme. Kun Joosafat meni kuninkaita vastaan, laulajat ja tanssijat - ylistäjät - kulkivat armeijan edellä. Koska ylistäjät kulkivat armeijan edellä, heidän ei edes tarvinnut taistella (2 Aikakirja 20:21-24). Sinunkaan ei tarvitse taistella itse omia taistelujasi, jos liikut tässä Herran ylistyksen ja palvelonnan valtakunnassa.

Meillä oli monta taloa, joissa vierailijat ja pyhiinvaeltajat saattoivat asua. Kerran luoksemme tuli sisar, joka piti pitkää paastoa. Me toivotamme aina sellaiset kävijät tervetulleiksi. Hän tuotti meille kuitenkin ongelman, koska ei halunnut tulla kanssamme kirkkoon. En toivo kenenkään sellaisen tulevan paastoamaan kanssamme, joka ei tule kirkkoon. Kun paastoat, tarvitset voitelua, jonka saat jumalanpalveluksessa. Jos paastoat menemättä kirkkoon, joudut vaikeuksiin.

Lähetin hänelle viestejä kaikkien mahdollisten

kanavien kautta, mutta sain aina kielteisen vastauksen. Huolestuin yhä enemmän. Eräänä aamuna rukouksessa Herra puhui minulle: "Miksi et anna Minun hoitaa tätä?"

Melkein nauroin. Onko kukaan teistä koskaan nauranut Jumalalle? Me luulemme antaneemme Hänen hoitaa asiat. "Jos Herra pystyy tekemään jotakin hänelle, Hän pystyy tekemään jotakin kenelle tahansa", ajattelin.

"Okei, Herra," vastasin. "Taistele sinä." Ja unohdin koko asian. Minulla oli samaan aikaan tusinan verran muitakin ongelmia.

Kun menin kirkkoon tuona iltana, kukapa muu minua tulikaan ovella vastaan kuin tämä sisar, joka oli jatkuvasti kieltäytynyt tulemasta. Hän ei ainoastaan tullut minua vastaan kenenkään kehoittamatta, vaan myös anteeksi pyytäen. "Olin tänään rukoilemassa," hän sanoi, "Jumala sanoi minulle, että minun henkeni ja asenteeni on ollut nurja. Olen pahoillani."

"Miten hölmöjä me olemmekaan," ajattelin. "Me luulemme, että annamme Jumalan taistella taistelut, muttemme todellisuudessa kuitenkaan anna." Mitä enemmän laulamme Hänelle, sitä voimallisemmin Hän taistelee taistelujamme.

Ylistys on väkevä ase sodankäynnissä!

Ylistys kiipeämisenä

*Nostakaa päänne, te portit;
nostakaa päänne, te ikuiset ovet;
kunnian Kuninkaan käydä sisälle.*

Daavid

Sinä voit ylistää Jumalaa, kun kaikki ympärilläsi on täysin kylmää, ja uskoa Jumalan voimaan luoda ylistys sinun sisälläsi. Kun tulen Jumalan huoneeseen ja alan ylistää Häntä, minun on oltava tietoinen siitä, että samalla kiipeän. Kiipeän Jumalan vuorelle.

Oletko ollut koskaan sellaisen kyydissä, joka opettelee juuri ajamaan autoa, jossa ei ole automaattivaihteita? (Jerusalem on rakennettu kukkuloille; ja useimmissa meidän autoistamme ei ole automaattivaihteita). Olen ollut ajelemassa joidenkin kanssa, joilla ei vielä ole käsitystä kytkimen toiminnasta. Noustessaan mäkeä ylös he pääsevät eteenpäin vain vähän matkaa kerrallaan, koska auto pyrkii koko ajan liukumaan alaspäin. Ajo on nykivää. Oletko koskaan ollut laulukokouksessa, joka oli tämän tapainen? Olet kokenut hengellisen piiskaniskun.

Laulupalvelusta johtava henkilö alkaa laulaa ja tunnet kohoavasi. Sitten hän tekee jotakin muuta vaihtaen ehkä rytmiä, ja liu'ut takaisin alas. Seuraavassa laulussa nouset taas vähän ylemmäksi, sitten liu'ut taas alas. Laulukokouksen lopussa olet kuin hengellisen piiskaniskun saanut. Näin käy, koska laulun johtaja ei ole oppinut kohoamaan Hengessä.

Joskus on parempi, ettei lauleta kovin monia lauluja. Kun voitelu lankeaa jonkun tietyn laulun kohdalla, pysy siinä, kunnes pääset vuoren huipulle. Laulu sinänsä ei ole tärkeä, vaan voitelu. Voitelu on kuin bensiini autossa: se vie sinut vuoren huipulle.

Jotkut laulunjohtajat haluavat itsepintaisesti laulaa kertosäkeen kaksi tai kolme kertaa riippumatta siitä, mitä Jumalan Henki pyrkii tekemään. Laula, kunnes pääset vuoren huipulle. Tiedosta se, että olet nousemassa Herran vuorelle. Älä lakkaa ylistämästä, ennenkuin pääset sinne, 'pyhälle paikalle'.

Joskus tarvitaan viisitoista minuuttia laulua ja ylistystä. Joskus riittää kymmenen minuuttia. Toisena päivänä toisessa tilaisuudessa ehkä 20 minuuttia on sopiva aika. Toisella kerralla voi riittää vain seitsemän. Ehkä sinulla on niin Jumalan nälkä, että juokset nopeasti Herran vuorta ylös ja pääset huipulle kolmessa minuutissa. Aika vaihtelee, mutta aina tapahtuu kohoaminen. Aina on sisääntulon vaihe. Me tulemme ympäröivästä maailmasta. Ja aina "saavumme Hänen portteihinsa kiitosta veisaten ja

Hänen esikartanoihinsa ylistäen. Ole kiitollinen Hänelle ja siunaa Hänen nimeänsä". Ylistys on sisään astumista ja ylistys on kohoamista.

Jerusalem on yli kuudensadan metrin korkeudessa. Kaikkialla Raamatussa on viittauksia siihen, kuinka kansanheimot menevät "ylös" Jerusalemiin ja "ylös" Herran huoneeseen. Herran "huone" rakennettiin Herran "vuorelle", joten Herran "vuori" merkitsee samaa kuin Herran "huone" ja "Pyhä paikka".

Heprean kielessä käytetään aina verbiä *laalot*, "mennä ylös", Jerusalemin yhteydessä. Mihinkään muuhun kaupunkiin maailmassa ei "mennä ylös", *la-a-lot*. Silloinkin, kun asutaan kaupungissa, joka sijaitsee korkeammalla kuin Jerusalem, puhutaan "menemisestä ylös" Jerusalemiin.

Maallinen Jerusalem edustaa taivaallista Jerusalemiä. Ylistyksessä meidän täytyy olla aina tietoisia siitä, että pyrimme Pyhälle paikalle.

*Kuka saa astua Herran vuorelle,
kuka seisoo hänen pyhässä paikassansa?*

Psalmi 24:3

Vanhoilla päivillään sisar Jashil Choi, Jongi Cho'n anoppi, oli hyvä ystäväni. Me johdimme yhdessä konferensseja Jerusalemissa. Hän soitti joskus minulle Koreasta. Silloin hänen täytyi käyttää tulkkia. Hänen englannin sanavarastonsa koostui sanoista

“halleluja”, “kiitos, Jeesus” ja parista kolmesta samantapaisesta pätkästä. Hän oli laatinut listan neljästä asiasta, jotka ovat tärkeitä hengelliselle elämälle. Minä pidin kovasti listan viimeisestä ohjeesta: “TEE SE”. Me saatamme osallistua kymmeneen ylistys- ja palvontaseminaariin, saada parhaat nuotit ja parhaat kasetit aiheesta ja kuunnella maailman parhaita asiantuntijoita, mutta ennenkuin alamme toimia, mitään ei tapahdu. TEE SE. Ala ylistää Jumalaa.

Seurakunnassa on ylistetty aina, mutta nyt elämme aikaa, jolloin Jumala antaa meille suuremman näyn ylistyksestä. Olin kerran Australiassa lounaalla Anita Ridgen, hänen miehensä Don Ridgen ja hänen äitinsä, rouva Kliminockin, kanssa. Rouva Kliminock oli tullut Puolasta. Hänellä oli tunnettu hengellinen työ Euroopassa yhdessä miehensä kanssa, ja hän oli tehnyt myös pioneerityötä Australiassa. Yksi monista asioista joita kysyin häneltä tuona päivänä oli: “Mikä on tänä aikana erilaista kuin entisinä aikoina?”

“Meillä ei ollut sellaista näkyä ylistyksestä kuin nykyään”, hän sanoi. “Me rakastimme Herraa ja rukoilimme, mutta nyt se on paljon helpompaa ylistyksen ansiosta. Se on erilaista. Emme tunteneet sitä samalla tavalla.” Koskaan ennen ei ole ollut päivää, jolloin tämä näky olisi tullut voimakkaammin esiin – näky, että ylistyksen kautta pääsemme nopeammin Jumalan läsnäoloon.

Monet ihmiset kuullessaan jonkun saarnaavan rukouksesta jollakin erityispainotuksella, noudattavat heidän ohjeitaan, unohtaen ylistyksen ja palvonnan. Sitten tulee joku toinen ja opettaa jotakin muuta puolta rukouksesta. Näin kierre jatkuu. Se mitä me tarvitsemme, on yhdistelmä kaikista rukouksen muodoista. Minä opetan niistä asioista, joiden koen puuttuvan siitä yhteisöstä, jossa olen puhumassa.

Olin puhumassa Etelä-Intiassa. Kun olin yhtenä aamuna puhunut Jeesuksen verestä, eräs intialainen veli sanoi minulle: "En tiennyt ollenkaan, että voisitte puhua muustakin kuin Pyhästä Hengestä." No, niinä päivinä, kun hän oli kuullut minua, olin saarnannut ihmisille, joilla oli huutava tarve saada Pyhän Hengen vuodatus. Niinpä sanoma toisensa jälkeen koski Pyhää Henkeä – täyttymistä Hengellä, Hengen valtuutusta, Hengen papistoa, Pyhän Hengen lohdutusta, jne.

Kun Herra lähettää julistajan, Hänen tarkoituksenaan on täyttää aukkoja, ravistella meitä hereille niillä alueilla, joilla on puutteita. Se ei merkitse sitä, ettei Jumala tahtoisi sanoa mitään muuta tai että voisimme heittää menemään kaiken muun, mihin uskomme. Me tarvitsemme kaikki jumalalliset totuudet, jotta voimme kohota Jumalan hyvyiden tuntemiseen.

Kiipeä Jumalan vuorelle ylistyksessä!

Palvonta

Palvo ... kunnes kirkkaus tulee

Palvonta – Ylistyksen Luonnollinen Jatko

...usko minua! Tulee aika, jolloin ette rukoile Isää tällä vuorella ettekä Jerusalemissa. Te kumarratte sitä, mitä ette tunne; me kumarramme sitä, minkä me tunnemme. Sillä pelastus on juutalaisista.

Mutta tulee aika ja on jo, jolloin totiset rukoilijat rukoilevat Isää hengessä ja totuudessa; sillä senkaltaisia rukoilijoita myös Isä tahtoo.

Jumala on Henki; ja jotka häntä rukoilevat, niiden tulee rukoilla hengessä ja totuudessa.

Jeesus

Jeesus kertoi opetuslapsilleen, että Hänen piti mennä Samariaan. Siellä Hän istui naisen kanssa kaivolla ja keskusteli hänen kanssaan. Nainen kysyi Häneltä monia kysymyksiä. Jeesus antoi hänelle yhden valtavimmista ilmoituksista.

Miksi sanon, että tämä ilmoitus oli yksi suurimmista? Koska se paljastaa, mitä Jumala tahtoo. Hän etsii palvoja. **Jos haluat elää kirkkauden valtakunnassa, sinun on oltava palvoja.** Sinun täytyy palvoa Häntä enemmän. *”Isä etsii sellaisia, jotka palvovat Häntä.”* Tämä on se, mitä Hän meiltä odottaa.

Pyhä Henki toistaa samarialaiselle naiselle annettua ilmoitusta kaikkialla maailmassa. Jumala etsii palvoja. Me saatamme ajatella, että olemme aina olleet palvoja. Joka sunnuntai käymme ”palvontakokouksessa”. Osallistumme liturgiaan, seuraamme totuttua kaavaa. Ikävä kyllä on mahdollista olla ”palvontakokouksessa” palvomatta koskaan.

Me panemme kirkon ilmoitustaululle ilmoituksen: "Sunnuntaiaamun **PALVONTA klo 11**". Totuus on kuitenkin, että me teemme enemmän kaikkea muuta paitsi palvomme näissä "palvontakokouksissa". [Amerikassa sanalla "Worship" (palvonta) nimitetään monesti myös sunnuntain jumalanpalvelusta.] Melko harvat sydämet ovat tosissaan ylentyneet palvontaan kokoustemme aikana. Jumala etsii palvojia.

Palvonta auttaa meitä pääsemään irti lukuisista elämän hengellisistä ja luonnollisista pettymyksistä ja turhautumista. Palvonnan kautta Jumala tuo meille ruumiin, mielen ja hengen eheyden. Jumala kirkastaa meidän käsitystämme todellisesta palvonnasta. Tosi palvonta nousee sydäimestä, rakkaudesta ja ihailusta Herraa kohtaan .

Aikaisemmin Jumalan Henki toi esiin ennen kaikkea sanomaa ylistyksestä. Ja ylistys onkin keskeistä. Se on keino astua Herran läsnäoloon. Me tulemme Hänen portteihinsa laulaen ja astumme Hänen esikartanoihinsa ylistäen. Ylistys on sisään astumista. Mutta ennen emme tienneet, mitä tehdä kun kerran olemme astuneet sisään. Niinpä emme joko tehneet mitään tai muutimme kokousjärjestystä kantäen uhrin, tiedottaen ilmoitukset, jne.

Tämä on kuin menisi Valkoiseen taloon tapamaan Yhdysvaltain presidenttiä. Tekisit luultavasti kaikkesi päästäksesi sinne, kävisit läpi kaikki mahdolliset kanavat saadaksesi luvan. Kun se sitten

lopulta vahvistettaisiin, ajaisit Valkoisen Talon eteen, huomaisit sisäänkäynnin upeuden. Muutaman hetken kuluttua sinut ohjattaisiin Presidentin virkahuoneeseen. Katselisit vähän ympärillesi ja sanoisit sitten: "Okei, nyt voimme mennä kotiin. Halusin vain nähdä, miltä se näyttää."

Kävelisitkö sinä ulos Valkoisesta Talosta käyttämättä hyväksesi tilaisuutta tavata Presidentti? Et. Mutta juuri näin me teemme Jumalan suhteen. Me ponnistelemme päästäksemme Hänen läsnäoloonsa, mutta kun olemme päässeet sinne, me vain katsomme ympärillemme ja sanomme: "Olipa hienoa. Hei taas. Näemme taas ensi kerralla." Miksi olemme tulleet sisään? Emmekö palvoaksemme Kuningasta Hänen kunniaansa ja majesteettisuudessaan?

Herra tekee meille tiettäväksi, ettei ole mitään erityistä paikkaa, missä tulee palvoa. "Jumalan Huoneita" on kuitenkin rakennettu, ja se on hyvä. Minä palvon mielelläni Jumalaa kirkkorakennuksessa, paikassa, joka on pyhitetty ja erotettu Jumalan kohtaamiseen.

Me palvomme talomme vieressä sijaitsevassa kappelissa Jerusalemissa. Tätä ennen palvoimme omassa talossamme. Kirkkaus laskeutui sielläkin. Mutta jos voin valita, valitsen mieluummin erillisen Herralle pyhitetyn paikan. Tämä saattaa mennä rishtiin niiden mielipiteen kanssa, jotka järjestävät palvontaa kodeissa. Olennaisin asia ei kuitenkaan ole paikka, jossa palvomme. Sydän voi kohdata Jumalan missä ikinä se tahtoo kohdata Hänet, ja

milloin tahansa. Sinä voit kohdat Hänet lentokoneessa. Sinä voit kohdat Hänet toimistossa, istuessasi pöytäsi ääressä.

Useimmat meistä viettävät hyvin vähän tehokasta aikaa Herran läsnäolossa. Niin, me rukoilemme kyllä kansojen puolesta. Niin, me pyydämme Jumalaa siunaamaan palvelijoitaan. Rukoilemme seurakuntamme ohjelmien puolesta. Uskomme Jumalaan "kadun ihmisten" pelastumisessa. Mutta mitä tulee Häneen ja yksin Häneen, meillä ei ole aikaa.

Herra haluaa itselleen kansan, joka palvoo Häntä. Mitä me teemme läpi ikuisuuden loputtomien aikojen? Me ylistämme, palvomme ja jumaloimme Häntä. Aloittakaamme jo nyt.

Seuraava tilanne kuvaa käsitystäni ylistämisen ja palvonnan erosta. Olen mukana Palmusunnuntain kulkueessa. Otamme vaatteita yltämme ja heitämme niitä tielle, niin että Herra voi ratsastaa niiden päällä. Poimimme palmun oksia, huiskutamme niitä ja viskelemme niitä Hänen kulkureitilleen. Huudamme koko joukon kanssa: "Hoosianna! Hoosianna! Siunattu olkoon Hän, joka tulee Herran nimeen." Tämä on ylistystä.

Äkkiä havaitsen pienen aasin kulkemassa Palmusunnuntain reittiä. Se jatkaa kulkuaan kunnes on suoraan kohdallani. Se pysähtyy. Jeesus, kuningasten Kuningas ja herrain Herra, istuu tuon aasin selässä. Hän katsoo minuun. Hän sanoo: "Ruth, minä rakas-

tan sinua.” Kyyneleet virtaavat poskillani, kun vastaan: ”Herra, minä rakastan Sinua.”

En enää heiluta palmunoksaa enkä huuda ”Hoosianna!” Minä kumarrun palvontaan sanoen: ”Minun Herrani ja minun Jumalani.” Näyttää kuin kansanjoukko ei enää olisi läsnä. Todellisuudessa ihmispaljous on edelleen kaikkialla ympärilläni. Muut heiluttavat yhä palmunoksia. He huutavat edelleen ”Hoosianna!” Mutta minä en enää ollenkaan tiedosta, mitä ympärilläni tapahtuu.

Hän katsoo minua, ja sieluuni vuotaa iankaikkinen rakkaus kaikessa täyteydessään. Sillä hetkellä ymmärrän, kuinka paljon Hän rakastaa minua. Tunnen Hänen majesteettisuutensa tavalla, jolla en ole koskaan ennen sitä tuntenut. Kenenkään ei tarvitse kertoa minulle, että Hän on Kuningas. Minä tiedän sen, ja minä palvon Häntä kumartuen Hänen eteenpäin, tunnustaen Hänen majesteettisuutensa, Hänen valta-asemansa.

Palvonta on sitä, että sinä sulkeudut omiin oloihisi Jumalan kanssa. Keskellä vilkkainta katu kaupungissa, täydessä ravintolassa, päivän kuumimpien kiireiden keskellä löydät pieniä hetkiä, jolloin voit olla yksin Jumalan kanssa. Jumalan kiitos, päivän mittaan löytyy monia hetkiä, joissa olet yksin Herran kanssa. Jopa silloin, kun ympärilläsi tapahtuu paljon asioita, voit sulkeutua Hänen yhteyteensä.

Joitakin vuosia sitten yksi veljistämme näki näyn, jossa kansanjoukot olivat lähestymässä Jumalan

valtaistuinta. Nämä kansanjoukot tulivat ylistäen kaikista maailman kansoista. Hän halusi tietää, löytyisikö hänelle itselleenkin tilaa valtaistuimen luona. Hän huomasi pääsevänsä yhä lähemmäksi. Kun hän pääsi valtaistuimen eteen, hän vaipui alas palvoen ja jumaloiden Herraa. Hän katsahti ympärilleen ja huomasi, ettei siinä ollut ketään muuta. Siinä oli vain hän ja Herra.

Miten on silloin, kun me olemme siellä osana väkijoukkoa Hänen edessään? Se on juuri samaa laista kuin todellisessa palvonnassa. Siellä on monia muita, mutta sinä et tiedä, että he ovat siellä. Sinä olet yksin Herran kanssa valtaistuimen edessä.

Herra on näyttänyt minulle, miten helppoa palvonta on. Helluntaipiireissä me koimme sellaista, mitä tavallisesti sanottiin "taivaallisiksi hetkiksi Siionissa", kun olin lapsi. Meillä oli jumalanpalveluksia, joissa Herran läsnäolo ja kirkkaus ilmeni. Jälkeenpäin halusimme tietää, miten päästä siihen uudelleen. Emme tienneet varmasti.

Kiersin saarnaamassa ympäri Englantia valmistellessamme Lady Astorin sponsoroimaa kokousta Lontoon Royal Albert Hallissa. Kun opetin helluntai-kirkossa eräänä iltana ylistyksestä ja palvonnasta, koimme ihanan Jumalan läsnäolon. Pastori sanoi minulle jälkeenpäin: "Vain yhdestä asiasta kannan huolta, sisar Ruth. Miten voimme toistaa sen?"

Luulenpa, että kaikki pastorit ovat joskus kokeneet saman tunteen. Jokainen laulunjohtaja on

kokenut sen. "Me onnistuimme tänä iltana. Tuo laulu oli voideltu. Kirkkaus tuli! Voimmeko tehdä sen taas ensi kerralla?" Koska tietty laulu oli voideltu tämän illan kokouksessa, laulunjohtaja yrittää samaa laulua seuraavalla kerralla, ja tulos on pannukakku. Jumala antaa käydä näin osoittaakseen, ettei kirkkaus ole laulussa. **Kirkkaus on Hänen läsnäolossaan.** Kirkkaus on Hänen läsnäolonsa. Kun pastorilla on ollut erityisen siunattu jumalanpalvelus, hän yrittää tehdä täsmälleen samalla tavalla uudelleen, mutta se ei toimi.

Nyt Jumala opettaa meille oman palvontamallinsa salaisuutta. Jos etenemme Hänen kaavansa mukaan, riippumatta siitä, mitä laulua laulamme, se tuo kirkkauden. Me voimme kokea kirkkauden jokaisessa kokouksessamme.

Yksi palvonnan salaisuuksista on siinä, miten se eroaa ylistyksestä. Kun ylistän Herraa, *tahdon* ylistää. Kun tulen Herran huoneeseen, annan huulteni uhrin ja *tahdon* ylistää. Mutta en *tahdo* palvoa. Palvonnan hengen täytyy tulla kokoukseen, sen täytyy tulla yllesi, ja silloin sinä palvot.

Ei kannata laulaa kovin monimutkaisia lauluja. Hengelliset asiat ovat helppoja. Jos sinun täytyy kiinnittää paljon huomiota sanoihin, olet liikaa kiinni ajattelussa. Sinun henkesi ei koho. Me tahdomme henkemme kohoavan ylistyksessä voitelun lisääntyessä.

Käytä yksinkertaista kertosaettä. Älä huolehdi

sanojen ja kielikuvien kauneudesta. Älä välitä monimutkaisista ajatuksista. Jätä kuoron laulettavaksi vaativat sävelmät. Anna seurakunnan ylistää, palvoa ja jumaloida yksinkertaisuudessa niin, että jokainen voi vaipua palvontaan.

Piirtoheittimet ovat siunaus vierailijoille, jotka eivät tunne kertosaiteita. Mutta jos seurakunta jatkuvasti tarvitsee sanojen heijastamista, musiikki on liian monimutkaista todelliseen palvontaan. Kun laulat yksinkertaisempia lauluja, palvonnan henki tulee.

Nyt on tarjolla enemmän kauniita ylistys- ja palvontalauluja kuin milloinkaan ennen. Käytä niitä palvonnan hengen luomisessa.

Itse koen palvonnan hengen ikäänkuin laskeutuvan olkapäilleni tai menevän henkeni syvyyksiin. Kun koen sen, kenenkään ei tarvitse sanoa minulle: "Palvo Jumalaa". Vaikka olisimme laulamassa nopeatempoisimpia lauluja, henkeni hidastaa taktia ja tiedostan, että olen hetkessä kahden kesken Herran kanssa. Minä palvon Häntä.

Kun laulunjohtaja tiedostaa, että voitelu on kasvanut siinä määrin, että palvonnan henki tulee, hänen pitäisi nopeasti siirtyä palvontalauluun. Sen pitäisi olla vähäsanaisempi kuin ylistyslaulut. Kun palvot, sinun ei tarvitse sanoa suuria asioita. Te naiset saatatte puhua miestenne kanssa paljon - lapsista, laskuista ja kaikenlaisista arkipäivän askareista. Mutta kun teillä on herkkä hetki, olen varma, että sanat ovat harvat ja ne tulevat sydäimestä.

Ette puhu laskuista. Ette puhu ongelmista. Ette puhu ruokatavaroista. Ette puhu lasten koulunkäynnistä. Te vain nautitte toistenne läsnäolosta. Meidän täytyy tehdä samoin, kun palvomme Herraa.

Ylistyspalvelu lisää voittoa jumalanpalveluksessa. Se lisää voittoa yksilössä. Mutta palvonta tuo kirkkauden. Ylistys tuo palvonnan voittoa ja palvonta tuo kirkkauden voittoa.

Samoin kuin ylistämme, kunnes palvonta tulee, palvomme kunnes kirkkaus tulee. Kun ylistät, palvonta tulee. Jos tahdot syvään palvontaan, sinun on päästävä ylistyksen korkeuksiin, jolloin pystyt kohoamaan vuoren huipulle.

Joskus sanomme puolessa matkassa: "Lauletaan nyt palvontalaulu." Laulamme sen. Lausumme sanat, mutta palvooko sydämemme? Me yritämme palvoa ennenkuin pääsemme palvonnan ilmapiiriin.

Toisella kerralla tuo ilmapiiri tulee helposti. Itkemme Herran edessä. Palvomme Häntä syvästi. Tunnumme Hänen majesteettisuutensa. Tunnumme Hänen kuninkuutensa.

Jokainen Jumalan liike tuo mukanaan ylistyksen. Ennen olemme palvoneet vähän verrattuna ylistykseen. Tämä tulee muuttumaan, kun herätys leviää. Tulemme ylistämään vähemmän ja palvomaan enemmän.

Kun aloimme laulaa uutta laulua, laulaa spontaanisti, opimme hyvin paljon. Opimme paljon suhteestamme Jumalaan. Huomasimme, että mei-

dän oli helppo sanoa lauseita, joissa oli verbi: "Herra parantaa; Hän pelastaa; Hän kastaa; Hän lohduttaa; Hän välittää; Hän huolehtii." Mutta palvonnassa huomiomme kohdistuu Jumalan persoonaan, *Kuka* Hän on, ei *mitä* Hän tekee. Kun yritimme palvoa käyttämättä verbejä, koimme pitkiä hiljaisuuden hetkiä. Meidän piti palata takaisin tavallisiin ylistyslauluihimme, joissa oli verbit mukana. Niiden avulla tulimme takaisin Herran läsnäoloon nähdäksemme, mitä Hän halusi meille näyttää. Vaahti oman aikansa oppia palvomaan Herran *persoonaa*.

Jos sinun suhteesi aviomieheesi on sellainen, että hän hankkii rahaa, vie pois roskat, ajaa autoa, tekee tietyt tehtävät, se ei ole kovin erikoinen suhde. Näin käy monissa avioliitoissa. Se on "verbisuhde", joka perustuu siihen, mitä toinen tekee.

Monet aviomiehet puolestaan sanovat vaimostaan: "Hän on suurenmoinen kokki. Hän pitää kodin siistinä. Hän huolehtii lapsista." Ennenkuin menitte naimisiin, valmistiko hän ateriat? Siivosiko hän kodin? Hoitiko hän lapset? Mikä sai sinut rakastumaan häneen?

"No, se oli nuo siniset silmät."

Oletko unohtanut, että hänellä on edelleen nuo siniset silmät?

"Niin, se oli tuo hymy."

Oletko unohtanut, että hänellä on edelleen tuo hymy?

"Hänen persoonassaan oli jotakin ihmeellistä ja säkenöivää."

Samoin naiset unohtavat, mikä sai heidät rakastumaan mieheensä.

“Oi, se oli tuo tapa, jolla hän seiso. Hänessä oli sitä jotakin. Saatoin tuntea hänen voimansa.” Tähän tapaan hän ajatteli hänestä, ennenkuin he menivät naimisiin. Myöhemmin vaimo ajattelee vain, mitä mies tekee. Mies ajattelee vain, mitä vaimo tekee.

Sama pätee suhteessamme Herraan. Kun ensi kerran kohtasimme Hänet, Hän ei ollut tehnyt meille mitään, mistä olisimme tiedneet, millainen Hän on. Mutta me näimme, että Hän on ihmeellinen. “Oi, minä rakastan Häntä koko sydämeistäni,” vastakäytyneet sanovat helposti.

Kun olemme olleet uskossa jonkin aikaa, ajattemme Hänestä eri tavalla: “Hän pelasti minut. Hän täytti minut Pyhällä Hengellä. Hän parantaa minut, kun olen sairas.” Mutta entä Hän *persoonana*?

“Niin, kun tarvitsin Häntä maksamaan laskuni, Hän antoi minulle rahat.” Mutta entä Herra *persoonana*?

Meidän ylistyksemme on verbi-suuntautunutta. Me unohdamme *Kuka* Hän on. Jos me rakastuimme Häneen, kun emme tunteneet Häntä, eikö Hänen tuntemisensa pitäisi johtaa syvempään rakkaus- ja palvontasuhteeseen? Enkelit taivaassa palvovat, vaikka heitä ei koskaan ole lunastettu. He palvovat Herran *persoonan* tähden. He palvovat, koska he tuntevat Hänet, eivät siksi, että ovat pelastettuja, parannettuja, tai Pyhällä Hengellä täytettyjä.

En suinkaan vähättele sitä, että Jumalaa ylistetään Hänen teoistaan. Meidän ei koskaan pidä lakata tekemästä niin. Korostan vain, että Jumala haluaa meidän myös tuntevan Hänet, joka oli, joka on, ja joka tuleva on, tuntevan Hänen läsnäolonsa, tulevan Hänen läsnäoloonsa sillä tavalla, että palvomme Häntä kauneudessa ja pyhyudessa Hänen pyhällä vuorellaan. Hänen tahtonsa on, että olemme palvojia ennen muuta.

Minua haastatteli Englannissa mies, joka työskentelee Englannin Parlamentissa ja käy usein Euroopan Parlamentissa ja muiden Euroopan valtioiden parlamenteissa. Koska hän oli kuullut jotakin siitä, mitä Jumala oli tehnyt minulle, hän kysyi minulta: "Mitkä ovat teidän toiveenne tulevaan nähden?"

Luulin hänen viittaavan meidän tulevaan kokoukseemme Royal Albert Hallissa. Niinpä vastasin: "Me uskomme, että kun ihmisiä tulee ja he korottavat äänensä ylistykseen ja kun he palvovat Hengessä, suuri kirkkauden pilvi tulee Royal Albert Hallin ylle, koko Lontoon ylle ja koko Englannin ylle. Me uskomme, että se tulee siunaamaan ja muuttamaan koko kansaa ja tuomaan herätyksen."

"Ei! Ei!" hän sanoi. "En tarkoittanut kysyä, mitkä ovat teidän odotuksenne tämän kokouksen suhteen. Haluan tietää, koska teillä on ollut elämässänne niin monia ihmeellisiä kokemuksia ja olette tavanneet niin monia suurenmoisia ihmisiä. Mitkä ovat teidän henkilökohtaiset odotuksenne tulevaisuuden suhteen?"

“Minä haluan olla vain palvoja,” sanoin hänelle, “ja haluaisin Jumalan antavan minulle kyvyn levittää muille ihmisille kaipausta palvontaan.”

Tarkoitin todella sitä. Jos Isä etsii palvoja, sinun ja minun pitää olla niitä, jotka ovat herkkiä Isän sydämen toiveille ja palvovat Häntä hengessä ja totuudessa. Älä anna päivänkään mennä palvomatta Häntä.

Karismaattisessa liikkeessä meillä, joilla on protestanttinen tausta, on taipumusta olla suurenmoisia ylistäjiä, mutta useimmat meistä eivät ole kovin vahvoja palvoja. Katoliset tietävät, miten palvotaan, mutta he eivät ole kovin voimakkaita ylistäjiä. Heidän pitää oppia ylistämään. Ja meidän pitää oppia palvomaan. Kun he oppivat ylistämään ja me palvomaan, me tulemme yhdessä etenemään suunnattomalla voimalla.

Juuri palvonta tuo esiin kirkkauden, ja Jumalan lopullinen toive on, että Herran kirkkaus *“peittää maan niinkuin vedet peittävät meren”*. Kirkkaus tulee laskeutumaan kuin lumi. Ylistäjät ylistävät, kunnes palvonnan henki tulee esiin. Palvojat palvovat, kunnes kirkkaus ilmestyy.

Me voimme tuoda kirkkauden esiin äänessämme. Me voimme tuoda kirkkauden kokouksiimme, koteihimme, yhteisöön, kaupunkiin, äänessämme. Aluksi me käytämme ääntämme ylistyksessä, sitten me käytämme ääntämme palvonnassa, ja lopuksi Jumalan kirkkaus ilmenee meidän äänessämme.

Opimme antamaan suloisesti tuoksuvia uhreja Jumalalle.

Äitini nousi kesken aamukokouksen, kun pidin opetuspuhetta talvileirillämme Virginiassa ja alkoi profetoida. Hän näki näyn viimeisten päivien herätyksestä. Jumala näytti hänelle, että viimeisten päivien herätys tulisi olemaan suurempi kuin yksikään, jonka seurakunta on nähnyt sitten ristiinnaulitsemisen ja ylösnousemuksen. Tämä on mahtavaa, eikö vain? Suurempaa kuin Azusa-katu. Suurempaa kuin vuoden 1948 herätys. Suurempaa kuin Helluntaipäivä. Helluntai oli ensihedelmä. Nyt me olemme valmiit elonkorjuuseen. Uskon, että elämme herätyksen kynnyksellä, Herran päivän alkuhetkissä. Tie tuohon herätykseen kulkee ylistyksen ja palvonnan kautta.

Mitään kirjaa ei ole kirjoitettu siitä, mitä Jumala aikoo tehdä. Kukaan ei ole ennen kulkenut tätä tietä niin, että voisi sanoa: "Kääntykää tästä oikealle, sitten vasemmalle ja nyt menkää suoraan." Me tiedämme, mihin suuntaan on käännyttävä, jos olemme olleet Hänen läsnäolossaan Hengessä, jos olemme oppineet lepäämään Hänessä, luottavaisina ja levossa.

Palvo Jumalaa!

**Palvokaa Kuningasta –
Majesteettia**

*Kuka on se kunnian Kuningas?
Herra, väkevä ja voimallinen,
Herra, voimallinen sodassa.*

Daavid

Kun me alamme palvoa Herraa, näemme näyn, joka alkaa usein Hänen jaloistaan. Kun näemme Hänen jalkansa, palvomme Hänen jalkojensa juuressa, pesemme Hänen jalkansa kyynelillämme, vuodatamme nille tuoksuvaa voidetta. Palvomme Hänen valtaistuimensa edessä. Alamme tuntea Häntä Hänen kuninkaallisessa asemassaan.

Ja kohta minä olin hengessä, ja katso, taivaassa oli valtaistuini, ja valtaistuimella oli istuja. Ja istuja oli näöltänsä jaspis- ja sardionkiven kaltainen; ja valtaistuimen ympärillä oli taivaankaari, smaragdinin kaltainen.

Ja valtaistuimen ympärillä oli kaksikymmentäneljä valtaistuinta, ja niillä valtaistuimilla istui kaksikymmentäneljä vanhinta, puettuina valkeihin vaatteisiin, ja heillä oli päässänsä kultaiset kruunut. Ja valtaistuimesta lähti salamoita ja ääniä ja ukosen jylinää; ja valtaistuimen edessä paloi seit-

semän tulisoihtua, jotka ovat ne seitsemän Jumalan henkeä.

Ja valtaistuimen edessä oli ikäänkuin lasinen meri, kristallin näköinen; ja valtaistuimen keskellä ja valtaistuimen ympärillä oli neljä olentoa, edestä ja takaa silmiä täynnä.

Ja ensimmäinen olento oli leijonan näköinen, ja toinen olento nuoren härän näköinen, ja kolmannella olennolla oli ikäänkuin ihmisen kasvot, ja neljäs olento oli lentävään kotkan näköinen.

Ja niillä neljällä olennolla oli kullakin kuusi siipeä,

ja ne olivat yltympäri silmiä täynnä.

Ja ne sanoivat lakkaamatta yötä päivää: "Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Jumala, Kaikkivaltias, joka oli ja joka on ja joka tuleva on."

Ja niin usein kuin olennot antavat ylistyksen, kunnian ja kiitoksen hänelle, joka valtaistuimella istuu, joka elää aina ja iankaikkisesti, lankeavat ne kaksikymmentäneljä vanhinta hänen eteensä, joka valtaistuimella istuu, ja kumartaen rukoilevat häntä, joka elää aina ja iankaikkisesti, ja heittäväät kruununsa valtaistuimen eteen sanoen:

"Sinä, meidän Herramme ja meidän Jumalamme, olet arvollinen saamaan ylistyksen ja kunnian ja voiman, sillä sinä olet luonut kaikki, ja sinun tahdostasi ne ovat olemassa ja ovat luodut".

Johanneksen ilmestys 4:2-11

Johannes näki Jumalan kansan palvomassa. Hän näki myös elävien olentojen palvovan Jumalaa. Hän

näki kahdenkymmenen neljän vanhimman heittävän kruununsa Herran eteen palvonnassa. Hän kuuli heidän julistavan: *“Sinä olet arvollinen saamaan ylistyksen ja kunnian.”*

Vielä viimeisessä kappaleessa hän sanoi:

Ja minä, Johannes, olen se, joka tämän kuulin ja näin. Ja kun olin sen kuullut ja nähnyt, minä lankesin maahan kumartuakseni sen enkelin jalkojen eteen, joka tämän minulle näytti.

Ja hän sanoi minulle: “Varo, ettet sitä tee; minä olen sinun ja sinun veljiesi, profeettain, kanssapalvelija, ja niiden, jotka ottavat tämän kirjan sanoista vaarin; kumartaen rukoile Jumalaa”.

Johanneksen ilmestys 22:8-9

Tultuaan temmatuksi kirkkauteen, nähtyään kaiken, minkä voi nähdä, saatuaan suuremman ymmärryksen kuin kukaan muu sukupolvessaan, Johannes sai yksinkertaisen sanoman: *“Palvo Jumalaa.”*

Tähän mennessä hänellä olisi varmasti ollut jo tohtorin arvo ilmestyksissä, jos arvonimiä olisi jaettu. Miksi sitten tämä yksinkertainen sanoma: *“Palvo Jumalaa”*? Kaiken päätteeksi tämä tuntuu niin alkeelliselta. Emmekö me sitten jo palvo Jumalaa? Kietoudumme monimutkaisuuksiin, niin että unohdamme Jumalan sanoman kiteytyvän yksinkertaisuudessaan Hänen palvomiseensa.

Hän haluaa opettaa meille Henkensä kautta, miten voimme olla Hänen palvojiaan. Hän haluaa

antaa Henkensä liikkua meissä avartaakseen meitä yhä enemmän, niin että se mitä me uhraamme Hänelle, on otollista Hänen silmissään.

Eräänä päivänä kaikki kansat tulevat kokoontumaan Jerusalemiin palvomaan Herraa, Kuningasten Kuningasta ja Herrain Herraa. Minä tahdon olla sielä tuona päivänä.

Toiminta, jota Johannes oli todistamassa, tapahtui *“valtaistuimen ympärillä”, “valtaistuimelta”, “valtaistuimen edessä”* ja *“valtaistuimen keskellä”*.

Useimmat kristityt tuntevat vain yhden Raamatun kohdan, jossa mainitaan Jumalan valtaistuimesta. Jos pyydät heitä siteeraamaan jonkin kohdan, he vastaavat:

Käykäämme sentähden uskalluksella armon istuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon, avuksemme oikeaan aikaan.

Hebrealaiskirje 4:16

Rukoushetkessä sanomme: *“Tulkaamme rohkeasti armoistuimen eteen ja saattakaamme pyyntömme ja anomisemme tiettäviksi Herran edessä.”* Suuntaudumme pyyntöihin ja anomuksiin. Jumalan valtasuuruuden kokeminen on jotakin sellaista, että vaikka olisit tullut mukana tusinoittain pyyntöjä ja anomuksia, niin palvonnan jälkeen, Hänen kysyessään: *“Oliko sinulla jotakin, mitä halusit sanoa minulle?”* vastaat: *“Ei, Herra.”*

“Oliko jotakin, mitä halusit pyytää Minulta?”

“Ei, Herra!” Ei kysymyksiä, ei pyyntöjä, ei anomuksia. Kaikki tarpeet on tyydytetty.

Hänen läsnäolossaan asiat, jotka näyttivät meistä suurilta, muuttuvat merkityksettömiksi. Me ihmettelemme, miksi annoimme paholaisen hyökätä meitä vastaan siinä ja siinä asiassa, tehdä sen niin tärkeäksi ja suurentaa sitä niin paljon.

Kun olemme Jumalan läsnäolossa, asiat, joita pidämme merkityksettöminä, tulevat suuriksi. Hän osoittaa meille Hänen todelliset huolenaiheensa. Hän tekee meille tietäväksi: ”Minä olen todella huolissani Israelista. Israel ei ole viimeisenä Minun listallani. Minä olen todella huolissani Kiinasta. Haluan sen olevan sinun listasi kärjessä.”

Palvonnan kautta tapahtuu suurempi muutos kuin millään muulla tavalla. Jos tahdot muuttua, palvonta on avain siihen. Palvoessasi sinä katsot Hänen kasvojaan ja muutut kirkkaudesta kirkkauteen. Me tulemme sen kaltaiseksi, jota me palvomme. Me tulemme Hänen kaltaiseen, jota me palvomme.

Voin lukea kaikki kirjat pyhyydestä ja muodostaa siitä jonkinlaisen käsityksen. Mutta voin myös palvoa minuutin ja tuntea itse Hänen pyhyytensä ja silloin tiedän, mitä se on. Eikä tässä kaikki, voin opiskella pyhyyttä ja tulla vihaiseksi tehdessäni niin, mutta palvoessani itse janoan olla Hänen kaltaisensa.

Ja kuningas Daavid nousi seisomaan ja sanoi:

”Kuulkaa minua, veljeni ja kansani.

Minä olin aikonut rakentaa huoneen Herran liitonarkin leposijaksi ja meidän Jumalamme jalkojen astinlaudaksi ja olin valmistautunut rakentamaan.

1 Aikakirja 28:2

Palvonnan paikka on Herran astinlauta.

*Menkäämme hänen asumukseensa,
kumartukaamme hänen jalkojensa astinlaudan eteen.*

Psalmi 132:7

Jotkut ihmiset eivät ole vielä päässeet sisälle ylistykseen huolimatta siitä ylistysherätyksestä, jota olemme kokeneet jo kolmekymmentä vuotta. Jumala on kuitenkin johtamassa heitä siihen. Jotkut ihmiset eivät ole vielä siirtyneet palvontaherätykseen. Niinpä Jumala opettaa heille siitä. Joillakin meistä on kirkkauden nälkä. Kirkkaus on Jumalan ilmestymistä tässä ajassa. Olemme valmiit palvomaan Hänen astinlautansa ääressä.

Jokainen jumalanpalvelus tarvitsee sekä ylistystä että palvontaa. Me ylistämme, kunnes palvonnan henki tulee ja sitten palvomme, kunnes kirkkaus tulee. Ylistys tuo voitelun. Mutta palvonta tuo Jumalan majesteettisuuden ihmisten keskuuteen. Ylistys on yleensä ylitsevuotavampaa, monisanaisempaa. Palvonnassa on pyhä hiljaisuus, joka herättää kunnioitusta, se sisältää vähemmän sanoja ja on joskus jopa sanatonta. Vuodatamme joskus sydämemme Herralle täydellisessä hiljaisuudessa.

Psalmissa 24 sanotaan: “... *nostakaa päännne, te ikuiset ovet, kunnian kuninkaan käydä sisälle.*” Kun sinä olet nostanut porttisi ja ikuiset ovet, kunnian Kuningas käy sisälle. Kenestä psalmissa puhutaan? Vastaus on selvääkin selvempi: “Herra”, “Herra,

väkevä ja voimallinen, Herra, voimallinen sodassa”, “Herra Sebaot, hän on kunnian Kuningas.” Kun me ylistämme ja palvomme, Hän tulee sisään.

Me tunnemme Hänet pelastajana. Tunnemme Hänet parantajana. Tunnemme Hänet Pyhällä Hengellä kastajana. Tunnemme Hänet huoltajana, Jehovah Jirahina. Tunnemme Hänet myös muissa ominaisuuksissa. Nyt on aika tuntea Hänet kirkkauten Kuninkaana.

Jokaisella kokemuksella Jumalasta on yksi tarkoitus, ja tuo tarkoitus on Hänen tuntemisensa.

Emme elä uskosta, kokonaan riippuvaisina Herrasta jokapäiväisissä tarpeissamme siksi, ettei meillä olisi muuta mahdollisuutta elättää itsemme. Olisi meillä. Me elämme uskosta, koska tahdomme tuntea Hänet huoltajana. Haluamme pysyvän varmuuden siitä, että Hän tarkkailee elämämme asioita.

Kun luotamme Häneen parantajana, se ei johdu siitä, ettei meillä olisi muita mahdollisuuksia, vaan siitä, että haluamme tuntea Hänet parantajana.

Aivan pian saamme tuntea Hänet myös kirkkauten Kuninkaana.

Ilmestyskirjassa eteesi piirretään suurenmoinen kuva kirkkauten Kuninkaasta tulossa kirkastettuun seurakuntaansa. Hän tulee seurakuntaan, joka tuntee Hänet kirkkauten Kuninkaana. Hän sotii meidän taistelumme. Hän on sotajoukkojen Herra, voimallinen sodassa. Vain kirkkauten valtakunnassa voimme elää paikalla, jossa Hän sotii kaikki taistelumme meidän puolestamme.

Ja hänellä oli oikeassa kädessään seitsemän tähteä, ja hänen suustaan lähti kaksiteräinen, teräviä miekka, ja hänen kasvonsa olivat niinkuin aurinko, kun se täydeltä terältä paistaa.

Johanneksen ilmestys 1:16

Anna Hänelle taistelut ja ongelmat. Hän kykenee käsittelemään ne. Tunne Kuningas Hänen voimasaan.

Kanadalla on hyvin läheiset suhteet Englantiin. Erään kanadalaisen pastorin nuori poika rakastaa Kuninkaallista perhettä. Hän on tutkinut perhettä laaja-alaisesti. Kaikkina syntymäpäivinä ja joka Joulukuun hänen vanhempansa antavat hänelle uuden kalenterin, uudet neljännesvuositiedot Kuninkaallisesta perheestä täydellisinä arvokkain valokuvin varustettuna. Ne ovat kalliita, mutta hänen rakkautensa on niin suuri, että hänen vanhempansa eivät malta tuottaa hänelle pettymystä.

Meillä on vielä suurempi etuoikeus. Olemme saaneet tulla tuntemaan Kuninkaan ja tuntemaan Hänen kuningaskuntansa. Olemme saaneet tulla tietämään kaiken, mikä koskee Kuningasta ja kuningaskuntaa. Sinä voit olla tuttu taivaan palatsien ja Herran esikartanoiden kanssa samaan tapaan kuin englantilainen voi olla tuttu Buckinghamin palatsin, Windsorin linnan ja Balmoralin, kuninkaallisen perheen kesäpalatsin, kanssa. Meidän on annettu tuntea Jumalan kuningaskunnan salaisuudet.

Liian usein suuntaudumme toimintaan puhues-

samme taivaan valtakunnan avainten hallinnasta. On tosin olemassa valtakunnan avaimet, joiden yhteydessä puhutaan toiminnasta:

...minkä sinä sidot maan päällä, se on oleva sidottu taivaissa, ... Matteus 16:19

Mutta meidän täytyy olla suuntautuneita Kuninkaaseen ja kuningaskuntaan, ei vain kuningaskunnan tekoihin.

Minulla on ollut joitakin suurenmoisia kokemuksia kuninkaallisista. Heidän asemassaan on jotakin ihmeellistä ja salaperäistä.

Jumala antoi minulle etuoikeuden vieraillla kaksi kertaa Etiopian keisarin Haile Selassien luona ja profetoida hänelle. Mennessäni toista kertaa vierailulle Jumala puhui minulle sanoen: "Ruth, aion suoda sinulle kunniaa tällä kerralla enemmän kuin ensimmäisellä kerralla." Tunsin saneeni suuren kunnian jo ensimmäisellä kerralla. Keisari ei ollut vastaanottanut ainoastaan minua, vaan myöhemmin myös ystäväni Sarah Rushin, joka on ollut Mennoniittojen lähetyssaarnaajana Etiopiassa 26 vuotta.

Toisella kerralla lensin Etiopiaan aamukoneella ja olin varannut paluulennon jo seuraavaksi aamuksi. Ystäväni sanoivat: "Ruth, sinähän olet hölmö, tulet maahan ja odotat tapaavasi Keisarin yhdessä päivässä, kun hän ei edes tiedä tulostasi."

Saatoin sanoa heille ainoastaan: "Tämä on aika-

taulu, jonka Jumala antoi minulle. Voin mennä vain tällä koneella ja minun on palattava takaisin huomenna aamulla noudattakseni Hänen aikatauluaan.” Minun oli oltava Jerusalemissa juutalaisten Uutena Vuotena.

Heidän epäilyksistään huolimatta soitin palatsiin ja puhuin Palatsipäällikölle, Hänen Ylhäisyydelleen Teferawerkille. Hän sanoi: “Olen pahoillani, mutta Keisari on kokous Ministerineuvoston kanssa.” Ja hän alkoi luetella kaikkia muita kokouksia, joita hänellä oli tuona päivänä.

Sanoin: “Teidän Ylhäisyytenne, voisitteko ystävällisesti tarkistaa, mitä voitte tehdä.”

Iltapäivällä minut kutsuttiin palatsiin. Ensimmäisellä kerralla olin mennyt Suureen Palatsiin, vastaanottosaliin, jossa Keisari otti vastaan valtionpäämiehiä, suurlähettiläitä ja diplomaatteja. Tällä kertaa hän kutsui minut Juhlapalatsiin, omaan kotiinsa. Se oli aivan yhtä suurenmoinen kuin Suuri Palatsi, mutta sieltä puuttui prameus ja muodollisuus. Oli suuri kunnianosoitus tulla kohdelluksi tällä tuttavallisella tavalla. Me istuimme ja juttelimme kuin vanhat ystävät kasvoista kasvoihin. Hänen pieni koiransa, Lou Lou, Chihuahua, oli siinä kanssamme. Lou Loulla on kunnia olla ainoa koira, joka milloinkaan on päässyt sisään Disneylandiin.

Keisari sanoi minulle: “Ruth, kun Jumala antaa sinulle sanan vietäväksi jollekin valtionpäämiehelle, älä epäröi mennä ja jakaa sitä.” Tämä osoitti ehkä selvimmin, miten vierailukäyntini oli palvellut häntä.

Olin yksi viimeisistä ihmisistä, jotka palvelivat häntä ennen kuin selkkaukset alkoivat. Profetiassa Jumala varoitti häntä ennakolta siitä, mitä oli pian tapahtuva, ja antoi hänelle vastauksen.

Kuninkaan läsnäolossa on suuri majesteettisuuden ja syvän kunnioituksen tuntu.

Ja kun minä hänet näin, kaaduin minä kuin kuolleena hänen jalkojensa juureen. Ja hän pani oikean kätensä minun päälleni sanoen: "Älä pelkää! Minä olen ensimmäinen ja viimeinen, ja minä elän; ja minä olin kuollut, ja katso, minä elän aina ja iankaikkisesti, ja minulla on kuoleman ja tuonelan avaimet."

Johanneksen ilmestys 1:17-18

Seuraava laulu syntyi 1940-luvun herätyksessä:

*Katso, millainen mies tämä on
Joka seisoo Jumalan ja ihmisen välissä?
Hänen silmänsä ovat kuin tulenliekki.
Hänellä on viskimensä kädessään.
Johannes näki Hänet seitsemässä seurakunnassa
Kuin auringon loistossaan.
Katso! Millainen mies tämä on?
Millainen mies on Hän?*

Kuoro:

*Hän on kirkkauden Herra.
Hän on suuri Minä Olen.
Alfa ja Omega,*

Alku ja Loppu.

Hänen nimensä on Ihmeellinen.

Rauhan Ruhtinas Hän on.

Hän on Iankaikkinen Isä.

Halki ikuisuuden.

Phyllis Speers

Kuningas on kunnioitusta herättävä. Kuninkaan palvelemisessa ei kuitenkaan ole mitään, mitä pitäisi pelätä. En ymmärrä, miksi me ajattelemme, että Jumalan tahdon täytyy aina olla jotakin vaikeata. Monet kristityt ovat tässä kohden kovin sekaisin ajatellen, että jos jokin on vaikeata, sen täytyy olla Jumalan tahto.

Kuninkaan palveleminen on ilo. Olen kokenut sen siunauksena. Jumalan tahto on ollut ihana. Se on ollut miellyttävä. Todella, yhtenä päivänä olen ollut palatsissa, seuraavana päivänä olen saattanut olla nukkumassa jossakin syrjäkylässä sontalattialla. Kumpikin kokemus on ollut yhtä palkitseva. Kun kuljet Kuningasten Kuninkaan lähettiläänä, elämän olosuhteet eivät merkitse mitään.

Kirkkauden Kuningas ansaitsee valitun suvun. Hän ansaitsee kuninkaallisen papiston. Hän ansaitsee pyhän kansan. Hän ansaitsee omaisuuskansan. Hän ansaitsee ne, jotka *“julistavat sen jaloja tekoja, joka on pimeydestä kutsunut heidät ihmeelliseen valkeuteensa.”* (1 Pietarin kirje 2:9).

Kumarru maahan Hänen edessään.

Palvokaa Kuningasta - Majesteettia!

**Rakastetun palvelonta –
Läheisyydessä**

*Hän suudelkoon minua suunsa suudelmilla.
Sillä sinun rakkautesi on suloisempi kuin viini.*

*Suloinen on voiteittesi tuoksu,
vuodatettu öljy on sinun nimesi;
sentähden sinua nuoret naiset rakastavat.*

Salomo

Alkuaikoina kehittäessäni palvontasuhdetta Herraani näin usein Hänen jalkansa ollessani kumartuneena Hänen edessään. Tämä oli uskoni laajuus palvonnassa; mutta kun uskoni lisääntyi, Hän ei jättänyt minua enää jalkojensa juureen. Vähä vähältä suhde kasvoi, kunnes seisoin Hänen läsnäolossaan ja näin Hänet kasvoista kasvoihin.

Me aloitamme tuntemalla Hänet Kuninkaana. Tämä on sinänsä jo ihanaa. Mutta Hän tahtoo viedä meidät pidemmälle. Hän tahtoo meidän tuntevan Hänet, ei ainoastaan Kuninkaana, vaan Taivaallisena sulhasena. Hän tahtoo meidän tuntevan Hänet Rakastettuna, meidän sielujemme Rakastajana ja sielujemme rakkauden Kohteena.

Kun palvomme, vuodatamme sydämemme Hänelle. Vuodatamme rakkautemme Hänelle. Hän liikuttaa meidän sydämemme syvimpiä sopukoita. Me läntisessä maailmassa epäröimme näyttää tun-

teitamme. Tukahdutamme ne, niin että ne pitää herättää uudelleen esiin. Jumala tahtoo kaikkien sinun aistiesi olevan Häntä kohtaan valppaina. Hän tahtoo sinun haltioituvan Hänen äänensä soinnusta. Hän tahtoo sinun haltioituvan Hänen kätensä kosketuksesta. Hän tahtoo sinun haltioituvan Hänen muotonsa katselemisesta. Hän tahtoo sinun olevan syvästi liikutettu Hänen läsnäolostaan.

Kun ihmiset alkavat palvoa ja näyttää siltä, että Jumalan läsnäolo ei kosketa heitä niin kuin pitäisi, suosittelen heille pientä paastoa. Paastoaminen vähentää lihallisuutta ja lisää herkkyyttä Hengelle. Siinä kehittyy terävyys. Se palauttaa ja vapauttaa niitä tunneliikkeitä, joita me olemme toistuvasti tukahduttaneet.

Kun Pyhän Hengen henkäys puhaltaa sinun ylitsesi, sinun taholtasi pitäisi tulla välitön vastakaiku. "Minä rakastan Sinua, Herra. Minä palvon Sinua. Minä jumaloin Sinua." Anna kielesi tulla kerkeän kirjurin kynäksi. Vuodata sielusi Hänelle.

Sinusta saattaa tuntua siltä, että kaikki muut osaavat palvoa paremmin kuin sinä. Kaikki muut näyttävät olevan niin kaunopuheisia, niin selväsanaisia, kun taas sinä taistelet omien estojesi kanssa. Se ei pidä paikkaansa. Ehkä he osaavat valmistaa paremman pizzan kuin sinä. Ehkä he tekevät jonkin tietyn homman paremmin kuin sinä. Mutta sinun palvontasi on selvästi erottuva, se on ainutlaatuinen "SINÄ". Se koskettaa Jumalan sydäntä. Hän kaipaa kuulla SINUN sanasi rakkaudesta, SINUN sydämesi ilmai-

sut, SINUN henkesi huokaukset. Vaikka palvontasi tulisi esiin hyvin yksinkertaisesti ilmaistuna, jopa kuiskauksina, älä vertaa itseäsi muihin. Jumala haluaa SINUN palvontaasi.

Sinun miehesi meni naimisiin kanssasi, koska hän rakasti sinua. Ei siksi, ettei maailmassa ollut miljoonia muita naisia. Hänen sydämensä tunsu vetoa sinun puoleesi. Samalla tavalla Jumalan sydän tuntee vetoa meidän puoleemme yksilöinä, ikään kuin maailmassa ei olisi ketään muuta. Sinä saatat sanoa: "Hänellä on kaikki nuo muut kristityt, jotka rakastavat Häntä." Mutta Hän ei ole tyytyväinen, ellet SINÄ ole vuodattamassa SINUN rakkauttasi Hänelle. Sinä et voi odottaa jonkun sisaren kuorossa tekevän sinun palvontaasi sinun puolestasi. Sinun on tehtävä se itse. Hän odottaa SINUA.

Huuda ääneen Hänen läsnäolossaan, ei tuskasta vaan hurmiosta. Hän tahtoo meidän tietävän, mikä hurmio tulee tästä läheisestä suhteesta Häneen. Palvo ja jumaloi Häntä. Kumarru maahan Hänen edessään. Isä etsii palvoja.

Palvojina meidän tulee oppia tuntemaan suuri palvontakirja, Laulujen Laulu (Korkea Veisu). Opi tuntemaan se, kunnes se tulee osaksi sinua. Jonkin ajan kuluttua sinusta alkaa tuntua melkein siltä kuin olisit itse kirjoittanut sen. Salomo vain ehti vähän ennen sinua ja pani sen paperille. Aluksi sinusta voi tuntua, että haluaisit kyvyn sen kirjoittamiseen. Sittemmin, kun pääset yhä enemmän sisälle palvontaan, ymmärrät, että olisit voinut kirjoittaa

sen itse, koska sinulla on nuo samat kokemukset - joissa Jumala saa "nukkuvan" huulet puhumaan. Jumala avaa sydämesi ja koskettaa olemuksesi syvyyksiä täsmälleen sillä tavalla.

Hepreankielessä tätä kirjaa kutsutaan nimellä Shir Hashirim, "Laulujen Laulu", eikä "Salomon laulu". Älä pelkää sen sanoja:

*Hän suudelkoon minua suunsa suudelmilla.
Sillä sinun rakkautesi on suloisempi kuin viini.
Suloinen on voiteittesi tuoksu,
vuodatettu öljy on sinun nimesi;
sentähden sinua nuoret naiset rakastavat.*

Laulujen Laulu 1:2-3

Äskettäin arkeologit löysivät Israelissa kaivauksissa 2000 vuotta vanhan pullon, jossa oli vielä öljy sisällä. He raportoivat, että öljy oli koostumukseltaan kuin hunajaa, ja he olivat varmoja, että juuri tämän tyyppistä öljyä käytettiin papillisessa voitelussa.

Me kuvittelemme tavallisesti pyhän voitelun öljyn olevan ohutta. Se oli paksua, siirappimaista, kankeajuoksuista ja tahmeaa. Mitä suurenmoista öljyä! "Vuodatettu öljy on sinun nimesi."

Rakastu Jeesukseen niin paljon, että olet varovainen lausuessasi Hänen nimensä. Sano se aina rakkaudella ja ilmaisun täyteydellä. Joskus suurinta palvontaa on vain kuiskata: "Jeesus", vain sanoa Hänen nimensä ja antaa Hänen nimensä sulo-

tuoksun täyttää sielusi. Olen ollut kokouksissa, joissa Jumalan suloinen tuoksu on yhtäkkiä täyttänyt auditorion. Hän on kulkenut keskuudessamme lausuessamme Hänen nimeään.

Kun kerran olin sellaisessa kokouksessa, tuntui siltä kuin joku olisi avannut kallisarvoisen hajuvesipullon ja kaatanut sen tyhjäksi. Hajuvesi oli sellaista, mitä Pariisi ei olisi koskaan pystynyt kopioimaan. Kun suloinen tuoksu täytti huoneen, koimme Jumalan kirkkauden. Se oli kaunista.

Monta vuotta sitten sisar Janet Saunders Wheeler ja minä menimme yhdessä Pyhän Haudan kirkkoon Jerusalemissa Pitkänäperjantaina. Pyhä viikko on hyvin mieliinpainuva Jerusalemissa, jopa erikoisempi kuin Joulu Betlehemissä. Olemme usein läsnä jalkojenpesu-tilaisuudessa Kiiristorstaina ulkona, muttemme aina mene Pitkänäperjantain tilaisuuksiin, koska väkimäärä on niin valtaisa. Tuona päivänä raivasin tieni väentungoksen läpi "voitelukiven" luokse, jonka päälle Jeesus perimätiedon mukaan laskettiin (kun Hänet oli otettu alas ristiltä), ja käsiteltiin voiteilla ja yrteillä ennen hautausta. Se mitä näin liikutti minua syvästi. Nöyrät pyhiinvaeltajat Kyprokselta, Rhodokselta, Kreetalta ja Kreikasta sekä Jerusalemissa olivat jokainen tuoneet tullessaan pullon arvokasta hajuvettä. Katsoin, kun he lähestyivät voitelukiveä, avasivat korkin ja kaatoivat pullon säästelemättä tyhjäksi viimeistä tippaa myöten.

Jotkut toivat kukkia, murskasivat niiden terälehti-

det ja sirottelivat ne ympäriinsä. Siellä oli ruusuja, neilikoita, jne. , joiden tuoksut sekoittuivat toisiinsa.

Palvojat itkivät. Epäliturgisen taustani vuoksi en ollut valmistautunut kohtaamaan tällaista näkyä. Mutta henkeni oli syvästi kosketettu. Seisoin siellä tuntikausia itkien. Ajattelin: "Jeesus, kaikkina näinä vuosina, joina olen palvellut Sinua, en ole koskaan nähnyt yhtä monen ihmisen osoittavan Sinua kohtaan tällaista rakkautta yhtä aikaa." Minua suretti vain se, etten ollut tiennyt etukäteen voidakseni varata oman hajuvesipullon.

Viime Pitkänäperjantaina olimme hyvin kiireisiä. Monia turistiryhmiä oli ollut kaupungissa edellisellä viikolla. Meillä oli jumalanpalvelus sekä aamulla että illalla. Ajattelin koko päivän, että menisin mielelläni Pyhän Haudan kirkkoon. Mutta en tehnyt sitä.

Kun sisar Paracleta (nöyrä nunna Nigerian kuningkaallisesta perheestä) tuli Pääsiäisaamun jumalanpalvelukseen, tajusin, etten ollut nähnyt häntä koko viikolla.

"Missä sinä olet ollut?" kysyin.

"*O, mama mia*", hän julisti innoissaan italiaksi (hän asui ja opiskeli Roomassa jonkin aikaa), "olen ollut Pyhän Haudan kirkossa koko Pyhän viikon ajan. Pysyin siellä läpi yön ja rukoilin yöt ja päivät."

Hän oli haljeta innosta jatkaessaan: "Muistatko hajuveden, jonka toit meille, kun tulit takaisin viime matkaltasi Amerikasta? Minä säästin omani. En

käyttänyt pisaraakaan siitä. Otin sen mukaani voitelukivelle Perjantaina. Olin niin onnellinen, kun minulla oli hajuvesi uhrattavaksi Herralle. Vedin korkin pois ja kaadoin koko hajuvesipullon tyhjäksi.”

Olin iloinen, että joku, jonka tunsin, oli kaatanut hajuvesipullon. Tuntui kuin olisin ollut itse siellä vuodattamassa oman hajuvesipulloni.

Kun palvomme, avaamme oman hajuvesipullomme ja kaadamme siitä ulos. Ei säästellä ja anneta Hänel-le vain pisaraa tai kahta. Tuhlataan ja ollaan anteliaita. Annetaan rakkautemme virrata olemuksemme syvyydestä. Palvotaan Häntä rakkauden sanoin ja lauluin. Hän on kunnianarvoisa. Palvokaa Häntä!

Mitä sinä tahdot tehdä? Minä tahdon olla palvoja.

Mitkä ovat sinun tulevaisuudentoiveesi? Minä tahdon olla palvoja.

Mitä Isä etsii? Isä etsii palvojia.

Isä haluaa opettaa meille, miten palvotaan. Hän haluaa voidella meidät palvomaan. Hän haluaa luoda palvonnan meihin. Hän haluaa koskettaa meidän syvintä olemustamme ja tehdä meistä niitä, jotka todella palvovat Häntä hengessä ja totuudessa.

Kerran kun olin opettamassa katolisille ystävillemme Englannissa tästä aiheesta, eräs heistä sanoi: “Minua hämmästyttää se, että sinä painotat Laulujen Laulua ja Ilmestyskirjaa. Nämä olivat ne kaksi kirjaa, joiden kanssa ensimmäisten vuosisatojen pyhät, kirkkoisät, olivat ‘tuttuja’. Monet ihmiset eivät lue Laulujen Laulua, koska he eivät ymmärrä

sitä, ja monet lukevat Ilmestyskirjaa vain koettelemusten ja lopun ajan tapahtumien lähtökohdasta enemmän kuin kirkkauden näkökulmasta.”

Laulujen Laulu ei ole vertauskuvallinen esitys. Jos olet koskaan lukenut rakkauskirjettä tai vuoropuhelua, jossa näit:

Mies sanoi: “...”

Nainen sanoi: “...”

Mies sanoi: “...”

Nainen sanoi: “...”

Mies sanoi: “...”

Nainen sanoi: “...”

... ja sitten kommentin siitä, mitä he sanoivat, sinulla ei pitäisi olla vaikeuksia tämän kirjan kanssa. Se on rakkausruno sulhaselta morsiamelle ja morsiamelta sulhaselle.

Jotkut sanovat: “En voi millään lukea tällaisia sanoja. Ne ovat liian intiimejä.” Meidänkin yhteisössämme oli eräs veli, joka aina vältteli tulemasta, kun opetin Laulujen Laulua. Nuo hellät sanat hämmensivät häntä.

Sanoisiko Herra: “Sinä olet minun rakkaani, minun kyyhkyseni”? hän ihmetteli. Hän ei ollut ainoa, jolla oli vaikeuksia lukea noita sanoja ääneen. Sitten Herra antoi hänelle uuden ja kauniin kokemuksen. Hän alkoi profetoida runomitassa. Hän ei ilmeisesti ollut ennen sitä lukenut paljoakaan runoutta. Silti hänen profeetallinen ilmaisunsa tuli kauniissa runomuodossa. Hän istui ja itki sen kauneuden murtamana, jota Jumala oli tuomassa esiin hänen karkeilta huuliltaan.

Jumala tahtoo sinulla olevan tuon kyvyn puhua rakkauden sanoja Hänelle. Olen varma siitä, että useimmat meistä eivät ole puhuneet Hänelle niin hellästi kuin Hän tahtois. Tehkäämme niin tulevina päivinä. Laulujen Laulun lukeminen auttaa sinua. Se avartaa sinun kykyäsi palvoa ja jumaloida. Se antaa sinulle myös kyvyn kertoa Herralle, kuinka paljon sinä rakastat Häntä. Sieltä löytyy monia kauniita kuvauksia Herrasta.

*Rakkaani on minulle mirhakimppu,
joka rintojeni välissä lepää.
Rakkaani on kooferkukka-terttu
Een-Gedin viinitarhoista.
Katso, kaunis sinä olet, armaani;
katso, kaunis olet, silmäsi ovat kyyhkyläiset.
Katso, kaunis sinä olet, rakkaani;
kuinka suloinen, kuinka vihanta on vuoteemme!*
1:13-16

*Niinkuin omenapuu metsäpuitten keskellä,
niin on minun rakkaani nuorukaisten keskellä;
minä halajan istua sen varjossa,
ja sen hedelmä on minun suussani makea.* 2:3

*Kuule! Rakkaani tulee! Katso, tuolla hän tulee
hyppien vuorilla, kiitäen kukkuloilla.
Rakkaani on gasellin kaltainen tai nuoren peuran.
Katso, tuolla hän seisoo seinämme takana,
katsellen ikkunasta sisään, kurkistellen ristikoista.*
2:8-9

*Mikä tuolla tulee erämaasta kuin savupatsaat,
tuoksuen mirhalta ja suitsukkeelta,
kaikkinaisilta kauppiaan hajujauheilta? 3:6*

*“Mitä on sinun rakkaasi muita parempi,
sinä naisista kaunein?*

*Mitä on sinun rakkaasi muita parempi,
että meitä näin vannostat?”*

*“Minun rakkaani on valkoinen ja punainen, kym-
mentä tuhatta jalompi.*

*Hänen päänsä on kultaa, puhtainta kultaa, hänen
kiharansa kuin palmunlehdöt, mustat kuin kaarne.
Hänen silmänsä ovat kuin kyyhkyset vesipurojen
partaalla, jotka ovat maidossa kylpeneet ja istu-
vat runsauden ääressä.*

*Hänen poskensa ovat kuin balsamilava,
kuin höystesäiliöt;*

*hänen huulensa ovat liljat,
ne tiukkuvat sulaa mirhaa.*

*Hänen käsiartensa ovat kultatangot,
krysoliitteja täynnä.*

*Hänen lantionsa on norsunluinen taideteos,
safireilla peitetty.*

*Hänen jalkansa ovat marmoripatsaat aitokultaisten
jalustain nojassa.*

*Hän on näöltänsä kuin Libanon,
uhkea kuin setripuut.*

*Hänen suunsa on sula makeus,
hän on pelkkää suloisuutta.*

*Sellainen on minun rakkaani, sellainen on ystä-
väni, te Jerusalemin tyttäret. 5:9-16*

Kaikella tällä on tarkoituksensa. Hän haluaa sinun katsovan Hänen kasvojaan. Hän haluaa sinun näkevän Hänen silmänsä. Hän haluaa sinun näkevän Hänen poskensa. Hän haluaa sinun tuntevan Hänet tavoilla, joilla et ole tuntenut Häntä koskaan ennen.

Juutalaiset uskovat, että Laulujen Laulu annettiin tempppelin vihkimisen yhteydessä. Jotkut sanovat, että Laulujen Laulu on tärkeämpi kuin temppeli. Vaikka se on lyhyt kirja, se on ollut meille suuri siunaus.

Jos sinulla on Raamattu kasetteina, etsi se kasetti, jossa on Laulujen Laulu. Pane se soimaan autossasi ja kuuntele sitä yhä uudelleen. Anna sen mennä henkeesi. Kun myöhemmin palvot, tulet huomaamaan, että sinulla on sama ilmaisun syvyys.

Jumala haluaa herättää sinun sydämesi rakastamaan. Hän haluaa herättää sinun sydämesi jumaloimaan. Hän haluaa herättää sinussa kyvyn palvoa Häntä.

Kirjassaan ”Neljäs muuri, Jerusalem ja Kiina” Susan kertoo Kiinan kirkosta. ”Three-Self” -liike on Kiinan virallisesti tunnustettu kirkko ja sitä on kovasti arvosteltu joidenkin länsimaisten ihmisten taholta, jotka ovat pitäneet sitä hallituksen työrukka-sena. Me emme usko asian olevan näin.

Olen ollut monessa virallisessa kirkossa ympäri Kiinaa ja havainnut, että se on ainoa kirkko maailmassa, jossa sanoessasi ihmisille: ”Rukoilkaamme”, jokainen paikalla oleva rukoilee. He eivät rukoile

ääneen, mutta voit nähdä heissä rukouksen hengen. Kuinka kaunista katseltavaa onkaan seurakunta, jossa kukaan ei vilkuile ympärilleen, kukaan ei unelmoi tai suunnittele illan ruokalistaa tai tee joi-takin muita suunnitelmia. He rukoilevat. He ovat syventyneet rukoukseen.

Palvonta on tuollaista. Meidän täytyy voida men-nä kotiin Herran huoneesta tietoisina, että jossakin kokouksen vaiheessa olemme vuodattaneet sydämemme rakkaudessa ja jumaloinnissa ja pal-vonnassa Hänen eteensä. Jos päätämme, että emme ikinä mene Herran huoneeseen vuodattamatta hen-kemme syvyyksiä Hänelle palvonnassa, Hän mielistyy siihen. Hän ihastuu ihmisiin, jotka ihas-tuvat Häneen – ei vain siihen, mitä Hän tekee meille – vaan siihen, Kuka Hän on.

Palvonta on sydämen asenne, jossa sydän kumar-tuu maahan Jumalan edessä. Ketään muuta ei ole läsnä. Mielessäsi ei ole mitään muita ajatuksia kuin Jumala. Sinä et ole tullut pyyntöjen kanssa. Sinä et ole tullut anomusten kanssa. Sinä et ole tullut siksi, että tarvitset parantumista. Sinä et ole tullut min-kään muunkaan tarpeen kanssa. Sinä olet tullut, koska rakastat Häntä niin paljon ja tunnet tarvetta ilmaista tuon rakkauden. **Palvonta on rakkauden aikaa.** Hän vuodattaa rakkautensa meille ja me vuodatamme oman rakkautemme Hänelle.

Laulujen Laulun odottava morsian ei sano: “Minä rakastan Häntä, koska Hän on parantanut minut; Hän pelasti minut; Hän vapautti minut; Hän asetti

minut avaralle; Hän kantoi minua pitkän matkan; Hän johdatti minua; Hän opasti minua.” Hän sanoo: *”Tämä on minun Rakastettuni. Tämä on minun Ystäväni.”*

Herra haluaa meidän tuntevan Hänet niin läheisesti, että voimme esitellä Hänet muille ja voimme kuvailla Häntä – henkilökohtaisesta kokemuksesta, nähtyämme Hänet, kuultuamme Hänen äänensä, tunnettuamme Hänen kosketuksensa.

Vuosien ajan olen johtanut ihmisiä ylistykseen mikrofonin kautta. Kun ensimmäisen kerran yritin johtaa yleistä palvontaa, tunsin itseni vaivautuneeksi. Palvonta on niin intiimiä. Tunsin itseni alastomaksi ja paljaaksi kokousyleisön edessä. Ajattelin: ‘En ikinä voi tehdä tätä.’ Herra muistutti minulle, että jos en voisi, niin kuka sitten voisi auttaa opettamaan ihmisille, miten palvoa Häntä läheisesti. Hänen armostaan olen jatkanut takellellen yleisen palvonnan johtamista. Hiljalleen me kaikki rentoudumme yhä enemmän Hänen läsnäolossaan.

Jotkin kauneimmista rakkauden ilmauksista olen kuullut nuorten ihmisten, nuorten uskovien, suusta. *”Lasten ja imeväisten suusta”* me olemme kuulleet Jumalan valmistavan kiitoksen. Heidän rakkautensa Herraa kohtaan on niin tuoretta, että se tarttuu. Jumala tahtoo jokaisen meistä rakastavan Häntä niin paljon, että siitä tulee tarttuvaa – että toiset haluavat rakastaa Häntä samalla tavalla.

Kun palvelin Herraa Hongkongissa nuorena tyttönä, yksi saamistani moitteista oli se, että minulla oli taipumus tulla kirkkoon *”ylirukoilleena”*,

innoissani Jeesuksesta. Useimmilla seurakuntaystäväistäni oli yhdeksästä-viiteen -työ. Monet heistä olivat sitä mieltä, että jos he tekivät töitä yhdeksästä viiteen Jumalalle, he eivät halunneet ottaa töitä mukanaan kotiin. Jos he menivät ulos, he eivät halunneet puhua Jumalasta illalla. Jumala oli heidän yhdeksästä-viiteen -työnsä. He halusivat puhua kaikesta muusta ja kaikkea muuta muina aikoina. Sain paljon arvostelua siitä, että puhuin Jumalasta työajan jälkeenkin. En voi lakata puhumasta Hänestä koko ajan, milloin tahansa, missä tahansa, kenelle tahansa.

Sinun rakkautesi Jeesukseen täytyy olla niin tarttuvaa, että toiset sanovat: "Minä haluan rakastaa Jumalaa niin kuin tuo ihminen. Haluan uuden suhteen. Haluan kyetä kuvailemaan Häntä sieluni Rakastajana. En halua olla pidähtynyt ilmaisuissani rakkaudestani Herraa kohtaan." (Jos voimme puhua vapaasti kaikesta muusta, Jumala tahtoo meidän kykenevän puhumaan läheisesti Hänestä.)

Kun karismaattinen Hengen vuodatus alkoi, koin suurena siunauksena sen, että olin Hongkongissa ja minulla oli etuoikeus auttaa kokousten järjestelyssä sellaisia miehiä kuin David du Plessis, past. Ed Stube, ym. Nämä miehet sanoivat, että vaikeimmat sanat nimikristitylle ovat: "Minä rakastan Sinua, Jeesus", siihen asti, kunnes he täytyivät Pyhällä Hengellä. Mutta sen jälkeen, kun he ovat puhuneet kielillä, nämä ovat ensimmäiset sanat, jotka he lausuvat omalla kielellään.

Jumala tuo uuden kirkkauden ajan, jossa me olemme valmiita vuodattamaan rakkauttamme Häneen jatkuvasti ilman epäröintiä, ilman mitään hämmennystä. Meidän kuvauksemme Hänestä täytyy olla: "Hänen suunsa on suloisin. Hän on kertakaikkiaan ihana."

Laulujen Laulussa Hän kutsuu meitä niityille. Hän sanoo: "*Siellä minä annan sinulle rakkauteni.*" Hän kutsuu meitä ulos, niin että me voimme kuulla Hänen äänensä, tuon äänen "*kuin paljojen vetten pauhina*".

Rakastu Häneen. Palvo Häntä. Mitä enemmän palvot Häntä, sitä läheisemmin tulet tuntemaan Hänet. Mitä läheisemmin tunnet Hänet, sitä enemmän haluat tuntea Häntä. Jos todella tunnet Herran, et ole välinpitämätön. Jos olet yhä välinpitämättömyyden tahraama, elät liian lähellä maailmaa. Olet liikaa kiinni arkielämän asioissa. Mitä lähempänä Häntä elät, sitä enemmän haluat kuulla Hänen ääntään. Oi Hänen äänensä väristystä öiseen aikaan, jopa silloin, kun Hän ojentaa meitä.

Vierailin tri Elizabeth Vaughanin ja rva Geri Morganin kodissa Dallasissa. Ajoin kaupungin halki Bethin Rolls Roycella. Jos Herra aikoi moittia minua, Hänen ei olisi pitänyt tehdä sitä ajaessani tuota hienoa Rollsia. Hän sanoi niin selvästi minulle: "Minun tieni eivät ole sinun teitäsi. Minun ajatukseni eivät ole sinun ajatuksiasi." Innostuin niin. Minua moitittiin, mutta se oli Herra, joka moitti

minua. Sellainen hurmaava ääni! Olla Herran moittima! En ollut ollenkaan pahoillani.

“Puhu minulle, Herra, vaikka se olisi sinun rakastava moitteesi.” Olin kiihdyksissäni koko päivän.

“Minun tieni eivät ole sinun teitäsi. Minun ajatukseni eivät ole sinun ajatuksiasi.”

Minä luulin, että olin jo aika hyvin oppimassa tuntemaan Hänen teitään ja Hänen ajatuksiaan.

“Minun tieni eivät ole sinun teitäsi. Minun ajatukseni eivät ole sinun ajatuksiasi.”

Hänen tiensä ovat korkeammat. Hänen ajatuksensa ovat korkeammat. Hän kutsuu meitä jatkuvasti maallisista taivaallisiin, luonnollisesta ylikuonnolliseen. Oi Hänen äänensä sointua! Hän saa moittia minua milloin tahansa.

Yksi meidän amerikkalaisten ongelma on, että me kuulemme liian monia sointuja. Kuulemme liikaa ääniä, jopa liikaa saarnoja. Sanon leikilläni ihmisille (koska minulla on omia ääninauhoja), että haluaisin tuottaa äänitteen nimeltä *“Opi tuntemaan Jumalan ääni”* ja myydä sitä ympäri Amerikkaa. Kun panet sen soimaan, kuuntelet täyttä hiljaisuutta tuntein ajan.

“Opi tuntemaan Jumalan ääni” – yksi tunti hiljaisuutta, mahdollistaa Jumalan äänen kuulemisen.

Me jotka asumme ulkomailla löydämme itsemme usein paikoista, joissa ei ole ketään, jonka kanssa puhua. Olen matkustanut junissa, busseissa, lentokoneissa, joissa ei ole ollut ketään muuta englantia puhuvaa. Siten olen oppinut kommunikoimaan Herran kanssa.

Yhdysvalloissa sinut ympäröi jatkuva melu. Sinun on opittava virittäytymään Vapahtajan hellävaraiselle äänelle. *“Hänen äänensä on kuin paljojen vetten pauhina.”* Oi Hänen äänensä väristystä! Koko maailmassa ei voi olla mitään suurempaa elämystä. Jos me suljemme korvamme Hänen ääneltään, jos me tukahdutamme Hänen äänensä kuulemisen, jos emme arvosta Hänen ääntään ja kuuntelemme mieluummin jotakin muuta, Hän menee jonnekin muualle ja puhuu jollekin toiselle. Mutta jos me rakastamme Hänen äänensä sointua, Hän haluaa puhua meille usein.

Oletko koskaan soittanut kenellekään sanoaksesi: *“Kaipaam sinun äänesi kuulemista”*? Oletko koskaan tullut Herran läsnäoloon sanoen Hänelle: *“Anna minun kuulla äänesi; en pyydä Sinua sanomaan, että olen hyvä; en pyydä Sinua sanomaan, että olen suurenmoinen; en pyydä Sinua edes käskemään minua tekemään jotakin tai menemään jonnekin; haluan vain kuulla Sinun äänesi”*? Sinun pitäisi tehdä niin. Hän odottaa sitä.

Ihastuksissaan Laulujen Laulun morsian sanoo:

*Kuule! Rakkaani tulee! Katso, tuolla hän tulee,
hyppien vuorilla, kiitäen kukkuloilla.* 2:8

Hän vastaa meille hellästi:

*“Olet lumonnut minut, siskoni, morsiameni,
lumonnut minut yhdellä ainoalla silmäykselläsi,*

yhdellä ainoalla kaulakoristeesi käädyllä.

Kuinka ihana onkaan sinun rakkautesi, siskoni, morsiameni!

Kuinka paljon suloisempi viiniä on sinun rakkautesi, suloisempi kaikkia balsameja sinun voiteittesi tuoksu!

Sinun huulesi tiukkuvat hunajaa, morsiameni; mesi ja maito on sinun kielesi alla, ja sinun vaatteittesi tuoksu on kuin Libanonin tuoksu.”

“Suljettu yrttitarha on siskoni, morsiameni, suljettu kaivo, lukittu lähde.

Sinä versot kuin paratiisi, jossa on granaattomenia

ynnä kalliita hedelmiä, koofer-kukkia ja narduksia, nardusta ja sahramia, kalmoruokoa ja kanelia

ynnä kaikkinaisia suitsukepuita, mirhaa ja aloeta ynnä kaikkinaisia parhaita balsamikasveja.

Sinä olet yrttitarhojen lähde, elävien vetten kaivo,

Libanonilta virtaavaisten.”

4:9-15

Minä nukuin, mutta minun sydämeni valvoi.

Kuule, rakkaani kolkuttaa:

Avaa minulle, siskoseni, armaani, kyyhkyseni, puhtoiseni. Sillä pääni on kastetta täynnä, kiharani yön pisaroita.”

5:2

Kaunis kuin Tirsa olet sinä, armaani, suloinen kuin Jerusalem, peljättävä kuin sotajoukot.

Käännä pois silmäsi minusta,

*sillä ne kiehtovat minut.
 Sinun hiuksesi ovat kuin vuohilauma,
 joka laskeutuu Gileadilta.
 Sinun hampaasi ovat kuin lauma uuhia,
 pesosta nousseita,
 kaikilla kaksoiset, ei yhtään karitsatonta.
 Kuin granaattiomena, kypsyyttään halkeileva,
 on sinun ohimosi huntusi takana.
 Kuusikymmentä on kuningatarta
 ja kahdeksankymmentä sivuvaimoa
 ja nuoria naisia ilman määrää;
 yksi ainoa on minun kyyhkyseni, puhtoiseni,
 äitinsä ainokainen, synnyttäjänsä valio.
 Neitoset hänet nähdessään kiittävät
 hänen onneansa,
 kuningattaret ja sivuvaimot ylistävät häntä.
 Kuka on neito, joka ylenee kuin aamunkoi,
 kauniina kuin kuu, kirkkaana kuin päivänpaiste,
 peljättävänä kuin sotajoukot? 6:4-10*

Hän rakastaa meitä niin paljon.

On hyvä verrata Herraa kaikkiin elämän hienoimpiin asioihin. Tiedän, ettei Hänelle löydy vertaa, mutta Hän kuulee mielellään meidän sanovan sen. Te miehet, teidän vaimonne tietävät olevansa hienoja, mutta he haluavat kuulla teidän sanovan sen. He haluavat teidän muistuttavan, miksi te olette valinneet juuri heidät. Kertokaa Herralle, miksi Hän on "kymmentä tuhatta jalompi".

Älä pelkää läheisyyttä. Laulujen Laulussa suhde kehittyi Kuninkaasta Paimeneen, sielun Rakastajaan ja Rakastettuun. Tule tuntemaan Hänet kaikilla näillä tavoilla.

Jotkut ihmiset loukkaantuvat Jumalaan. Jos sinun täytyy loukkaantua, niin loukkaannu kenelle muulle tahansa, mutta älä Jumalalle.

Kun äiti ja isä aloittivat julistustyönsä, he panivat kaikki säästönsä teltaan ja tarvittaviin varusteisiin. He jättivät työpaikkansa. Ensimmäisen herätyskokouksen aikana, jonka he pitivät, myrsky raastoi maahan heidän telttansa. Isä suuttui niin, että hän päätti lähteä takaisin kotiin ja palata maalliseen työhönsä. Hänen on täytynyt puhua Jumalaa vastaan, koska hän muisti, että äiti oli alkanut itkeä ja sanonut hänelle: "Wallace, älä puhu Jeesuksesta tuolla tavalla." Tämä kosketti isää. Hän oli niin vahva ja äiti oli niin hauras.

"Jos minun pikku vaimoni voi ottaa vastaan tämän tappion horjumatta, jos hän voi kestää koettelemuksen, niin voin minäkin. Minä olen iso, vahva mies." Hän ei koskaan enää halunnut perääntyä. Äitini sanat käänsivät hänet.

Jos sinä joudut pois tolaltasi, älä puhu Jeesusta vastaan. Kaikissa tilanteissa Hän on kertakaikkiaan ihana. En löydä Hänessä ainuttakaan virhettä. Kaikki Hänen tiensä ovat korkeat. Kaikki Hänen tiensä ovat pyhät. Kaikilla Hänen teillään on kirkkaus.

Palvokaa Rakastettua - Läheisyydessä!

Kirkkaus

Sitten ... pysy kirkkaudessa

Kirkkauden Valtakunta

Mutta me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutamme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niinkuin muuttaa Herra, joka on Henki.

Paavali

Mikä on kirkkauden valtakunta? Se on ikuisuuden valtakunta. Se on ilmestys Jumalan läsnäolosta. Se on Hänen läsnäolonsa ilmenemismuoto. Hän on kirkkaus. Hän on kaikkialla, mutta kirkkaus on tämän todellisuuden ilmenemismuoto. Maan peittää ilman muodostama ilmakehä, kun taas taivaan ilmakehä on kirkkaus, Hänen läsnäolonsa. Kun kirkkaus laskeutuu, se tuo mukanaan palasen taivaan ilmapiiriä meidän luoksemme, Hänen näkyvän läsnäolonsa esimakua.

Me emme näe ilmaa, emmehän? Mutta me kaikki olisimme kuolleita, elleimme hengittäisi sitä. Me emme ole tietoisia ilmasta, paitsi nähdessämme sen liikuttavan puiden lehtiä. Silti koko maa on sen peitossa. Samalla tavoin tuumakaan taivaasta ei ole vailla kirkkautta. Nyt Jumala antaa meille esimakua tästä kirkkaudesta, taivaan ilmenemisestä maan päällä.

Jumala ilmaisee kirkkauttaan näkyvässä muodossa monille ihmisille. Olin puhumassa Tri. Fucia Pickett'in kirkossa Dallasissa, kun luokseni tuli eräs veli ja sanoi: "Sisar Ruth, sinun puhuessasi näimme kirkkauden tulevan sisään pilvenä ja alkavan nousta käytävillä, peittäen vähitellen koko seurakunnan. Mitä pidemmälle pääsit puheessasi, sitä enemmän pilvi kohosi. Sinun lopettaessasi se oli kaikkien ihmisten pään tasalla. Sinä olit puhujalavalla ja tuo kirkkaus jatkoi kohoamistaan, kunnes emme nähneet sinusta enää kuin pään."

On tapahtunut myös sellaista, etteivät ihmiset ole voineet nähdä minua lainkaan. He saattoivat nähdä vain Jumalan kirkkauden valon. Monesti ihmiset ovat kertoneet minulle, että he näkivät pilven muodostavan ihmisen hahmon ja jäävän seisomaan vierelleni, kun olin saarnaamassa. Pilvi on nähty myös yläpuolellani, sivullani, takanani, edessäni ja peittämässä minut.

Joskus kirkkaus laskeutuu kastepisaroina. Joskus se laskeutuu kultaisina pisaroina. Joskus se tulee pilvenpatsaana. Joskus se tulee tulipatsaana. Joskus se tulee sumuna. Jotkut ihmiset näkevät pieniä kipinöitä, kirkkauden pölyä, jota putoaa Hänen vaatteistaan. Jotkut näkevät sen harmaana tai keltaisena savuna. Ihmiset näkevät sen monin eri tavoin. Sillä ei ole väliä, miten näet kirkkauden, kunhan vain näet sen.

Eräs nuoristamme Jerusalemissa näki kirkkauden

ja kuvaili sitä "valtavaksi vaahtokaramelliksi". No, jos se näytti vaahtokaramellilta, niin hyvä on. Jotkut näkevät Jumalan tulen laskeutuvan tulipallona tai tulisina kielinä. Sanasto, jolla me kuvaamme kirkkautta, ei ole tärkeä asia. Kirkkauden kokeminen on. Tulkoon kirkkaus Jumalan kansan keskuuteen, Hänen läsnäolonsa kirkkaus.

Juuri niinkuin me uskomme luotuun ylistykseen ja luotuun palvontaan, me uskomme luotuun kirkkauteen.

Ja Herra luo Siionin vuorelle koko asuinsijansa ylle ja sen juhlaokousten ylle pilven päivän ajaksi ja savun ynnä tulenliekin hohteen yöksi, sillä kaiken kirkkauden yllä on oleva peite. Jesaja 4:5

Me olemme vasta alussa Herran kirkkauden näkemisessä. Jumala on näyttänyt meille, että me voimme joka päivä kokea kirkkauden yksinkertaisesti ylistyksen ja palvonnan kautta. Ei ole kysymys siitä, että meillä ei olisi ollut ylistystä seurakunnassa. Ei ole kysymys siitä, että meillä ei olisi ollut palvontaa seurakunnassa. Eikä ole kysymys siitä, että meillä ei olisi ollut kirkkautta seurakunnassa. Mutta me emme ole tienneet, miten ylistys ja palvonta toimivat yhdessä tuoden esiin kirkkauden.

Olinpa minä rukouksessa yksin, kolmen tai neljän muun kanssa, tai kolmen- neljäntuhannen muun kanssa – jos ylistän ja jatkan ylistystä, kunnes pal-

vonnan henki tulee ja jatkan palvomista, pian myös kirkkaus ilmestyy. Meidän täytyy viettää aikaa palvonassa, kuten olemme viettäneet aikaa ylistyksessä.

Ei se kestä tuntikausia. Kun opit etenemään Hengen virrassa, pääset yhä nopeammin salaiseen paikkaan, tikkaiden kätköpaikkaan.

Jaakob näki tikapuut, joita pitkin nousi ja laski enkeleitä. Heparan kielessä sana 'tikapuut' on *sulam*. Sillä on numeroarvo 136. Samoin sanalla 'ääni', *kol*, on numeroarvo 136. Ääni tulee kohoamisen tikapuiksi. Enkeleitä on nähty säännöllisesti meidän kokouksissamme. He tulevat, koska meidän ylistyksemme ja palvontamme luovat taivaan ilma-piirin. Ylistys ja palvonta tuovat kirkkauden. Herra sekä tuo tämän kirkkauden alas meidän luoksemme että myös ottaa meidät ylös kirkkauteen. Onko sinulla kirkkauden nälkä?

Älä koskaan luule, että olet päässyt ylistyksen yläpuolelle. Ylistys tulee aina olemaan välttämätöntä. Se on avain. Se on sisääntulo. Siinä tapahtuu kohoaminen. Usein ihmiset yrittävät aloittaa kokouksessa suoraan palvonnan. Se ei toimi. Jumala kyllä kunnioittaa meitä sydäntemme nälän vuoksi, mutta jos me haluamme kokea syvän palvonnan, me tarvitsemme ensiksi raikuvan ylistyksen. Jos meillä on voimallinen ylistys, me pääsemme syvään palvontaan. Ja meille ilmestyy Jumalan kirkkauden täyteys.

Sinä et ehkä ole koskaan kuullut kirkkautta. Useita

vuosia sitten eräänä Pääsiäissunnuntaina Jerusalemissa meillä oli hyvin työntäyteinen päivä. Veljeni oli lähdössä aikaisin tuona aamuna ylittämään Jordani-an rajaa USA:an paluumatkalla olevan turistiryhmänsä kanssa. Meidän osaltamme päivä alkoi varhaisaamun jumalanpalveluksella, jonka jälkeen laitoimme ruokaa, tarjosimme monille ihmisille aamiaisen ja menimme saattamaan ryhmän matkaan. Meillä oli sunnuntain jumalanpalvelus ja taas lounas puutarhassa. Iltapäivällä menimme kuuntelemaan "*Messias*"-kuoron. Ollessamme matkalla ilta-kokoukseen mietin mielessäni, että varmaankin ihmiset ovat niin väsyneitä, ettei meillä tule olemaan kovin hyvä kokous.

Kun olimme avaamassa kokousta, Karen Stage, yksi työtöstämme, antoi sanan. En ole varma, oliko se ylistyksen vai profetian sana, mutta hänen äänensä oli ikuisuuden sointu, jossa oli suuri kirkkaus. Se toi mukanaan virvoituksen. Oli kuin olisimme viettäneet kuukauden loman yhdessä sekunnissa. Olimme valmiit kirkkoon. Hän toi ikuisuuden kokoukseen äänellään. Se oli kirkkauden ääni, joka täytti sielumme ja antoi meille uutta tarmoa.

Jos Hitler pystyi käsittelemään joukkoja äänellään kielteisessä mielessä, myös Jumalalla on ihmisiä, joiden äänessä on voitelu. Kun he puhuvat, Jumalan kirkkaus ilmestyy.

Jotkut arvostelivat veli Roland Buckia ja hänen kokemuksiaan enkelien kanssa, joihin hän viittaa

kirjassaan "*Angels on Assignment*". Kun kirja ensi kertaa julkaistiin, äiti toi sen mukanaan käydessään Jerusalemissa. Kun hän luki sitä minulle ääneen, me itkimme yhdessä. Tulimme niin siunatuiksi kertomuksista, joita hän kertoi. Äiti luki pätkän ja me itkimme hetken. Sitten hän luki taas pätkän ja jälleen itkimme vähän aikaa. Me tiesimme, että se oli Jumalasta.

Tuona aikana, kun häntä arvosteltiin paljon, joku toi meille ääninauhoja, joilla hän kertoi samoista asioista, jotka oli selostettu kirjassa. Kun kuuntelin nauhoja, saatoin kuulla ikuisuuden soinnun hänen äänessään. Minä tunsin tuon taivaallisen soinnun. Tunsin tuon kirkkauden soinnun. Minun ei tarvinnut edes kuulla, mitä hän sanoi. Tunnistin Hengen maailman. Siinä oli kirkkauden sointu, joka julistaa henkemme syvyyteen.

Myös William Branhamilla oli äänessään kirkkauden sointu.

Jumala käytti Harold Bredesonia, Hengellä täytettyä hollantilaista reformoitua pappia, siunaamaan monia ihmisiä. Sain aina siunauksen hänen julistaessaan, koska hänen äänessään oli kirkkauden sointu.

Joillakin ihmisillä se on muulloinkin kuin heidän ylistäessään ja palvoessaan. He voivat olla puhumassa herneiden hinnoista tai Kiinan riisistä ja silti heillä on äänessään kirkkauden sointu.

Jeesuksella oli tuo kirkkauden sointu äänessään.

Ja Jumala tahtoo antaa sen meidän ääneemme. Me saamme sen, kun käytämme ääntämme yhä enemmän Hänen ylistamiseensä ja palvomiseensa.

Koska hänen jumalallinen voimansa on lahjoittanut meille kaiken, mikä elämään ja jumalisuuteen tarvitaan, hänen tuntemisensa kautta, joka on kutsunut meidät kirkkaudellaan ja täydellisyydellään. 2 Pietarin kirje 1:2-3

Ei riitä, että kirkkaus ilmestyy Kiinassa, Afrikassa tai Aasiassa. Minun täytyy elää kirkkauden valtakunnassa, joka ilmestyy minun elämäni. Kun kirkkaus ilmestyy, armo ja rauha alkavat moninkertaistua minussa. Kirkkaus tekee työtään meissä tehdäkseen meistä voittajia joka suhteessa. Kirkkaus tekee työtään meissä tuodakseen esiin ylhäisyyden. Meidän pitäisi tulla tunnetuiksi ihmisinä, joilla on erinomainen henki ja loistava sanoma. Ainoa tapa, jolla voimme saada tuon erinomaisuuden, on Jumalan kirkkauden valtakunnan tuntemisen kautta.

Jotkut teistä voivat ajatella: "Sisar Ruth, minä luulin, että haluamme kirkkautta nähdäksemme parantumisen ja vapautumisen ihmeitä." Kyllä, sitäkin me haluamme, ja se tulee kirkkauden mukana. Mutta ei jokainen ole sairas. Silti jokainen tarvitsee rauhan ja armon.

Monta vuotta sitten Herra puhui minulle Jerusalemissa, että meidän tulisi järjestää opetusta

kirkkaudesta Raamattukoulussamme. Minusta tuntui, ettei minulla ollut riittäviä eväitä aiheen opettamiseen, joten soitin sisar Victorine Cheekille, helluntailiikkeen veteraanille, joka oli toiminut Raamatun opettajana vuosien ajan. Hän opetti meitä kerran viikossa. "Sisar Victorine", kysyin, "haluaisitteko opettaa kirkkaudesta? Jumala sanoi minulle, että Hän haluaa meidän järjestävän joitakin oppitunteja tästä aiheesta."

Hän vastasi: "Kyllä". Myöhemmin hän tuli toisiin ajatuksiin ja soitti takaisin sanoen, ettei hän uskonut olevansa valmis opettamaan kirkkaudesta.

Minä tiesin, että Jumala halusi meidän oppivan enemmän kirkkaudesta, ja päätin opettaa itse sen, minkä tiesin. "Aion opettaa teille kaiken, mitä tiedän kirkkaudesta," sanoin väellemme ensimmäisenä päivänä, "ja sitten meidän on luotettava Jumalan ilmestymiseen päästäksemme eteenpäin kirkkauden alueella." Tässä on kaikki mitä teimme.

Kun saarnaat lunastuksesta, ihmisiä pelastuu. Kun saarnaat paranemisesta, ihmisiä paranee. Kun saarnaat raha-asioista, ihmiset alkavat luottaa Jumalan huolenpitoon. Ja kun saarnaat kirkkaudesta, alat kokea Jumalan kirkkauden ilmestymistä.

Jumala alkoi uskollisuudessaan opettaa meitä. Kun me tarkastelimme kirkkautta, huomasimme, että sielunvihollisella oli monia erilaisia tapoja, joilla se yritti kääntää meidän katseemme pois Herrasta ja Hänen kirkkaudestaan arkisen elämän huoliin. Jumala antoi eräälle meidän nuoristamme pienen kuoron:

Mitä tulee esiin Herran tulesta?

Vain KIRKKAUTTA! Vain KIRKKAUTTA!

Ja mitä me kaipaamme?

Vain KIRKKAUTTA! Vain KIRKKAUTTA!

Ja Ketä me kaipaamme?

Vain JEESUSTA! Vain JEESUSTA!

Päätimme, ettei mikään saisi estää tai hämmentää meitä ponnistellessamme kohti kirkkautta. Nyt on tuskin sellaista kertaa kokoontuessamme yhteen, jolloin kaunis Jumalan kirkkauden tuntu ei tulisi meidän keskuuteemme.

Kun aloimme kokoontua katolisessa kirkossa, St. Peter en Galicantussa, se oli hämmästyttävä eku-meeninen mahdollisuus, joka poikkesi radikaalisti siitä, mitä Jerusalemissa muutoin tapahtui noihin aikoihin.

Emme tienneet, kuinka kauan voisimme palvoa Siionin vuorella. Emme tienneet Jumalan aikomuksista, tiesimme vain alun. Niin me lupasimme Jumalalle, että joka ilta ylistäisimme ja palvoisimme Häntä kaikella, mitä meissä on. Jopa hyvin kylminäkin iltoina Herra auttoi meitä pitämään tuon lupauksen.

Joka ilta me palvoimme, niin kuin se olisi ollut viimeinen iltamme Siionin vuorella – vaikka vuokrasimme kirkon lähes kymmeneksi vuodeksi ja meillä on vieläkin läheiset suhteet Isien kanssa.

Ylistys on saapumista Jumalan läsnäoloon. Palvonnan henki tulee, kun pääsemme suuren voitellun alle.

Joku on sanonut, että meidän täytyy mennä syvälle päästäksemme korkealle. Tämä on vähän samanlainen kysymys kuin kysymys kanasta ja munasta: kumpi tulee ensin muna vai kana? Henkilökohtaisesti uskon, että meidän täytyy mennä korkealle päästäksemme syvälle. Ylistyksessä me kohoamme. Mitä runsaampi ylistys, sitä syvemmälle pääsemme palvonnassa.

Ylistys tuo voitellun, mutta palvonta tuo kirkkauden. Jos sinä haluat kirkkauden jokaiseen kokoukseen, jokaisessa kokouksessa on oltava palvontaa. Juuri niin kuin me ylistämme, kunnes voitelu lisääntyy, meidän tulee palvoa, kunnes kirkkaus tulee.

Joissakin kokouksissa meidän on mahdollista palvoa kauemmin. Minä pidän aamukokouksista, koska niissä me voimme antautua pidempään ylistykseen ja pidempään palvontaan, niin että kirkkaus tulee. Kun kirkkaus tulee, tapahtuu kaksi asiaa. Ensiksi ilmestyksen henki alkaa toimia meidän sydämissämme. Toiseksi kirkkaus muuttaa meitä.

*Sillä Herra on Henki, ja missä Herran Henki on,
siinä on vapaus. 2 Korinttolaiskirje 3:17*

Tämä vapaus tulee esiin, kun me palvomme. Jae 18 sanoo:

*Mutta me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin
katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta,*

muutumme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niinkuin muuttaa Herra, joka on Henki.

Tule kirkkauden valtakuntaan näkemään ihmeelliset asiat, jotka Jumala on varannut sinua varten.

Yksi tärkeimmistä tekijöistä kirkkauden ilmestymisessä on yhteys. Me huomasimme, että saatoimme laulaa samoja lauluja ja tanssia samoja tansseja olematta yhtä hengessä. Eikä kirkkaus ilmesty, ennenkuin olemme yhtä hengessä. Kun pääsemme ykseyteen, pääsemme myös yhteyteen. Kun pääsemme yhteyteen, kirkkaus laskeutuu. Sinun kirkkauden janosi saa sinut panemaan sivuun monia asioita, joita tavoittelit aikaisemmin, asioita, jotka todella ovat tarpeettomia – ikuisuuden valossa.

Orkesterissa yksittäiset soittajat virittävät oman instrumenttinsa ja seuraavat sitten johtajaa. He eivät tee tarkistuksia varmistaakseen, että ovat tahdissa muiden kanssa. Paremminkin, kun soittajat ovat synkronissa johtajan kanssa, he ovat automaattisesti myös tahdissa keskenään. Herra näytti meille, että kun jokaisen huomio on kohdistunut Herraan, meillä on yhteys.

Pidän hyvin paljon erään kertosakeen lauseesta:

*Unohda vain omat asiasi
Ja keskity Häneen
Ja palvo Häntä!*

Eräänä aamuna tulimme kaikki rukouskokoukseen vähän uupuneina edellisen illan myöhään kestäneen kokouksen vuoksi. Tuona aamuna yksi veli kiipesi Herran vuorelle parissa minuutissa ja oli jo huipulla heiluttaen lippuaan: "Olen täällä! Olen täällä!", kun kukaan muu ei ollut päässyt vielä edes vuoren juurelle.

Helluntailiikkeen alkuaikoina, kun joku sai siunauksen, muut olivat iloisia hänen puolestaan, seisoivat vieressä ja katselivat. Minä taputin tätä vuorelle pääsnyttä veljeä olkapäälle ja sanoin: "Tule takaisin alas. Viedään kaikki yhdessä ylös."

Nyt ei ole aika, jolloin yksi ihminen näkee kirkkauden ja muut vain istuvat ja katsovat ja kuuntelevat. Voi ei! Nyt on aika, jolloin kaikki liha näkee sen yhdessä. Ei ole mitään suurenmoisempaa kuin kirkkauden ilmestyminen yhtä aikaa koko seurakunnalle.

Tuona aamuna veljeni tuli takaisin alas ja me jatkoimme ylistystä, nousten hitaasti, kunnes kaikki alkoivat kulkea yhdessä. Yhdessä kulkiem pääsimme yhä korkeammalle. Sitten aloimme palvoa ja kirkkaus tuli. Muutaman tunnin kuluttua taputin häntä olkapäälle ja kysyin: "Eikö ollutkin parempi näin?"

"Oli", hän myönsi, "on parempi, että me kaikki koemme kirkkauden yhdessä." Jumala on opettamassa meille, miten pitää menetellä. Se, mitä on ennen tapahtunut yksilöllisesti, tapahtuu nyt seurakunnittain. Juuri ylistyksen seurakunnallinen

puoli oli uutta ihmisille, kun me ensi kertaa tulimme Jerusalemiin.

Kiittäkööt he Herraa hänen armostansa ja hänen ihmeellisistä teoistaan ihmislapsia kohtaan.

Kunnioittakoot häntä kansan seurakunnassa ja vanhinten kokouksessa häntä ylistäkööt.

Psalmi 107:31-32

Pastorit, laulunjohtajat, älkää antako sen häiritä, jos edetessänne tällä tavoin kaikki ei aina näytä toimivan. Jumala opettaa teitä. Joskus me olimme enemmän sellaisina kertoina, jolloin menee pieleen. Me ainakin tiedostamme, että menee pieleen. Aikaisemmin emme edes tiedostaneet sitä. Me vain etenimme oman palvontakaavamme ja liturgiamme mukaan.

Me tahdomme Jumalan kirkkauden tulevan näkyviin ihmisten keskuudessa näinä päivinä. Ja Jumala opettaa meille, miten Häntä tulee palvoa, miten palvoa ja jumaloida, kunnes Jumalan kirkkaus ilmestyy.

Palvonnan maailmassa olemme enemmän tietoisia Jumalan rakkauden laadusta. Mutta kirkkauden maailmassa olemme enemmän tietoisia Hänen pyhydestään. Tämän vuoksi enkelit huutavat: "Pyhä! Pyhä!"

Ja he huusivat toinen toisellensa ja sanoivat:

Pyhä, Pyhä, Pyhä, Herra Sebaot; kaikki maa on täynnä hänen kunniaansa. Jesaja 6:3

Kun tulemme kirkkauden valtakuntaan, emme ainoastaan ymmärrä, miksi enkelit huutavat *pyhä*, vaan yhdyimme itsekin heidän huutoonsa!

Kirkkauden valtakunta on ikuisuuden valtakunta!

Kirkkaus tuo helppouden

Ahkeroinaamme siis päästä siihen lepoon, ettei kukaan lankeaisi seuraamaan samaa tottelemattomuuden esimerkkiä.

Paavali

Kirkkauden valtakunnan ensisijainen tuntomerkki on helppous. Kirkkaus tuo helppouden kaikkiin palvelumuotoihin. Kirkkaus tuo helppouden esim. parantamispalveluun. Olemme saattaneet rukoilla sairaan puolesta, mutta kun siirrymme kirkkauden valtakuntaan, paraneminen vain tapahtuu. Ilman mitään ponnistelua.

Kirkkaus tuo helppouden raha-asioihin. Sen sijaan, että meidän täytyisi pyytää ihmisiä antamaan Herralle – olemme ehkä joutuneet toisinaan jopa patistamaan heitä siihen – kun kirkkaus tulee, he tyhjentävät lompakkonsa nopeasti ja mielellään.

Mitä ikinä Jumala onkin kutsunut meidät tekemään, millä tahansa palvelusaralla, kirkkaus tuo tehtävään helppouden ja poistaa taistelun, kamppailun, ponnistuksen. Se saa sinut tuntemaan kuin olisit Pyhän Hengen vuoristoradalla. Sinä vain annat Kirkkauden Kuninkaan tehdä työn.

“Mitä minä teen elämän epätoivoisissa tilanteissa?” Yritä päästä kahden Jumalan kanssa ja ala ylistää häntä, siirry sitten palvontaan ja anna kirkkauden laskeutua. Havaitset olevasi voittaja. Huomaat Jumalan toimivan puolestasi.

Monta vuotta sitten, kun olin juuri palannut ulkomaanmatkalta, kävelin yhteisömme kokoon-tumispaikkaan Jerusalemissa. En ole koskaan tuntenut Jumalan kirkkautta niin kuin tunsin sen siellä tuona päivänä. Herran läsnäolo oli kunnioitusta herättävä. En ole koskaan tuntenut sellaista kunnioittavaa pelkoa ennen sitä enkä sen jälkeen. Monet ovat kokeneet jotakin, jota me sanomme “pyhäksi hiljaisuudeksi”. Väkevän ylistyksen ja riemun ja runsaan palvonnan jälkeen tuntuu siltä kuin johtaja olisi vienyt orkesterin hiljaiseen hetkeen crescendon jälkeen. Jokainen seisoo täydellisessä hiljaisuudessa, tuntien Jumalan kirkkauden majesteettisen läsnäolon.

Tuona päivänä Jerusalemissa tunsin sen niin kuin en koskaan ennen. Äkkiä tiesin, kuinka helppoa on herättää kuollut ja parantaa kaikenlaisia sairauksia ja tauteja. Miten helppoa se onkaan tuossa kirkkauden maailmassa! Miten helppoa saada ihmiset hyppimään rullatuoleistaan ja paareilta. Miten helppoa antaa sokeille näkö ja kuuroille kuulo! Tuossa kirkkauden valtakunnassa mikään ei ole mahdotonta.

Tuo kirkkaus pysyi meidän yllämme arviolta kak-

si tai kolme tuntia. Jumala antoi meille esimakua, kuten Hän usein tekee, suuremmasta ajasta, niin että me voimme rohkaista itseämme ja muita siirtymään kohti kirkkauden maailmaa.

Jumala näytti minulle tuona päivänä, että jos minussa ei vaikuta kuolema, ei ole mitään katkeruutta, riitaa, arvostelua (ei hiventäkään kuolemaa), minä voin käskeä kuolemaa. Jos kuolema vaikuttaa minussa, minulla ei ole auktoriteettia kuoleman yli. Jos vain elämä virtaa minun kauttani, minulla on auktoriteetti kuoleman yli ja minä voin käskeä sitä Herran nimessä. Meidän täytyy edetä Jumalan ylösnousemusvoimaan. Kun elämme kirkkauden valtakunnassa, tulemme näkemään sellaisia ihmeitä, jollaisia maailma ei ole koskaan ennen nähnyt.

Katherine Kuhlman palveli kirkkauden valtakunnassa. Hän vain julisti sen, mitä hän näki Jumalan tekevän, ei ponnistellut

William Branham palveli kirkkauden valtakunnassa.

Nykyään on joitakin henkilöitä, kuten Benny Hinn, jotka alkavat liikkua kirkkauden alueella. Mutta Jumala tuo vielä esiin kokonaisia seurakuntia kaikkialla maailmassa, jotka tietävät, miten liikkua siinä.

Jos me olemme oppineet, miten ylistetään, ja meistä on tullut ylistävää kansaa (jota emme olleet ennen), jos me olemme oppineet, miten palvotaan, ja meistä on tullut palvovaa kansaa (jota emme ol-

leet ennen), eikö Jumala voi myös tehdä meistä kirkkauden kansaa, jolla on kirkkauden voitelu?

Kirjoituksissa sanotaan:

Sillä maa on oleva täynnä Herran kunnian tuntemusta, niinkuin vedet peittävät meren.

Habakuk 2:14

Jumala ei sano, että Hänen kirkkautensa tulee laskeutumaan maailman ylle, halusipa se sitä tai ei. Ei! Jumala on aina käyttänyt maallisia astioita. Niinpä, jos kirkkaus lisääntyy maan päällä, se tulee tapahtumaan sellaisten ihmisten kautta kuin sinä ja minä. Meidän täytyy tulla tutuiksi kirkkauden kanssa. Meidän täytyy kokea kirkkauden maailma eri tavalla kuin tähän asti.

Jokaisella Hengellä täytetyllä Jumalan lapsella on etuoikeus tuoda kirkkaus ja huolettomuus jumalanpalvelukseen, omaan elämäänsä, perheeseensä, seurakuntaansa, yhteisöön, kansaansa. Me teemme sen äänellämme. Korottamalla äänemme välitämme toisenlaisen ilmapiirin.

Ystäväni Don Walker sanoo:” Siemenen tuottavuus ei määräydy siemenestä itsestään. Sen määrää maaperä. Hengen valmistama maaperä vastaanottaa siemenen, joka puolestaan tuottaa satakertaisen sadon.” Kirkkauden valtakunnassa me olemme hedelmällistä maaperää ja voimme tuottaa satakertaisen sadon.

Kun kirkkaus on läsnä, sinun ei tarvitse uurastaa palvelustehtävässäsi kuten ennen. Sinun ei tarvitse uurastaa liiketoimissasi, niin kuin olit tottunut uurastamaan. Sinun ei tarvitse uurastaa perheessäsi, niin kuin olit tottunut uurastamaan. Sinulla on lepo, huolettomuus kirkkauden valtakunnassa.

Ahkerokaamme siis päästä siihen lepoon, ettei kukaan lankeaisi seuraamaan samaa tottelemattomuuden esimerkkiä. Hebrealaiskirje 4:11

Apostoli Paavali esittää paradoksin. Toisaalta meillä on kamppailu, on ponnisteltava. Mutta toisaalta kamppaillet vain päästäksesi sisään. Kun olet päässyt sisään, koet levon.

Kirkkaus tuo helppouden!

Kirkkaus tuo ilmestyksen

Sillä Jumala, joka sanoi:” Loistakoon valkeus pimeydestä”, on se, joka loisti sydämiimme, että Jumalan kirkkauden tunteminen, sen kirkkauden, joka loistaa Kristuksen kasvoissa, levittäisi valoansa.

Paavali

Kirkkaus tuo ilmestyksen. Kun Hänen läsnäolonsa tulee näkyviin, alat nähdä kirkkauden valtakuntaan.

Ilmestys alkaa aina Herrasta. Ilmestys voi olla aluksi yksinkertainen, kun alat nähdä Häntä. Jotkut näkevät vain Hänen jalkansa. Jotkut näkevät vain Hänen kätensä. Jotkut näkevät Hänen kasvonsa.

Mistä tämä *”Jumalan kirkkauden tuntemisen valo”* tulee. Se tulee *”Jeesuksen Kristuksen kasvoista”*. Sen tähden minä tulen kokoukseen ja alan ylistää. Sitten jatkan palvontaan. Sitten, palvoessani, alan katsoa Herraa. Kirkkaus tuo voitelun nähdä. Olen varma, että monet teistä eivät ole koskaan nähneet Herran kasvoja. Voin vakuuttaa teille, että jos te palvotte, kunnes kirkkaus tulee, te alatte nähdä Häntä. Mitä enemmän te palvotte ja mitä suuremmassa määrässä kirkkaus tulee, sitä enemmän te näette. Lopulta ette enää koskaan palvo saamatta nähdä Jeesuksen kasvoja.

“Jumalan kirkkauden tunteminen” tulee *“Jeesuksen Kristuksen kasvoista”*. Siksi meidän täytyy olla niitä, jotka näkevät Hänen kasvonsa. Tämä ei ole jokin vain tietylle ihmisryhmälle annettu lisäetu. Se on tarkoitettu meille jokaiselle.

Ennen meille ei Helluntaiherätyksessä opetettu, että me kaikki voisimme nähdä näkyjä. Me uskoimme näkyyn, ja aina oli niitä, joilla oli näkyjä. Koska meitä ei ollut opetettu uskomaan näkemiseen, monet meistä olivat vuosikausia näkemättä. Jumala puhui meille eräänä päivänä Jerusalemissa ja sanoi, että koko (luonnollinen) ihminen näkee, kuulee ja tuntee. Jos joku ei kuule, sanomme häntä *“kuuroksi”*. Jos hän kuulee vähän, sanomme häntä *“huonokuuloiseksi”*. Jos hän ei näe mitään, sanomme häntä *“sokeaksi”*, tai jos hän näkee vain vähän, sanomme häntä *“heikkonäköiseksi”*. Mutta meille ei koskaan opetettu, että me kaikki voisimme nähdä Hengessä.

Jumala tahtoo viedä meidät näyssä Hänen valtaistuimensa luo. Hän tahtoo näyttää meille Kristuksen kasvot. Nähdessäni Jeesuksen minä muutun. Aina kun seison kirkkaudessa, muutun vähän enemmän. Aina kun katson Hänen kasvojaan, kaipaen olla enemmän Hänen kaltaisensa. Hän on esikuva. Kirkkaudessa näen Hänet ja kaipaen olla kuin Hän.

Myös muualla kuin kirkkaudessa voidaan kokea halua olla Hänen kaltaisensa. Mutta kirkkaudessa tiedän, mitä on olla Hänen kaltaisensa. Tiedän, miltei Hänen säälinsä tuntuu. Tiedän, miltä Hänen py-

hyytensä tuntuu. Tiedän, miltä Hänen rakkautensa tuntuu. Tiedän, miltä Hänen armonsä tuntuu. Kirkkaudessa tunnen Hänet ainutlaatuisella tavalla.

Herra tahtoo meidän olevan voideltuja näkemään. Voimme nähdä samanlaisia näkyjä kuin Hesekiel tai Ilmestyskirjan kirjoittaja Johannes. Meitä ei vain ole opetettu näkemään Hengen maailmassa. Jumala näytti minulle, että jos ihmisiä opetetaan, heidän on hyvin helppoa nähdä Herran kasvot. Minä kokeilin sitä kesällä kokousleirillä.

Sisar Gladys Faison, joka on ollut mukana kirkossamme viisitoista tai kaksikymmentä vuotta, tuli eräänä iltana sillä viikolla itkien puhujalavalle.

“Sisar Faison, miksi itket?” kysyin.

“Olen saanut suuren siunauksen”, hän sanoi. “Kaikki nämä vuodet olen taistellut saadakseni nähdä Herran. Olen taistellut saadakseni nähdä taivaallisiin. Olen ponnistellut ja taistellut päästäkseni sisään johonkin ikuiseen. Tällä viikolla, kun olemme laulaneet Hengessä, olen nähnyt Herran joka päivä. Olen nähnyt taivaallisiin. Se on kaikki käynyt niin helposti. En koskaan tiennyt, että se on niin yksinkertaista.” Kymmenet muut olivat kokeneet samanlaista.

Joskus menen kirkkoihin, joissa on satoja ihmisiä, joista kukaan ei ole koskaan nähnyt Herran kasvoja. Kun seurakunta seisoo palvomassa kymmenen tai viisitoista minuuttia, vähintään 50 heistä näkee Herran ensimmäistä kertaa.

Miksi tämä tapahtuu sillä hetkellä ja käy niin hel-

posti? Koska heille on opetettu, että he voivat nähdä ja he katsovat odottaen näkevänsä. Kun sinä katsot odottaen näkeväsi, sinä alat nähdä.

Sillä Herra on Henki, ja missä Herran Henki on, siinä on vapaus. Mutta me kaikki, jotka peittä-mättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutumme saman kuvan kal-taisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niinkuin muuttaa Herra, joka on Henki.

2 Korinttolaiskirje 3:17-18

Riippumatta siitä, millainen kokemus sinulla on Jumalasta, sinä et voi koskaan kokea mitään hurmaavampaa kuin se, että saat katsoa Hänen kasvojaan. Kirkkaudessa sinä opit vähitellen, miten päästä näkemään Hänen kasvonsa useammin. Silloin Hänen kasvonsa eivät ole niin saavuttamattomat. Etkä myöskään näe niitä kuin himmeän lasin läpi. Sinä näet Hänet kasvoista kasvoihin.

Muistan ajan, jolloin kaipasin kovasti nähdä Hänet. Jotkut ystäväistäni olivat nähneet Hänet kasvoista kasvoihin, mutta minä en ollut. En tiennyt, miten se tapahtuu. Toivoin, että joku olisi pitänyt seminaarin aiheesta. Olin suorastaan nälkäinen näkemään Hänen kasvonsa. Olen todella kiitollinen siitä, että Hän opetti minulle miten voin nähdä ne.

Muistan ajan, jolloin Irene, ystäväni ja työtoveri-ni, itki, koska kaikki muut näkivät näkyjä, mutta hän

ei. Nyt ilmestyksen henki toimii hänessä niin ihmeellisesti, että on ilo olla kokouksessa hänen kanssaan.

Jos sinä ylistät, kunnes palvonnan henki tulee, ja jos palvot, kunnes kirkkaus tulee, sinä näet Herran. Hän näyttää itsensä sinulle monilla suurenmoisilla tavoilla. Näet Hänet yhä selvemmin ja tunnet Hänet yhä läheisemmin – kunnes sydäimestäsi pursuaa niin suuri rakkaus Häneen, että voisit kirjoittaa oman Laulujen Laulusi.

Moniin vuosiin en ymmärtänyt, miksi Herra sanoo niin monesti Raamatussa: *“Etsikää Minun kasvojani”*. Tultuani palvojaksi olen oppinut, että Jumalan tahto ja Jumalan aikomukset ovat nähtävissä Herran kasvoista. Kun katselet Hänen kasvojaan, tiedät Hänen aikomuksensa. Tunnet Hänen mieltänsä. Tunnet Hänen toiveensa. Näet Hänen sydämensä.

Minä olen katsonut Hänen kasvojaan ja nähnyt maailman valtaiset kypsät vainiot. Olen katsonut Hänen kasvojaan ja nähnyt maailman kartan.

Johanneksen kokemus on meille hyvä esikuva. Kaiken, mitä hän näki, myös me voimme nähdä. Lähes jokaisessa Ilmestyskirjan luvussa esiintyvät sanat: *“Minä näin.”*

Ja minä käännyin katsomaan, mikä ääni minulle puhui; ja kääntyessäni minä näin seitsemän kultaista lampunjalkaa.

Johanneksen ilmestys 1:12

Johannes kääntyi nähdäkseen. Kiitos Jumalalle kääntymisistä, jotka tekevät meille mahdolliseksi nähdä kirkkauden maailmaan. Jotkut ihmiset ovat väsyneet muutoksiin. Jotkut pelkäävät muutosta. He sanovat: "Älä pyydä minua enää kääntymään nähdäkseeni Jumalan", kun ehkä aivan vähäisinkin kääntymisen toisi heille kyvyn nähdä. Älä väsy ponnistelemaan henkilökohtaisesti, kun on kysymys Jumalan näkemisestä. Johannes kääntyi ja hän näki.

Mitä hän näki? Hän näki seitsemän kultaista lampunjalkaa. Luvun lopussa meille kerrotaan, että seitsemän lampunjalkaa ovat todellisuudessa seitsemän seurakuntaa. Jos sinulla on ongelmia Herran näkemisessä, tiedä tämä: Hänet voidaan aina löytää kansansa keskellä, seurakunnassa. Joskus ihmiset, joilla on ahdistusta, taakkoja ja kovia koettelemuksia, lähtevät pois seurakunnasta, pakenevat uskovaisia, ihmisiä, joita he rakastavat.

"Olen lopen kyllästynyt", he sanovat. "Olen saanut tarpeekseni."

Löydät aina Herran seurakunnan keskellä, olipa se kuinka epätäydellinen tahansa. Seurakunta on se paikka, jossa Hän tahtoo olla löydettävissä, ja jossa Hänet voidaan löytää. Se on se paikka, jossa Hänet voidaan nähdä. Hän rakastaa seurakuntaa ja antoi itsensä sen edestä.

Sillä missä kokoonnumme ei ole väliä, olipa se Goottilaisessa katedraalissa tai lähiön talossa. Hän rakastaa seurakuntaa ja haluaa aina olla löydettävissä sen keskellä. Jos sinä haluat nähdä Herran,

katso seurakuntaan. Johannes kääntyi ja näki seitsemän kultaista lampunjalkaa.

ja lampunjalkain keskellä Ihmisen Pojan muotoisen, pitkäliepeiseen viittaaan puetun ja rinnan kohdalta kultaisella vyöllä vyötetyn.

Ja hänen päänsä ja hiuksensa olivat valkoiset niinkuin valkoinen villa, niinkuin lumi, ja hänen silmänsä niinkuin tulen liekki.

Johanneksen ilmestys 1:13-14

Olen katsonut noihin tulisiin silmiin. Olen tuntenut Hänen rakkautensa kuin palavan tulen. Tuo tuli ei sammu, ennen kuin kaikki Hänen päämääränsä maailmaa kohtaan on täytetty. Hänen säälinensä ihmissieluja ja kadotettua ihmiskuntaa kohtaan ei vähene. Olen katsonut Hänen silmiinsä ja nähnyt maailman kansat. Olen katsonut Hänen silmiinsä ja nähnyt Hänen sydämensä itkun (riippuen ajankohdasta ja siitä, mitä on tapahtumassa maan päällä). Jos sinä haluat nähdä Jumalan sydämen, katso Hänen silmiinsä. Näet Hänen sydämensä. Tieto ja viisaus välittyvät Herran silmistä.

Saatat nähdä Hänen suunsa tai muita piirteitä. Kun odotat kärsivällisesti Hänen läsnäolossaan, Hän voi näyttää sinulle muitakin asioita – jos sinulla on aikaa. (Meillä ei aina ole aikaa sille, mitä Hän tahoo näyttää meille). Hän voi näyttää sinulle osia taivaasta. Hän voi näyttää sinulle kauniita ruusutarhoja, hänen rakkauden puutarhansa, suurem-

man kuin Shalimarin Puutarhat Intian Kashmirissa tai mikä tahansa kuuluisa puutarha maailmassa. Siellä ei ruusuissa ole piikkejä eivätkä kukat koskaan lakastu. Hän voi näyttää sinulle puita, jotka kukkivat taivaallisessa loistossa.

Hän voi ottaa sinut taivaan musiikkisaliin. Kun minä näin tuon huoneen, se muistutti mielestäni suuria kirjastoja, joissa on korkeat hyllyt ja kiskoilla liikkuvat portaat hyllyille ylettymisen helpottamiseksi. Näin enkelien vetävän esiin käsikirjoituksia ja pudottavan niitä niiden uskovien suuhun, jotka tahtoivat laulaa uuden laulun Herralle. Voit nähdä enkelin ottavan alas uusia lauluja ja valmistautuvan antamaan ne sinulle.

Hän voi näyttää kaikki ihanuudet, jotka Hän on valmistanut niitä varten, jotka rakastavat Häntä.

Hän voi viedä sinut taivaan komentokeskukseen ja näyttää sinulle, miten Hän määrää enkeliensä liikumista sillä hetkellä. Sinä voit nähdä taivaallisten sotajoukkojen liikkeellelähdön. Sinä voit nähdä Hänen lähettävän ja valtuuttavan tietyt enkelit auttamaan tietyillä alueilla maailmassa.

Jumala on näyttänyt minulle niin monia ihmeellisiä asioita taivaasta. Yksi minuun eniten vaikuttaneista asioista on se, että taivasten valtakunnassa ei ole mitään esteitä, ei mitään rajoja. Luonnollisessa maailmassa et voi mennä kovin pitkälle kohtaamatta jonkinlaista estettä. Mutta kun liikut Hengessä taivaallisissa, ei ole mitään esteitä eikä rajoituksia. Taivaassa on joka puolella miljoonia kilometrejä vapaata tilaa.

Monet ovat jakaneet kanssamme kokemuksiaan taivaasta. Mm. enollani, Tri William A. Wardilla, oli hämmästyttäviä kokemuksia taivaasta. Hänet kohotettiin yhä uudelleen taivaallisiin. Jumala tahtoo meidän kaikkien olevan voideltuja näkemään.

Vaan, niinkuin kirjoitettu on: "mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut ja minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat."

1 Korinttolaiskirje 2:9

Mutta ajatus ei lopu tähän.

Mutta meille Jumala on sen ilmoittanut Henkensä kautta ...

Jae 10

Jumala tahtoo meidän elävän ilmestyksen maailmassa. Ja me voimme elää tuossa ilmestyksen maailmassa vain, jos elämme Herran kirkkaudessa.

Herran kunnia ilmestyy: kaikki liha saa sen nähdä.

Sillä Herran suu on puhunut. Jesaja 40:5

On tulossa aika, jolloin kaikki liha yhdessä näkee Herran kirkkauden ilmestyvän. Näinä aikoina Jumala tulee meidän luoksemme yksilöinä näyttääkseen kirkkautensa, voimansa, Itsensä.

Me olemme kokeneet Jerusalemissa useiden viikkojen ajanjaksoja, jolloin ihmiset saivat nähdä Her-

ran, ei ainoastaan näyissä, vaan persoonana. Hän tuli heidän luokseen fyysisessä muodossa. He näkivät Hänen kävelevän Jerusalemin kaduilla. Hän puhui heille. Meillä on ollut monia ihania enkelien vierailuja, joissa ihmiset istuivat enkelien vieressä ja puhuivat heidän kanssaan. He seisoivat enkelien kanssa, jotka palvelivat heitä. He voisivat kertoa tuntikaupalla noista kokemuksista. Tätä tapahtuu kirkkaudessa.

Sinä saatat sanoa:” Sisar Ruth, minä en ole vielä kyllin hengellinen kaikkeen tähän. Olen ollut niin vähän aikaa uskossa.” Me olemme huomanneet, että vastakääntyneet pääsevät näihin asioihin sisään helpommin, koska heillä ei ole mitään opittua, mikä täytyisi *pystyä unohtamaan*. Monet kuvittelevat, että nämä asiat ovat vain harvoja valittuja varten. Minä itse halusin vuosikausia elää ja vaeltaa kuullen Herran äänen, mutta näkemättä näkyjä. Mutta sen jälkeen, kun Jumala havahdutti minut ymmärtämään, että tarvitsen näkemistä yhtä paljon kuin kuulemistakin, olen saavuttanut elämässäni täyten, jota en ennen ollut kokenut.

Luonnollisessa elämässä en tiedä pahempaa kuin sokeus – kyvyttömyys nähdä luonnon ihanouksia. Kristityille kyvyttömyys nähdä Herraa, sokeana kulkeminen, on aivan yhtä paha asia. Näkeminen on yksi keinoista, joilla Jumala puhuu meille.

Meidän ei tarvitse vaeltaa sokeasti. Jumalan kirkkaus on ilmoitettu meille. Jos uskomme riittää ihmisten paranemiseen, raha-asioiden järjestymiseen

ja kansojen keskelle lähtemiseen, miksei se riittäisi myös Jumalan kirkkauden näkemiseen? Eikö Herran sanonut:” ... jos uskoisit, niin sinä näkisit Jumalan kirkkauden?” (Johannes 11:40) Jumala tahtoo meidän olevan voideltuja niin että meillä on sydämissämme halu nähdä Jumalan kirkkauden tulevan todeksi.

Vuosien mittaan meillä on ollut kokousleireillämme ihania enkelivierailuja. Öiseen aikaan Jumalan kirkkaus on tullut ja auttanut ihmisiä. Kirkkauden Kuningas on ollut läsnä, kuten Jumala lupasi. Mutta näinä viimeisinä aikoina tulemme kokemaan yhä enemmän Hänen läsnäoloaan ja näkemään Hänen taivaallisia sotajoukkojaan.

Kun te nostatte pääne ylistykseen ja Henki kohottaa teidät palvontaan, Kirkkauden Kuningas tulee sisään. Hän tulee taistelemaan taistelut teidän puolestanne. Hän tuo helppouden teidän palvelutehtäviinne ja teidän henkilökohtaiseen elämäänne. Näemme yhä enenevässä määrin Hänen enkeleitään, Jumalan armeijaa, kokouksissamme, aina Herran tulemukseen asti. Herran kirkkaus tulee ilmi ja kaikki liha saa yhdessä nähdä sen.

Jos haluat olla tehokas esirukoilija, sinun on tunnettava kirkkauden valtakunta. Muutoin sinä elät ihmisymmärryksen maailmassa ja kulutat suurimman osan ajastasi rukoillen kaikenlaisten väärien asioiden puolesta. Kun siirryt Hengen maailmaan, Hän näyttää sinulle, mihin rukoustesi pitää kohdistua.

Yhteen aikaan eräs diplomaatti Australian suurlähetystöstä Tel Avivista tuli Jerusalemiin viikonloppuisin osallistuakseen jumalanpalveluksiimme. Tämä oli juuri sitä aikaa, jolloin Kiina alkoi avautua ja Lähi-idässä oli paljon toimintaa. Hänellä oli pääsy diplomaattiposteihin, Mossadin (Israelin tiedustelupalvelun), CIA:n, Britannian, Australian ja muiden länsimaiden salaisten tiedustelupalvelujen hankkimiin tietoihin. Hänen tehtävänsä oli lähettää ulkoministeriöön Canberraan teleksillä viestejä uusista tiedoista ja liikkeistä. Hän kertoi meille, että informaatio, joka tuli esiin Hengessä, oli kuusi kuukautta edellä diplomaattipostin tiedoista.

Eräänä päivänä, kun olimme rukouksessa, Jumala näytti meille, että Syyria aloittaisi sodan Libanonissa. Siihen mennessä sillä ei ollut ollut aktiivista sotilaallista toimintaa, vaan se oli pysynyt omalla alueellaan.

Tämä mies oli hyvin innostunut siitä, mitä Herra näytti meille ja halusi osallistua siihen. Hän ei kuitenkaan voinut lähettää telexiä, jossa olisi sanonut: "Olin rukoukokouksessa Siionin vuorella ja Herra näytti meille näyn, ja me tiedämme, että Syyria aikoo aloittaa sodan." Hän tarvitsi jotakin konkreettisempaa. Hän tutki huolellisesti paikallisia uutisia löytääkseen tälle jonkin vahvistuksen.

Päivän tai parin kuluessa pääministeri Menachem Begin antoi lausunnon, että Syyria aloittaisi pian sodan. Tällä uudella informaatiolla varustettuna diplomaatti meni suurlähettiläänsä luokse sanoen:

”Uskon, että meidän pitäisi lähettää tämä tieto Canberraan.”

”Tämä oli valmistelematon lausunto”, suurlähettiläs vastasi hänelle. ”Emme voi rakentaa mitään ohimenevän lausunnon varaan.” (Tietenkin me tiesimme, ettei Menachem Begin antanut koskaan valmistelematonta lausuntoa.)

Kun ystävämme yritti kiirehtiä asiaa, suurlähettiläs vastasi:” Kuule, minulla on tänään päivällinen monien suurlähettiläiden kanssa. Anna minun ensin tunnustella maaperää. Voimmehan me lähettää sanoman huomennakin.”

Kun hän tuli toimistoon seuraavana aamuna, hän sanoi:” Lähetä se!”

Muutaman päivän kuluttua Syyria aloitti sodan.

Saimme monta kertaa olla mukana samanlaisissa tilanteissa, joissa Pyhä Henki osoitti luotettavuutensa. Jumala tahtoo meidän ylistyksemme ja palvontamme tuovan meidät kirkkauden ja ilmestyksen maailmaan, niin että me voimme olla tehokkaita rukouksessa.

Juuri ennen kuin Dallasissa alkoi vaikea taloudellinen ajanjakso, minut esiteltiin eräälle vauraalle uskovalle pariskunnalle. Juodessamme yhdessä virvokkeita Fort Worthin lentoasemalla ennen koneen lähtöä näin punaisen lankakerän, joka oli sotkeentunut. En voinut erottaa alkua lopusta. Tiesin heti, että takkuinen kerä esitti heidän raha-asiotaan. Aloin kuvata heille näkyä.

”Näen juuri sotkeentuneen punaisen lankakerän

ja Jumala sanoo minulle, että se kuvaa teidän taloudellista tilannettanne. Teidän raha-asianne ovat niin sekaisin, että ette pysty erottamaan alkua lopusta.”

“Näen Jumalan käden ojentuvan, ottavan kiinni langan päästä ja oikaisevan kaiken suoraksi.”

Tämä oli kaikki, mitä sanoin, mutta heidän silmänsä täyttyivät kyynelistä. Muutamassa minuutissa Jumala oli huolehtinut heidän elämänsä tarpeista. Se kävi niin helposti.

Ollessani Houstonissa eräs ystäväni piti lounaskutsut esitelläkseen minut muille ystävilleen. Kun sain lautaseni ja istuuduin, lähellä olevat ihmiset keskustelivat Teksasin pihvistä. Mutta minä sain näyn vieressäni istuvasta rouvasta. Näin kolme tai neljä nuolta menevän hänen sydämeensä kummaltakin puolelta. Kuvailin hänelle, mitä näin.

Näin Herran käden ojentuvan ja vetävän ulos nuolen toisensa jälkeen. Hetkessä kaikki nuolet oli otettu pois aivan minun silmiäni edessä.

Sitä mukaa kun kerroin näkyäni hänelle, Jumala teki työn. Se oli niin helppoa.

Kun kerran olin lähdössä Kiinasta aikoen lentää suoraan Jerusalemiin, Herra puhui minulle sanoen:” Haluan sinun menevän Japaniin. Sinulla ei ole aikaa julistaa siellä, mutta aion lähettää sinut erään henkilön luokse, joka tulee puhumaan monissa kokouksissa. Tahdon sinun kertovan hänelle, mistä pitää puhua.”

“Kenen luokse Sinä lähetät minut?” kysyin Herralta.

Hän muistutti mieleeni, että kaksi vuotta aikaisemmin Susan ja minä olimme viettäneet vähän aikaa Rukousvuorella Koreassa sisar Choin kanssa. Hän ei puhunut englantia emmekä me puhuneet koreaa. Mutta hän puhui japania, kuten monet korealaiset (johtuen aikaisemmasta Japanin miehitysjäädästä). Eräs japanilainen veli oli käymässä siellä, ja niin hän puhui hänelle ja mies käänsi hänen sanansa englanniksi meille.

Ainoa asia, jonka pystyin muistamaan tuosta japanilaisesta veljestä, oli se, että hän kertoi meille rakentaneensa juuri kirkon Naritan lentokentän ja Tokion välille. (Se on kuin sanoisi, että on rakentanut kirkon Los Angelesin ja San Diegon välille.) Nyt Herra käski minun mennä tapaamaan tuota miestä. Minulla ei kuitenkaan ollut mitään keinoa saada tietää enempää hänestä.

Lensin Tokioon, menin suoraan yhteen lentokenttähotelliin, tartuin puhelimeen ja aloin soittaa alueella oleviin kirkkoihin. Ensiksi soitin Baptistikirkkoon. Kerroin heille, kuka olin, että olin Jerusalemissa, että olin tavannut Koreassa japanilaisen miehen, joka oli rakentanut muutaman viime vuoden sisällä kirkon, joka oli luultavasti helluntaikirkko tai muu karismaattinen kirkko ja sijaitsi jossakin Naritan lentokentän ja Tokion välillä. He eivät voineet auttaa minua, mutta antoivat minulle Helluntaiseurakunnan numeron.

Soitin Helluntaiseurakuntaan. He eivät tunteneet veljeä, jota etsin eivätkä tienneet mitään hänen

kirkostaan, mutta he tiesivät erään toisen veljen, joka liikkuu karismaattisissa piireissä. He antoivat minulle hänen numeronsa.

Soitin tälle veljelle ja kävin läpi saman esittelyn kolmanteen kertaan.

“Sisar Ruth,” hän vastasi, “en ole koskaan tavannut teitä, mutta jotkut meidän seurakunnastamme kävivät Jerusalemissa ja osallistuivat teidän raamattukouluunne. Tunnen veljen, josta puhutte. Annan hänen numeronsa.”

Keskustelumme päätyttyä soitin numeroon, jonka hän antoi. “Veli”, sanoin, “te ette luultavasti muista minua. Meitä oli kaksi sisarta Jerusalemissa. Tapasimme teidät sisar Choin paikassa Rukousvuorella monta vuotta sitten.”

“Kyllä toki, muistan teidät”, hän vastasi. “Olen usein rukoillut puolestanne. Missä te nyt olette?”

“Olen lentokentällä”, sanoin hänelle. “Minulla on sanoma Herralta teille. Tulin Japaniin vain tavatakseni teidät.”

“Voi sisar, olen pahoillani”, hän sanoi, “olen juuri valmistautumassa lähtemään konferenssiin.”

“Tiedän”, sanoin hänelle.

“Ai tiedätte?”, hän hämmästyi. “No, olen juuri pakkaamassa ja lähden myöhemmin tänään. Voisitko tulla pian?” Hän antoi minulle ohjeet junaa varten.

Ollessani vielä lentokoneessa matkalla Hongkongista Japaniin olin kysynyt Herralta: “Mikä on se sanoma, joka tämän miehen on puhuttava konferenssissa?” Hän muistutti minua, että eräänä päi-

vänä ennen lähtöäni Jerusalemissa Hän oli rukouksessa sanonut minulle:” *Kabuki*.”

Tiesin, että *kabuki* oli perinteinen japanilainen taitolaji. Mutta kun Jumala sanoi minulle *kabuki*, en uskonut Hänen puhuvan peleistä. Mitä Hän mah toi tarkoittaa?

Meillä oli Jerusalemin yhteisössä japanilainen veli siihen aikaan ja ajattelin: ”Kun minulla on aikaa, minun on muistettava kysyä tuolta veljeltä, mitä *kabuki* tarkoittaa.” Mutta unohdin tehdä sen.

Nyt lentokoneessa matkalla Hongkongista Tokioon, Hän vastasi minulle jälleen: ”*Kabuki*.”

Kutsuin japanilaista lentoemäntää ja kysyin hä neltä:” Mitä sana ”*Kabuki*” merkitsee?”

”Se on vanha japanilainen peli”, hän sanoi.

”Niin”, sanoin, ”tiedän että se on vanha japani lainen peli. Mutta mitä sana *kabuki* merkitsee?”

Hän mietti hetken ja vastasi sitten:” *Ka* merkitsee ‘laulu’, *bu* merkitsee ‘tanssi’ ja *ki* merkitsee ‘taito’.”

Ymmärsin heti, että Jumala oli puhumassa lau lun ja tanssin taidosta Hänen ylistämisessään.

Saapuessani rautatieasemalle veli oli minua vas tassa ja vei minut kirkkoon, jonka sivussa olevassa huoneistossa hän asui vaimonsa kanssa. Puhelimme Kiinan matkastani ja Israelista juodessamme japa nilaista teetä.

Kun olimme lopettaneet teen juonnin, hän oli val mis menemään asiaan. Hän kysyi:” Sisar, miksi sinä olet tullut?”

Kerroin hänelle:”Olen tullut antamaan sinulle sa noman, joka sinun on puhuttava konferensseissa.”

Hän näytti hämmästyneeltä sanoessani "konferensseissa".

"Tämä on ensimmäinen konferenssi, johon minut on kutsuttu puhumaan", hän sanoi. "Mutta minut on jo kutsuttu muihinkin. Mikä on se sanoma?"

"Vastaus Japanin herätystä varten," sanoin hänelle, "voidaan löytää yhdestä japaninkielisestä sanasta - *kabuki*."

Hän katsoi minua omituisesti, ehkä ajatellen japanilaista peliä.

Toistin sanan tavuittain "*Ka - bu - ki* - laulun ja tanssin taito Herran ylistyksessä." Hänen silmänsä täytyivät kyynelistä.

"Olen rukoillut sanomaa konferenssia varten", hän sanoi. "Aina rukoillessani Herra käski minun puhua laulamista ja tanssimisesta. Sanoin Herralle, että tiesin kyllä laulamisen voivan olla hyvin merkittävässä roolissa Japanin herätyksessä, mutta en tuon jumalattoman tanssimisen. Aina rukoillessani sain saman vastauksen ja aina hylkäsin sen."

Jumala oli vienyt minut koko matkan Jerusalemissa Kiinan kautta Japaniin kertomaan hänelle, että herätys tulisi Japaniin laulamisen ja tanssimisen kautta.

Julistin hänelle profeetallisen sanan. Hän vei minut takaisin asemalle. Palasin lentokenttähotelliin, otin laukkuni ja lähdin seuraavalla lennolla Jerusalemiin.

Ilmestyksen henki toimii kirkkauden keskellä.

Kirkkaus tuo meille ilmi sen, mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut.

...vaan me puhumme salattua Jumalan viisautta, sitä kätkeytyä, jonka Jumala on edeltämäärännyt ennen maailmanaikoja meidän kirkkaudeksemme.

1 Korinttolaiskirje 2:7

On olemassa viisautta, jonka Jumala on määrännyt meidän kirkkaudeksemme. Paavali sanoi, että me puhumme tuota viisautta. Usein toivomme puhuvamme sitä. Haluamme puhua sitä. Mutta Paavali sanoo, että olemme jo tekemässä niin. Hän sanoo, että me puhumme salattua Jumalan viisautta. Puhumme jopa kätkeytyä viisautta, jonka Jumala on määrännyt maailman perustamisesta asti meidän kirkkaudeksemme.

Sillä kielillä puhuva ei puhu ihmisille, vaan Jumalalle; ei häntä näet kukaan ymmärrä, sillä hän puhuu salaisuuksia hengessä.

1 Korinttolaiskirje 14:2

Mitä teemme joka kerta rukoillessamme kielillä? Puhumme salaisuuksia. Puhumme Jumalan viisautta. Ne sanat, joita pidit merkityksettöminä, ilmaisevat todellisuudessa syvällisiä Jumalan salaisuuksia. Vaikka et ole vielä saanut kasaan ensimmäistä miljoonaasi, voit puhua Jumalan salaisuuksia. Kyllä! Sinä voit! Me puhumme Jumalan salattua viisautta. Tämä on valmistettu meidän kirkkaudeksemme.

Puhuessamme kielillä me puhumme salaisuuksia. *“Kukaan ei ymmärrä meitä”*. Monesti ihmiset ovat käyttäneet tuota jälkimmäistä jaetta kielillä puhumisen arvostelemiseen. Apostoli Paavali ei käytä sitä kielteisesti. Hän sanoo, että niin on hyvä. Hän sanoo pohjimmiltaan:” Kiitos Jumalalle, ettei kukaan ymmärrä. Kiitos Jumalalle, että ymmärryksesi on hedelmätön. Kiitos Jumalalle, ettet elä vain oman logiikkasi maailmassa. Sinä olet muuttumassa hengelliseksi ihmiseksi. Henki puhuu. Henki rukoulee. Henki ymmärtää.”

Silmä ei ole sitä nähnyt. Korva ei ole sitä kuullut. Ihmisen sydän ei ole vielä käsittänyt, mitä Jumala on suunnitellut. Mutta Hän tuo sen näkyviin Henkensä kautta.

Siirrymme silloin Jumalan ilmoitukseen. Jumala puhuu meille Henkensä kautta. Mitä meille ilmoitetaan? Mitä silmä ei ole nähnyt. Mitä meille ilmoitetaan? Mitä korva ei ole kuullut. Mitä meille ilmoitetaan? Mitä ihmisen sydän ei ole vielä käsittänyt. Jumala saattaa meidän tietoomme ilmoituksen kautta samat salaisuudet, joita me puhuimme kielellä, jota emme tunteneet. Ja näihin sanoihin sisältyy salattu viisaus. Äkkiä huomaamme tuovamme esiin viisautta, koska ilmoitus alkaa tulla esiin meidän elämässämme.

Jos tahdot elää yliluonnollisessa ilmestyksen maailmassa, rukoile paljon kielillä. Laula paljon kielillä. Täytät kaivoa. Laulat lähteeseen, josta myöhemmin pulppuaa julki siihen ammennettu salainen tieto. Pääset ilmestystiedon alueelle. Niin ei ehkä tapah-

du juuri sillä hetkellä, koska et tarvitse sitä juuri sillä hetkellä, mutta kun tulet tilanteeseen, jossa tarvitset sitä, sinulla on se.

Kun minä menin nuorena Hongkongiin palvelukseni Herraani, toimin eräässä ryhmässä, jossa oli mukana varakkaita miehiä paikallisesta Täyden Evankeliumin Liikemiesten Liitosta. Noin viisikymmentä heistä oli miljonäärejä. Monesti yksi ja toinen heistä soitti minulle kysyen neuvoa liikeasioissa. Mitä minä tiesin? Olin kahdeksantoista eikä itselläni ollut käytössä enempää kuin viisikymmentä dollaria kuukaudessa. Minulla ei ollut mitään bisneskokemusta. Mutta Jumala oli luvannut minulle, että jos etsisin Hänen kasvojaan, Hän olisi minun viisauteni.

Kerta toisensa jälkeen istuin kuunnellen vastauksia, jotka Jumala antoi minulle ja olin ällistynyt. Tuntuu kuin joku muu olisi vastannut minun kauttani. Ääni oli kyllä minun. Mutta sanat olivat ilmestyksen sanoja. Olin rukoillut paljon kielillä. Niinpä kun tarvitsin ilmestystietoa, minulla oli sitä.

Jumala antaa sitä myös sinulle. Hänen ilmestystietoaan voidaan soveltaa, ei vain hengellisten asioiden alueella, vaan myös maallisissa asioissa.

Saavutamme ilmestyksen maailman rukoilemalla Hengessä. Kukaan meistä ei tee sitä tarpeeksi. Minäkään en rukoile riittävästi Hengessä. Ajoittain haluan opettaa rukouksesta Hengessä, koska herään öisin ja huomaa rukoilevani kielillä.

Jos sinä haluat elää ilmestystiedon maailmassa, sinun täytyy puhua Jumalan salattua viisautta. Ju-

mala on ilmoittanut salaisuutensa meille Henkensä kautta. Ne, jotka puhuvat sitä ensin salattuna, tulevat ymmärtämään sen. Miksi? Koska "... Henki tutkii kaikki, Jumalan syvyydetkin."

On asioita, jotka me kaikki mielellämme tietäisimme Jumalasta. Mutta meillä ei ole aavistustakaan, mistä kirjasta tai mistä Raamatun kohdasta meidän pitäisi etsiä niitä. Meidän hakemistomme ja muut apuvälineemme eivät kykene valottamaan asioita, joita meillä on joskus mielessämme ja joihin tahtoisimme Jumalan vastaavan. Mutta kiitos Jumalalle, meillä on Pyhä Henki, joka on Tutkija.

Kun yliopistojen professorit tekevät tutkimusta, heillä on apunaan tutkijoita, jotka tekevät taustatyön ja muotoilevat aineiston. Professori vain kokoaa sen yhteen järkevällä tavalla. Meillä on Pyhä Henki. Hän etsii esiin syvät ja salatut totuudet. Hän on parempi kuin tehokkain saatavilla oleva tietokone.

Jumala antaa yliluonnollisen ilmestystiedon niille, jotka etsivät Häntä, rukoilevat Hengessä ja sallivat ilmestyksen tulla. Me puhumme Jumalan salattua viisautta. "Henki tutkii kaikki, Jumalan syvyydetkin."

Sillä kuka ihminen tietää, mitä ihmisessä on, paitsi ihmisen henki, joka hänessä on? Samoin ei myöskään tiedä, mitä Jumalassa on, paitsi Jumalan Henki. Mutta me emme ole saaneet maailman hen-

keä, vaan sen Hengen, joka on Jumalasta, että tietäisimme, mitä Jumala on meille lahjoittanut.

1. Korinttolaiskirje 2:11-12

Haluan rohkaista teitä rukoilemaan Hengessä ja laulamaan Hengessä enemmän kuin koskaan ennen. Saarnasin kerran Metodistikirkossa Pohjois-Carolinassa. Rohkaisin vierailevaa pastoria yhä uudellen rukoilemaan kielillä. Hän sanoi:” Olen tämän viikon aikana rukoillut kielillä enemmän kuin koko sinä kymmenenä vuotena kuin minulla on ollut tuo lahja.”

Jumala ei anna meille tätä ainoastaan lahjana. Hän antaa sen tehdäkseen meidät tehokkaammiksi Jumalan valtakunnassa. Meidän tulee olla niitä, jotka rukoilevat Hengessä ja laulavat Hengessä. Me voimme ylistää kielillä. Me voimme palvoa kielillä. Me voimme seistä kirkkaudessa kielillä puhuen. Jos teemme niin, ilmestys tulee.

Hengessä laulaminen on oleellinen osa tulevaa herätystä. Tulee olemaan kokonaisia jumalanpalveluksia, joissa seurakunta vain seisoo kirkkaudessa palvoen Hengessä.

Siitä päivästä alkaen, kun Jumala puhui minulle tästä, olen laulanut Hengessä joka päivä. Minulla on monia ystäviä, jotka laulavat Hengessä hyvin kauniisti. Heidän laulunsa kuulostaa lähes taivaalliselta. Aluksi epäröin laulaa Hengessä, koska lauluni ei ollut yhtä kaunista kuin heidän. Aioin joka tapauksessa laulaa Hengessä joka päivä, kunnes kykyni antautua Pyhälle Hengelle tällä tavalla tuli-

si suuremmaksi. Kun Jumala ilmoittaa meille hengellisen totuuden, meidän tulisi noudattaa sitä – vaikka vain alkeellisestikin – kunnes saavutamme kypsyyden. (Lahja ei kypsy, vaan meidän kykymme antautua Hengelle ja liikkua Hengessä).

Minä en ollut nähnyt näkyjä. Toisilla oli näkyjä ja ilmestyksiä ja olin aina innoissani kuullessani, mitä Jumala näytti heille. Kuulin Herran äänen selvästi, mutta en henkilökohtaisesti saanut näkyjä. Osasyynä oli, ettei minua ollut opetettu uskomaan näkyihin. Meidän täytyy harjoittaa uskoamme palvonnassa. Harjoitamme uskoamme pelastusta, parantamista, Pyhän Hengen kastetta ja rahallisia ihmeitä varten. Mutta harvoin meitä opetetaan harjoittamaan uskoamme palvonnassa. Käyttäkäämme uskoamme päästäksemme kirkkauden valtakuntaan, voidaksemme nähdä ja tietää.

Toinen ongelmani oli, etten ollut koskaan anonut, että näkisin. Kun aloin pyytää, aloin nähdä. Yksi syy siihen, etten ollut ennen pyytänyt, oli että olin käsittänyt väärin Jeesuksen sanat Tuomakselle seuraavassa Raamatun jakeessa:

Jesus sanoi hänelle: Sentähden, että minut näit, sinä uskot. Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat! Johannes 20:29

Ajattelin, että oli hienoa, etten nähnyt. Monta vuotta myöhemmin, kun Jumala alkoi kehottaa mi-

nu näkemään, Hän antoi minun ymmärtää, ettei tällä jakeella ollut mitään tekemistä Hengen maailmassa näkemisen kanssa.

Se, mitä Jumala tekee tänä aikana, ei ole täysin uutta, mutta Hän tekee sitä nyt useammille ihmisille. Olimme tottuneet siihen, että yksi tai kaksi ihmistä sai siunauksen tietystä kokouksessa. Menimme kotiin riemuiten siitä, että sisar Jones sai siunauksen. Nyt Jumala tekee uutta. Hän tahtoo meidän kaikkien saavan samat kokemukset. Luonnollisessa maailmassa me voimme kaikki istua television ääressä, panna päälle saman kanavan ja katsoa samaa ohjelmaa. Kirkkauden valtakunnassa meillä voi myös olla yhteisnäky. Meillä voi olla yhteinen ilmestys. Me voimme kaikki nähdä ja tietää ja käsittää Jumalan Hengen kautta. Anna kirkkauden kohottaa sinut ilmestyksen maailmaan.

Tuomaksen tapaus oli eri asia. Hän koetti saada Herraa todistamaan jotakin itselleen. Pyydä näkyjä ja sinä tulet saamaan näkyjä.

Susan, joka oli episkopaali, alkoi nähdä näkyjä siitä hetkestä alkaen, kun hän täyttyi Hengellä. Jumala opetti hänelle Raamattua näkyjen kautta. Eräänä päivänä hän sanoi minulle:” Ruth, sinä näet näkyjä.”

”Voi ei, en näe”, vastasin. ”En näe näkyjä.” (Jotkut ihmiset ovat melkein ylpeitä siitä, etteivät näe näkyjä:” Muut ihmiset tarvitsevat noita asioita. Minä en tarvitse apukeinoja tai merkkejä auttamaan minua kuulemaan Jumalaa.”)

”Voi ei, en näe mitään näkyjä”, vakuutin.

”Kyllä, sinä näet näkyjä”, hän väitti.

”Ei, en näe” jatkoin itsepäisesti.

”Miksi sitten,” hän kysyi, ”silloin, kun profetoit, kuulen sinun sanovan: ‘Minä näen sitä ja sitä?’”

Minun oli pysähdyttävä ajattelemaan sitä. Tiedän, etten valehtele, enkä varmasti halua valehdella profetoidessanikaan – mistä siis oli kyse? ”No, minä näen, mutta en näe”, vastasin.

Me käytämme paljon aikaa selittäessämme pois jotakin, mitä Jumala on jo antanut meille. ”Minä näen, mutta en näe.”

Siitä päivästä lähtien aloin tehdä huomioita siitä, mitä tapahtui profetoidessani, ja ymmärsin, että Susan oli oikeassa. Vaikka näky ei ollut tärkein asia, Jumala antoi minulle apua profetoidessani ihmisille. Näyssä näin, mitä minun oli sanottava. Näky on yksi tärkeimmistä tavoista, joilla Jumala puhuu meille.

Minä seison vartiopaikallani, asetun varustukseen ja tähystän, nähdäkseni, mitä hän minulle puhuu, mitä hän valitukseeni vastaa. Ja Herra vastasi minulle ja sanoi: Kirjoita näky ja piirrä se selvästi tauluihin, niin että sen voi juostessa lukea.

Habakuk 2:1-2

Kirkkaus tuo ilmestyksen!

Kirkkaus tuo tiedon

Hän vastasi ja sanoi: "Sentähden, että teidän on annettu tuntea taivasten valtakunnan salaisuudet, mutta heidän ei ole annettu.

Sillä sille, jolla on, annetaan, ja hänellä on oleva yltäkyllin; mutta siltä, jolla ei ole, otetaan pois sekin, mikä hänellä on.

Sentähden minä puhun heille vertauksilla, että he näkevin silmin eivät näe ja kuulevin korvin eivät kuule, eivätkä ymmärrä.

Ja heissä käy toteen Esaiaan ennustus, joka sanoo:

Kuulemalla kuulkaa, älkääkä ymmärtäkö, näkemällä nähkää, älkääkä käsittäkö.

Sillä paatunut on tämän kansan sydän, ja korvillaan he työläästi kuulevat, ja silmänsä he ovat ummistaneet, etteivät he näkisi silmillään, eivät kuulisi korvillaan, eivät ymmärtäisi sydämellään eivätkä kääntyisi ja etten minä heitä parantaisi.

Mutta autuaat ovat teidän silmänne, koska ne näkevät, ja teidän korvanne, koska ne kuulevat.

Sillä totisesti minä sanon teille:

monet profeetat ja vanhurskaat ovat halunneet nähdä, mitä te näette, eivätkä ole nähneet, ja kuulla, mitä te kuulette, eivätkä ole kuulleet.

Jeesus

"Teidän on annettu tuntea." On olemassa lahja Herralta, tietämisen lahja, Hengessä tietäminen, hengellisin silmin näkeminen, hengellisin korvin kuuleminen. Tämä on Jumalan lahja, joka toimii kirkkaudessa.

Jumala tahtoo meidän tuntevan valtakunnan sa-

laisuudet. Hän tahtoo ilmestystiedon olevan meidän hengessämme. Kaikkea ei vielä ole ilmoitettu. Ilmoitus jatkuu edelleen, ja Jumala tahtoo antaa ilmestyksen tiedon ja ymmärryksen myös sinun henkeesi. Hän suuntaa katseesi ylöspäin taivaallisiin. Hän ei halua meidän tavoittelevan ensisijaisesti ympärillämme olevia asioita, vaan niitä asioita, jotka ovat ylhäällä, ikuisessa maailmassa.

Ei ole kovin paljon ihmisiä, jotka ovat innostuneita oppimaan Hengen asioita. Isoäitini oli sellainen. Hän oli suuri Raamatun tutkija, ei vain älylliseltä kannalta, vaan myös hengellisesti. Hän otti asiat selville. Hän kirjoitti miehille, joita pidettiin suurina Sanan tuntijoina ja esitti heille vaikeita kysymyksiä. Ne eivät olleet mitään tavallisia Raamatun kysymyksiä, vaan liittyivät Jumalan Sanan syvempiin rikkauksiin. Hän etsi näitä totuuksia kuin kaivosmies harvinaista timanttia tai kultasuonta. Kirjoituksissa sanotaan, että Jumalan Sanaa tulee haluta enemmän kuin kultaa (Psalmi 19:11).

Isoäiti kirjoitti Tri Evansille ja monille muille suurille miehille, kysyen heiltä, mitä he ajattelivat monista kiistakysymyksistä. He kirjoittivat takaisin ja sanoivat: "Sisar Ward, emme ole löytäneet vielä vastausta. Oikeastaan emme olleet edes ajatelleet koko kysymystä, ennenkuin esititte sen."

On hyvä, että meillä on kysymyksiä (ei arvostelun tai epäilyn lähtökohdasta. Jotkut ihmiset ovat aina asettamassa kaikki kyseenalaiseksi. Heillä on

kyseenalaistava mieli eivätkä he pääse koskaan ymmärtämään vastausta.) Se, että meillä on kysymyksiä, osoittaa, että me etsimme Jumalaa. Tahdomme tietää enemmän. Ihmettelemme asioita. Pohdimme, kuka voi saada ilmoituksen.

Herra on usein lähettänyt minut suurten Jumalan miesten luokse opastamaan heitä vähän eteenpäin jossakin asiassa, jossa he ovat etsineet Häntä. Hän on lähettänyt minut näyttämään totuuden uudesta näkökulmasta, josta he eivät olleet aikaisemmin sitä katsoneet. Muilla alueilla he olivat minun edelläni. Mutta sillä alueella, jolla Herra oli johtanut minua, kykenin olemaan heille avuksi. Aina ei ole mahdollista keskustella mieltämme painavista asioista jonkun kanssa, joka ymmärtää meitä.

Ollessani viidentoista ikäinen minulla oli suurenmoinen kokemus. Äiti puhui Callaossa Virginiassa monta kertaa viikossa, ja koska hänellä ei ollut ajokorttia, minä sain ajaa hänet sinne. Koko matkan sinne ja takaisin kysyin häneltä kysymyksiä ja kuuntelin tarkkaavaisesti hänen vastauksiaan. Hän vastasi suosiollisesti jokaiseen kysymykseen, vaikka olen varma, että se väsytti häntä.

Eräänä yönä olimme palaamassa kotiin kokouksesta Atlantasta, Georgiasta. Olin varma, että olimme jossakin kääntyneet väärään suuntaan. Äiti torkkui etupenkillä. Sanoin: "Äiti, voisitko katsoa, millä tiellä meidän pitäisi olla. Onko se 544?"

"Voi, kultaseni", hän vastasi väsyneenä. "Olen

niin väsynyt. Odota huomiseen niin keskustellaan sitten, mitä Matteus 5:44 merkitsee.”

“Äiti”, sanoin, “en kysynyt sinulta Raamatusta. Kysyin tietä.”

Tästä tapauksesta tuli perhekasku.

Minulla on ollut se siunaus, että minulla on ollut ympärilläni hengellisiä ihmisiä, joiden puoleen kääntyä. Myöhemmin elämässäni matkustin monien vuosien ajan kansojen keskuudessa, jotka eivät puhuneet minun kieltäni. Joskus Intiassa kymmenen tuhannen ihmisen kokouksessa vain yksi ihminen puhui englantia. Koska hän oli tulkkini, hän teki hallinnollista työtä silloin, kun ei tulkinnut minulle tai ollut itse puhumassa. Suurimman osan ajasta matkustin yksin busseilla, laivoilla, junilla ja lentokoneilla. Näinä ajanjaksoina aloin kehittää Herraan samanlaista suhdetta kuin minulla oli ollut äitiini. “Herra, miten tämä asia on? Entä tämä?”

Jumala tahtoo meidän etsivän Hänen valtakuntansa rikkauksia. Hän ei halua meidän jäävän vauvoiksi.

Kun Susan sai kaikki nuo varhaiset näkynsä Raamatusta, se tapahtui siksi, että ilta illan jälkeen hän viipyi polvillaan alttarin ääressä. Kun hän kertoi minulle, mitä hän oli nähnyt, tiesin, ettei hän ollut koskaan lukenut noista asioista. Sain kertoa hänelle, mistä Raamatun kohdasta ne löytyvät, niin että hän voi lukea ne itse ja nähdä, kuinka Jumala opetti häntä – Henkensä kautta.

Kun kaadumme maahan Jumalan voiman alla (tai "lepäämme Hengessä", kuten jotkut sanovat), useimmat meistä nousevat ylös liian pian. Jumala tahtoo meidän pysyvän siinä. Hän ei kaada meitä lattialle vain näyttääkseen, että Hän voi tehdä sen. Se on Hänen työpöytänsä. Ajoittain emme ole edes tajuissamme. Mutta olitpa tajuissasi tai et, anna näyn tulla. Anna Jumalan näyttää sinulle asioita.

"Mutta entä jos sitä ei tapahdu?" kuulen joidenkin kysyvän. No, pysy vain siinä ylistäen, palvoen ja jumaloiden. Jumala antaa asioita henkeesi ilman että sinä edes tajuat sitä. Sitten, kun nouset palvelemaan, sinulla on suurempi auktoriteetti ja suustasi tulee opetuksia, joista ihmettelet, mistä olet oppinut ne. Tiedä, että Jumala asetti ne sielusi syvyyteen, sinun ymmärrykseesi, sinun henkeesi - ollessasi voiman alla.

Meidän täytyy viipyä enemmän Hänen alttarinsa äärellä ja sallia Hänen antaa meille tietoa. Meidän on annettu tietää.

Unessa, öisessä näyssä, kun raskas uni valtaa ihmiset ja he nukkuvat vuoteillansa, silloin hän avaa ihmisten korvat ja sinetillä vahvistaa heidän saamansa kurituksen.

Job 33:15-16

Jos olisi osoitettava uskovien merkittävin ominaispiirre, sen pitäisi olla varmuus, että heillä on elämässään tieto. Uskovien pitäisi kasvaa

luottamuksessa. Ne, jotka omistavat tiedon, ovat järkkymättömiä, horjumattomia.

Uskovaisuuteen kuuluu tietäminen. Meidän on annettu tuntea, ei vain alkeita, vaan Jumalan valtakunnan salaisuudet.

Kun me puhumme tietomme julki, salaisuus ei jää salaisuudeksi. Jumala tuo sen valoon, niin että alamme ymmärtää asioita, joita me olemme puhuneet kielillä, Hengessä.

Se, mikä on salassa, se on Herran, meidän Jumalamme; mutta mikä on ilmoitettu, se on meitä ja meidän lapsiamme varten ikuisesti, että me pitäisimme kaikki tämän lain sanat.

5 Mooseksen kirja 29:29

Tulkitsetko sinä välittömästi sen, mitä sanoit? Et. Sinä voit rukoilla tuntikausia kielillä. Myöhemmin, kun nouset puhumaan, ilmoitus saattaa tulla esiin kahdessa tai kolmessa lauseessa. Mutta se on sellainen voimallinen ilmoitus, että se ruokkii kansanjoukkoja. Meidän täytyy ravita ihmisiä mannalla ylhäältä, ja se manna, joka tulee ylhäältä, on ilmestystieto. Jumala tahtoo meidän ruokkivan sillä maailman kansoja. Hän ei anna meille vain meidän ruokakuntamme tarpeisiin. Hän antaa meille riittävästi koko maailmanlaajuisen uskovien yhteisön, Kristuksen ruumiin, tarpeisiin.

Ollessani nuori Herra sanoi minulle:” Älä tavoit-

tele maallista tietoa tai maallista viisautta. Jos sinä etsit Minun kasvojani, Minä annan sinulle Minun tietoani ja Minun viisauttani.” Myöhemmin Hän osoitti minulle uskollisuutensa antamalla minulle viisautta ja tietoa.

Hyvä ystäväni, rouva Bruce Crane Fisher omistaa Westover’in James Riverissä, erään hienoimmista georgialaisen arkkitehtuurin luomuksista Amerikassa. Ihmisiä tulee kaikkialta maailmasta Virginiaan katsomaan sitä. Eräänä päivänä ollessani matkoilla ulkomailla tunsin äkkiä, että häneen liittyi joitakin asioita, joita en tiennyt ja jotka halusin tietää. Olimme olleet ystäviä jo useita vuosia. Olimme rukoilleet yhdessä ja meillä oli ollut hauskaa yhdessä. Olin kuitenkin ollut aina niin kiireinen, rynnäten sinne ja tänne Virginiassa, että oli asioita, joita en tiennyt.

Päätin, että ensimmäinen asia, jonka tekisin palattuani Amerikkaan, olisi soittaa hänelle ja järjestää aika tapaamiseen hänen kanssaan.

”Miksi et tulisi tänne lounaalle huomenna”, hän sanoi.

Menin kertomatta hänelle, mitä minulla oli mielessäni. Meillä oli hieno tapaaminen. Sain selville, ensimmäistä kertaa, että hän oli kasvanut Prahassa, Tshekkoslovakiassa. Hänen isoisänsä oli ollut USA:n suurlähettiläs Pekingissä presidentti Wilsonin hallituskaudella ja hänen isänsä oli USA:n suurlähettiläs Prahassa hänen lapsuudessaan. Hänen setänsä Charles Crane oli kuningas Ibn Saudin

neuvonantaja. Kun me keskustelimme pitempään, puhuimme ajoittain myös henkilökohtaisemmista asioista. Sain tietää paljon ystävistäni.

Vaatii aikaa oppia tuntemaan joku. Myös sinun täytyy tahtoa tietää. Joskus me sanomme Herralle:” Mitä tahansa Sinä tahdot minun tietävän, kerro minulle.”

Hän kaipaa ihmistä, joka rakastaa Häntä niin paljon, että sanoo:” Herra, tahdon tietää, miltä Sinun vaatteesi helma näyttää. Näyttäisikö minulle, Herra? Voisinko nähdä silmäsi selvemmin? Herra, kertoisitko minulle jotakin? Kertoisitko, mitä Sinä ajattelet Kiinasta tällä hetkellä?”

Nauran aina, kun äiti kertoo miten hän kysyi Herralta sitä, milloin tapahtuu se, että syyssade ja kevätsade tulevat samassa kuussa. Hän sanoi Herralle:” Voisitko Sinä kertoa ‘minulle pikku vanhukselle’ ...”

Hän sanoo meille:” Minä luulin, ettet koskaan kysyisi. Minulla on niin monia asioita, joita tahdon kertoa teille, joita olen halunnut jakaa kanssanne, joita Minä halajan ilmoittaa teille. Mutta te olitte niin välinpitämättömiä Minun läsnäolossani.”

”Te olitte niin kuin ne, jotka kiirehtivät päästäkseen McDonaldsin aja-sisään -luukulle saadakseen pikahampurilaisen. Teillä ei ollut aikaa istua alas ja nauttia ilmapiiristä. Te ette halunneet nauttia musiikista. Te ette halunneet nauttia sisustustyylistä. Te ette halunneet tuntea paikan tunnelmaa. Te vain halusitte tulla sisään ja mennä ulos nopeasti.

“Minä tahdon teidän istuvan alas Minun kanssani Minun valtakunnassani. Tahdon ilmoittaa teille monia asioita. Tahdon teidän istuvan Minun kanssani Minun valtaistuimellani. Teillä on oikeus tietää.”

“... mutta heidän ei ole annettu.” Miksei? Koska heidän sydämensä ei etsinyt vilpittömästi Jumalan asioita. He halusivat vain tietoa tiedon vuoksi. He halusivat tietoa väittelyn vuoksi. He halusivat tietoa esitelmää varten. He halusivat tietoa siksi, että ihmiset pitäisivät heitä suurina puhujina. He eivät halunneet todella tietää.

Jotkut haluavat tietää. Minä haluan tietää. Tahdon tuntea Hänet. Haluan tuntea asiat, jotka koskevat Häntä. Haluan tuntea asiat, jotka koskevat Hänen valtakuntaansa. Tahdon tuntea Hänen mysteerinsä.

Mysteri on kätkeyty asia, salaisuus. Tahdon tuntea salaiset asiat, Jumalan sisimmät asiat. Ne ovat piilossa, mutta Hän tahtoo ilmoittaa ne, ja minä tahdon tietää ne.

Jos sinulla on sama toive, niin anna Hänelle vähän enemmän aikaa. Istu enemmän Hänen kanssaan. Kysy Häneltä kysymyksiä, niin kuin profeetat tekivät:

“Herra, mitä tämä tarkoittaa?”

“Mitä tämä merkitsee?”

“Herra, entä tämä?”

Hän nauttii saadessaan näyttää meille vastauksen – Henkensä kautta.

Mutta autuaat ovat teidän silmänne, koska ne näkevät, ja teidän korvanne, koska ne kuulevat. Sillä totisesti minä sanon teille: monet profeetat ja vanhurskaat ovat halunneet nähdä, mitä te näette, eivätkä ole nähneet, ja kuulla, mitä te kuulette, eivätkä ole kuulleet. Matteus 13:16-17

Te olette autuaita! Teillä on onni nähdä ja kuulla. Ja Jumala tahtoo meidän näkevän ja kuulevan enemmän tulevina päivinä. Astu kirkkauteen ylistyksen ja palveluksen kautta ja vastaanota tietäminen Hennessä.

Kirkkaus tuo tiedon

Kirkkaus tuo näkökulman

*Ja kansat tulevat vaeltamaan sen valkeudessa,
ja maan kuninkaat vievät sinne kunniansa.*

Johannes

Jumalan ilmoitus alkaa aina Jeesuksen kasvoista ja jatkuu taivaan kirkkaudessa, mutta se päättyy aina maan päälle. Siihen asti, kunnes Jeesus tulee, Hänen huolenpitonsa kohde on tämä maa. Ero on siinä, että kun Hän näyttää sinulle maan, sinä näet sen taivaan näkökulmasta, Hänen perspektiivistään. Kun sinä näet maan tällä tavalla, sen ongelmat eivät tunnu niin musertavilta.

Hän näyttää sinulle Hänen sydämensä huolet – ehkä paikan tai tilanteen, josta et tiennyt. Hän antaa sinun vilkaista sitä ikuisuuden näkökulmasta ja antaa ymmärtämystä henkeesi, niin että sinä voit rukoilla uskossa tuon paikan tai tilanteen puolesta.

Tiibetin ohuessa ilmassa viidentoistatuhannen jalan korkeudessa näet asiat eri tavalla. Näyttää kuin näkisit loputtomasti. Vesi näyttää erilaiselta. Taivas näyttää erilaiselta. Kaikki näyttää erilaiselta. Kun me

seisomme Jumalan vuorella, kaikki näyttää erilaiselta. Me näemme erilaisin silmin.

Jumalan täytyy nostaa meidät kirkkauden maailmaan, niin että voimme nähdä maan taivaan näkökulmasta. Me olemme eläneet tällä maallisella tasolla niin kauan, että näemme asiat täysin väärästä näkökulmasta.

Kun Jim Irwin kävi kuussa, häntä hätkähdytti se, että maa näytti golfpallon kokoiselta. Se muutti hänen elämänsä. Hän päätti, että jos Jumala voi rakastaa tätä pientä maata niin paljon, että oli halukas lähettämään Poikansa, niin hänkin tahtoi palata maan päälle ja pyhittää elämänsä evankeliumin työhön. Hän otti golfpallon mukaansa joka paikkaan mihin meni, muistuttamaan tuosta kokemuksesta.

Vihollinen on suurentaja. Hän suurentaa asiat suhteettomiksi. Myös silloin, kun meillä ei ole suuria ongelmia, me näemme pienet asiat suurentuneina. Rukouselämäämme ohjaa maallinen eikä taivaan näkökulma. Niinpä kun meidät kohotetaan kirkkauteen ja näemme Herran, saamme aina uuden näkökulman maahan.

Nähtyään Herran useimmat ihmiset tuntevat, että se riittää. He ovat kiihtyneitä. "Oi, olen nähnyt Herran! Olen nähnyt Herran!" Mutta Hän tahtoo näyttää meille enemmän. Täydellisempi näky näyttää meille jotakin maasta. Meidän tulee nähdä tämä maa taivaan näkökulmasta.

Jos emme ole huolellisia, saatamme esim. lukea sanomalehdestä jostakin tietystä ongelmasta ja

alamme rukoilla sen puolesta, ja tuo ongelma vie koko rukousaikamme. Ehkä Jumala haluaisi meidän rukoilevan jonkin tarpeen puolesta, jota ei ole mainittu sanomalehdessä tai televisiossa. Hän haluaa ihmisiä, jotka Hän voi kohottaa Hengessä ja saada keskittymään johonkin erityiseen tarpeeseen jossakin päin maailmaa. Me voimme olla tehokkaita rukouksessa vasta kun olemme nähneet tarpeen taivaan näkökulmasta.

Äskettäin minulla oli Hengessä kokemus, jossa kotkan pää laskeutui minun pääni yli ikään kuin naamari naamiaisissa. Sen jälkeen pääni ylle laskeutui härän pää. Tutkiessani Raamattua havaitsin, että kotkan ja härän kasvot olivat neljän olennon samalla puolella. Kotka edusti näkijää, ilmoituksen näkökulmaa, kun taas härkä edusti Kristuksen ruumiin palvelemista.

Kun ihmiset näkevät näkyjä vain itseään varten, syntyy helposti epätasapainoa. Kun näky ja ilmoitus yhdistetään Kristuksen ruumiin palvelemiseen, ne pysyvät oikeassa suhteessa kokonaisuuteen nähden.

Saavuta taivaan näkökulma.

Sillä jos minä rukoilen kielillä puhuen, niin minun henkeni kyllä rukoilee, mutta ymmärrykseni on hedelmätön. Kuinka siis on? Minun on rukoiltava hengelläni, mutta minun on rukoiltava myöskin ymmärrykselläni; minun on veisattava kiitosta hengelläni, mutta minun on veisattava myöskin ymmärrykselläni.

1 Korinttolaiskirje 14:14-15

Tahdon sinun näkevän Jumalan tärkeysjärjestyksen. Yleensä me teemme päinvastoin. Me rukoilemme ymmärryksellämme ja 'myös' Hengen kanssa. Suurimman osan ajasta me rukoilemme englanniksi tai mikä meidän luonnollinen kieleemme onkin. Sitten me 'myös' rukoilemme vähän kielillä. Mutta Pyhän Hengen painotus on:” *Minun on rukoiltava hengelläni, mutta minun on rukoiltava myöskin ymmärrykselläni; minun on veisattava kiitosta hengelläni, mutta minun on veisattava myöskin ymmärrykselläni.*” Mitä enemmän olet Hengessä, sitä enemmän puhut ja laulat ja ylistät ja palvot kielillä – elävän Jumalan Hengen kautta.

Anna kirkkauden muuttaa tärkeysjärjestyksesi. Ota Jumalan näkökulma. Näe, mitä Hän näkee. Ja me tulemme näkemään sellaisen herätyksen maan päällä, jossa kokonaisia kansoja tulee sisään Jumalan valtakuntaan.

Eikä kaupunki tarvitse valoksensa aurinkoa eikä kuuta; sillä Jumalan kirkkaus valaisee sen, ja sen lamppu on Karitsa. Ja kansat tulevat vaeltamaan sen valkeudessa, ja maan kuninkaat vievät sinne kunniansa. Johanneksen ilmestys 21:23-24

Pelastuneita kansoja? Jotkut teistä voivat tuskin uskoa puolisonsa pelastuvan. Tulkaa taivaallisiin, ja silloin ette usko ainoastaan puolisonne pelastuvan, vaan myös kansojen. Jos te pysytte maallisessa maailmassa, teidän on vaikea uskoa edes lähinaapurinne

pelastuvan. Mutta jos pääsette Henkeen, te voitte uskoa maanosien puolesta.

Jumalan Sana sanoo, että kansoja tulee pelastumaan. Tulemme näkemään suuren herätyksen. Israel tulee olemaan yksi pelastuneista kansoista. Tiedän sen, koska apostoli Paavali profetoi: *“Ja niin kaikki Israel on pelastuva, ...”* (Roomalaiskirje 11:26). Tuossa kirkkauden valtakunnassa sinun uskosi vapautuu uskomaan suurempia asioita. Alat tuntea Kirkkauden Kuninkaan. Tunnet, että Hän on se Yksi, joka taistelee taistelut. Hän on se Yksi, joka tuo voiton.

Kun olin nuorena Hongkongissa, minulla oli jo näky kansoista. Jotkut tovereistani eivät ymmärtäneet sitä. He ihmettelivät, miksi en tyytynyt vain Hongkongiin.

He kysyivät: *“Milloin tämä ajatus kansoista tuli henkeesi ensi kerran?”* En tiedä. Mutta minä kohosin kirkkauteen, ja kun Jumala puhuu, Hän antaa aina täydellisen näyn. Hänen näkynsä on aina koko maailma. Kun sinä kuuntelet paljon Jumalan puhetta, saat henkeesi Jumalan ajatuksia ja pian tiedät, mitä Hän ajattelee.

Hänen toiveensa kohdistuvat kansoihin. Harvoin sanon *“Jerusalem”* lisäämättä *“Israel ja kansat”*. Jumalan halu Jerusalemiin nähden ja koko Israeliin nähden on se, että Jerusalemin ja Israelin kautta maailman ääret saavat siunauksen ja pelastuvat.

Ylistä ... kunnes
palvonnän Henki Tulee.

Palvo ... kunnes kirkkaus
tulee

Sitten ... pysy kirkkaudessa

Muita Ruth Ward Heflinin tekemiä Lauluja

